

மாதப் பத்திரிகை

ஆசிரியர் :

கா. வே. ராமசுந்திரன்

முதல் வால்யூம்

பிரமாதீ•வருஷம்

வைகாசிப் பகுதி.

15—5—1939.

விஷய ஸூசிகை.

விஷயம்:

பக்கம்.

கவிதா விமர்சம்

1	ஸ்ரீமான் ராஜமையர்	... கை. சு. வேங்கடராம சாஸ்திரிகள்	... 273
2	கவி குஞ்சரம்	... பண்டித ச. சோமசுந்தர தேசிகர்	... 281
✓ 3	வீதி வருகை	... மாயக்கூத்தன்	... 286
4	உண்மையறம்	... ஸ்வாஸ்பிரிக் கௌசிகன்	... 287

புதுக் கற்பனைகள்

1	ராமனும் ஸீதையும்	... ஸ்ரீ ராஜநாயகி	... 292
2	காதலும் கவிதையும்	... ஸ்ரீவை. ரா. வேங்கடாசலம்	... 303
3	மானிடரின் ஏழு பருவம்	... திரு. ச. முனிஸ்வாமி பிள்ளை	... 304
4	பாரதத் தாயின் கட்டளை	... திரு. ச. முனிஸ்வாமி பிள்ளை	... 306
5	கோடியும் புழுவும்	... இனைய வாதூலன்	... 307
6	வாழ்த்து	... டி. கே. பி.	... 313
7	நாறும் வீறம்	... புலிங்கம்	... 314

சித்திரப் பகுதி

1	நவ யௌவனம்	... பார்க்கவன்	... 315
---	-----------	----------------	---------

மொழிபெயர்ப்புப் பகுதி

1	சங்கரர் திருமொழி	... வே. ராகவன்	... 317
2	கதைக் கடல்	... வே. ராகவன்	... 320

கீதப் பகுதி

- 1 பேரிய திருக்குன்றம் ஸுப்ப
 ராமையர் கீர்த்தனம் ... பிரம்மபுரீ டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்
 உதவியது ... 325
- 2 வாத்தியம் ... வீதஹவ்யன் ... 327

சிற்பப் பகுதி

- 1 காஞ்சிபுரத்துக் கைலாஸ நாதர் ஸாவேதஸன் ... 328

அனுஷ்டானப் பகுதி

- 1 சித்திரை விழாக்கள் ... வே. ராகவன் ... 329

புஸ்தக விமர்சனம்

- மாநார்க்குரிய மனோஹரக்
 கலைகள் ... பார்க்கவன் ... 333
- ✓ தமிழர் யார்? ... அகஸ்திய தாஸன் ... 334
- ✓ எம்பெருமானார் பன்னிரு திரு
 நாமங்களின் பிரபாவங்கள் ,, ... 334
- ✓ அமிர்தமும் விசமும் ... ஸிசாரதன் ... 335

- மாதக் குறிப்புகள் ... பத்திராதிபர் ... 335

அறிவிப்பு.

‘சில்பஸ்ரீ’க்குக் கட்டுரை எழுத விரும்புவோர் தைப்பகுதியில் 2, 3-வது பக்கங்களில் உள்ள ‘சில்பஸ்ரீ’ மாதப் பத்திரிகையின் நோக்கங்கள் ‘சில்பஸ்ரீயில் எழுதப்படும் விஷயங்கள்’ என்னும் குறிப்புகளைக் காண்க. அனுப்பப்படும் கட்டுரைகளைத் தாளின் ஒருபக்கத்திலே மட்டும் எழுதுமாறு பிரார்த்திக்கிறோம். பிரசுரிக்கப்படாத கட்டுரைகளைத் திரும்பப் பெற விரும்புவோர் தபால் தலையும் உடன் அனுப்புமாறும் பிரார்த்திக்கிறோம்.

இப்பத்திரிகையில் வெளிவரும் புனைந்துரைகளிலுள்ள பெயர்கள் யாரையும் குறிப்பன அல்ல; எல்லாம் கற்பனைப் பெயர்களேயாவை. கட்டுரைகளிலே கூறப்படும் அபிப்பிராயங்கள் அவற்றை எழுதியவர்கள் அபிப்பிராயங்களே; அவைகளுக்கு பத்திரிகாசிரியர் ஜவாப்தாரி யல்ல.

சில்பஸ்ரீ

தமிழ் மொழியையும் கலைகளையும் வளர்ப்பதற்காகவே அமைந்ததொரு பத்திரிகை. டபிள் க்ரௌன் (Double Crown) அளவில் 64 பக்கங்கள் கொண்டு, மாதந்தோறும் வெளிவரும்.

தனிப்பிரதி

விலை அணு 6.

வருஷ சந்தா (உள்நாட்டுத் தபால் சார்ஜு உள்பட) ரூ. 4.

கவிதா விமர்சம்.

ஸ்ரீமான் ராஜமையர்.

(கை. ச. வேங்கடராம சாஸ்திரிகள் எழுதியது.)

“இவர் யார்?” என்று நிச்சயமாய் எழும் கேள்விக்கு நானளிக்கக்கூடிய விடை பெரிதும் எதிர் மறைபுமைப்பையே நாடுகிறது. “இவர் மகானல்லர்; நிபுணரல்லர்; மேதாவியல்லர்; பண்டிதரல்லர்; பலவானல்லர்; தேசத்தொண்டரல்லர்; வீரரல்லர்; கொடையாளியல்லர் வரம் பெற்றவரல்லர்; ஆனால் ஒழுங்காய் வளர்ந்து மலர்ந்து, ஒரு இளமணம், இளமையின் ஒளிந்துறையும் ஒளி, இளமையின் மென்மை, இளமையின் நாணம், எல்லாம் ஒன்றுகூடி ஒரு சிறிதே நான் இனிது வாழ்கையில், இளமையைப் பூழ்ந்து வாழ்வதற்கஞ்சியேபோலும் இளமையிலேயே மறைந்தவொரு இளம் பிறையின் ஆத்மா” என்னலாம். தெய்வம் தனக்கினிய பொருளை அதிக நான் இவ்வலகில் தங்க விடுவதில்லை என்பது பழமொழி.

சூரியன் நம் கண்களைத் தேடிவருகிறான்: நாம் கண்களை மூடிக்கொள்ளுகிறோம். இளம் பிறைச் சந்திரன் நானி யொளிந்து, உள்ளங்கையளவு மேகம் எங்கே கிடைக்குமென்று தேடிப் பிடித்து, அதன் நீளம் அகலம் வன்மை மென்மை இவற்றைப் பாராது, இழுத்து

மூடிக்கொள்ளப் பார்க்கிறான். நாம் இங்குமங்கும அவனைத் தேடிப்பார்த்து, அப்போர்வை எப்பொழுது கலைபுமென்று காத்திருந்து தரிசித்து, அதிமதரம் தின்றவர்போல் இனிமை யூறும் உள்ளத்தினராய்த் திரும்புகிறோம்.

“இவர் எவ்வகையிற் புகழுக்குரியார்?” என்ற கேள்விக்கு விடையளிப்பதும் கடினமே. புகழ் என்பது நம்போன்ற பலர் சேர்ந்து ஏற்றி வைக்கும் பொதுவிளக்கு; எதிரே நிற்பதை விளக்கும். ஆனால் பொருளை ஆக்கவும், அழிக்கவும், மாற்றவும் திறமையற்றது. பொருளின் மதிப்புக்கும் விளக்குக்கும் ஸம்பந்தமில்லை. நம்மிடம் யாதொரு மதிப்புக்கும் இடங்காணாதவரே, பிறர் கண்ணுக்காவது அம்மாதிரி இடம் புலப்படாதாவென்று விளக்கை நோக்கி வருகின்றனர். “புகழ் என்பது செத்தவர் உணவன்றோ?” என்று வங்கக் கவிகள்னிகை பாடிவிட்டாள். இதன் பொருள் “புகழ் பெற்றவன் செத்தான்” என்பதே. சிலருக்கு ஜீவதசையிலேயே இவ்வணவு அருந்தும் விதி ஏற்படுகிறது. சிலர் அதைத் தேடிப் பிடித்துச் சுவைத்தும் உண்கின்றனர்.

ஆனால் கையிற் காசுபட்டால் கூசுமொரு பா மாத்மாபோல், புகழ் வெளிச்சத்தைக் கண்டால் தாம் கூசி வாடி வதங்கி விழ நேரிடும் என்ற இயற்கையுணர்ச்சி பெற்றவராய், அதனின்றும் வெகுதூரம் விலகியே காலங்கழித்து வந்தவொரு ஆத்மாவை, இறந்தபின் தன்னைக் காத்துக்கொள்ள மூடியாத நிலைமையில், அவ்வெளிச்சத்தில் இழுத்துக்கொண்டுவந்து நிறுத்துவது புண்ணிய கைங்கர்யமல்ல. இவரிருப் பிடத்தின் அளவுதூரம் புகழொளி எட்டாதாயின், அது அவ்வொளியின் குறைவாகவே அமைபும். ஆதலால் புகழ்ப்பேச்சை இங்கு நிறுத்துவோம்.

ராஜமையர் என்னும் இளம்பிறையை நேயர்களுக்குக் காட்ட வேண்டுமென்னும் அவாமேஷ்டில் ஒன்று பட்ட இருவர் பத்திரிகாசிரியரும் அடியேனுமே கருத்து ஒருமித்து ஆதரவு பெற்றுத் தோன்றியதாகும் இக்கட்டுரை.

இவர் கி. பி. 1872 ஆண்டில் மதுரை ஜில்லா வத்தில்குண்டு கிராமத்தில் அந்தணர் குலத்திலே தோன்றி, கி. பி. 1898 ஆண்டில் தமது 26-வது வயதில் இவ்வலகினின்று மறைந்தார். ஆயினும் இந்த அற்ப ஆயுளிலேயே பலருக்குப் பேரின்பமளிக்கும் இருநூல்களை இருமொழிகளில் உயர்தர இலக்கியத் தொகுதியினுள் இரு மணிகளாகப் பதித்திருக்கிறார் என்பது இவரது முதற் சிறப்பு: (1) கமலாம்பாள் சரித்திரம் என்னும் தமிழ்க் கதை; (2) வேதாந்த பாய்னம் என்று இப்பொழுது பெயர் தாங்கிக் கட்டுரைக்கோவை முறையில் கதம்பமாலையாய் விளங்கும் ஆங்கிலநூல். இது பிறவியில் 1895 ஆண்டில் பிரபுத்த (விழிப்புற்ற) பாரதம்' என்ற பெயருடன் இவரை முதல் ஆசிரியராகக் கொண்டு மயிலாப்பூரில் தோன்றி இரண்டு வருஷம் உலாவி வந்து, பிறகு ஆசிரியர் இவ்வலகைவிட்டுச் சென்றதன் காரணமாக அந்நாடு பிள்ளையாகி, ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸ தேவரின் திருக்கூட்டத் துறவிகளால் ஏற்கப்பெற்று அவர்களது இமயமலையாசிரமத்திற்குச்சென்று இன்றும் நடைபெற்று வருகிற மாநாப்பத்திரிகையின் முதல் இரண்டு வருஷத்திய வெளியீடுகளிலே வந்த கட்டுரைத் தொகுதியே.

இவரைப்போல இளவயதிலேயே சிறப்பெய்தி இறந்தவரது தொகை விரலில் அடங்கும். (1) கீடல் என்னும் ஆங்கில கவி. (2) சாட்டர்டன் என்னும் ஆங்கில பாலகவி. (3) தருத்ததை என்னும் பெயர் கொண்டு ஆங்கிலத்தில் அரிய கவித்திறமை காட்டி 18 வயதிலேயே யிறந்த வங்காளக் கன்னிகை.

இவர் சென்னைக் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் ஆங்கிலக்கல்வி பயின்று பி. ஏ. பட்டம் பெற்றார். கல்லூரியில் இவர் கற்று இலக்கியத் தேர்ச்சிபெற்ற மொழிகள் ஆங்கிலமும் தமிழும். தமிழைத் தொட்டநாள் முதல் இவர்கம்பனது கவிதையிலீடுபட்டார்; அவ்வாறே ஆங்கிலத்திலும், கற்பனா சக்தி வெள்ளப் பெருக்கிடும் ஷெல்லி, கீடல் முதலிய மகாகவிகளிடத்தும், இயற்கைக் காட்சிகளின் மழிமையில் ஆத்மதரிசனம் கண்டு களிப்பதே வாழ்க்கை நோக்காய்க் கொண்டிருந்த 'வோடல் ஓர்த்' என்னும் மகாகவியீடத்தும், மானிட உள்ளப்போக்கின் கொடி வழிகளையும் ஆழங்கனையும் அப்படியே கட்டை விரல் நகத்தில் மைபோட்டுப் படம் பிடித்துக் காட்டும் அஞ்சன வித்தையம் கதைக் கற்பனையில் இணையீற்றவரெனப் பெயர் பெற்ற 'ஜியார்ஜ் எளியட்' என்னும் ஆசிரியையிடத்தும் அதிகப்பற்றுக் கொண்டார்.

இவர் கல்லூரி மாணவராயிருக்கையில் 'ராஜதானிக் கல்லூரி'யில் கணிதசாஸ்திரத்தலைமையாசிரியராய் விளங்கி மகாமேதாஸியெனப் பெயர் பெற்றிருந்த பூண்டி அரங்கநாத முதலியார் இயற்றிய 'கச்சிக்கலம்பகம்' என்னும் தமிழ்க் காப்பிய நூலுக்கு இவர் 'கிறிஸ்தவக் கல்லூரி மாதசஞ்சிகையில' ஆங்கிலத்தில் ஒரு மதிப்புரை எழுதவேண்டுமெனக் கோரிய பத்திரிகையாசிரியரின் விருப்பத்துக்கு இணங்கி யெழுதிய கட்டுரையின் சுவையுணர்ச்சியைக் கண்டு வியந்து முதலியாரவர்கள் மதிப்புரை எழுதியவரை நேரில் கண்டு அளவளாவ விருப்பித் தம்மிடத்துக்கு வரவழைத்தார் என்று சொல்லக் கேள்வி. பிறகு இவர் சிலகாலம் சென்னைச் சட்டக்கல்லூரியில் படித்து வந்தார். ஆனால் சட்டப்பரீட்சை

கொடுத்தும் பட்டம் பெறுமுன் ஏதோ காரணங்களை முன்னிட்டுப் படிப்பை நிறுத்திக் கொண்டு ஜீவனத்துக்குரிய அலுவல் ஒன்றை ஏற்றுக்கொண்டார்.

அதாவது, அரசாங்கத்துக் கட்டடங்களின் அமைப்பைப்பற்றி 'அபிப்பிராயம்' கொடுக்கும் தலைமைச் சிற்பியின் கார்யாலயத்தில் ஒரு குமாஸ்தாவாக அமர்ந்தார். மாதசம் பளம் சுமார் 40 ரூபாயிருக்கலாம்.

இவர் சட்டக்கல்லூரியில் மாணவராயிருக்கையில் இவரது இருபதாவது வயதில் 'கமலாம்பாள் சரித்திரம்' என்னும் தொடர்கதையை 'விவேக சிந்தாமணி' பென்ற பெயர் கொண்டு மயிலாப்பூரிலிருந்து அப்பொழுது புதிதாய்த் தோன்றி யுலாசிய தமிழ் மாதப் பத்திரிகையில் துவக்கினார். அதற்குமுன் தமிழ் மொழியில் மேலாட்டப் புலவர்கள் கையாண்டிருந்த முறையை பொட்டிய நவீனங்கள் இவ்வாறென்றே யிருந்தன. அதாவது, ஸ்ரீவேதநாயகம் பிள்ளையவர்களியற்றிய 'பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்' ஒன்று. அதுவும் கதையைச் சாக்கிட்டு ஆசிரியர் அபிப்பிராயங்களைச் சேர்த்துக் கோக்கும் முறையிலமைந்ததெனத் தோன்றும் மாண்புடையது; இடையிடையே ஆங்கிலப்புலவர்களது நூல்களிலிருந்து பெயர்த் தெடுக்கப்பட்டவைபெயனைக் கருதக்கூடிய சிற்பிபகுதிகளும் நாடோடி ஜனங்களிடையே வழங்கும் கதைகளும் புகுத்தப் பெற்றது; ஆயினும் பொதுவில் சீர்குன்றாமலே விலாப்புடைக்கப் பெருஞ்சிரிப்பூட்டும் சந்தர்ப்பக்காட்சிகள் நிரம்பியது; எளிய நடையில் துயதமிழில் எழுதப் பெற்றது. இவ்வென்று குருஸ்வாமி சர்மா எழுதிய 'பிரேம கலாவதீயம்'.

'கமலாம்பாள் சரித்திரம்' இப்பொழுது தமிழிலகில், ஒரு சிறுபான்மையோருக்கு மட்டுமே தெரிந்துள்ளது. என்றாலும் அவர்கள் எல்லோருக்கும் முழுமுகிற்சியுளக்கும் வகையில் அமைந்ததெனக் கூறல் மிகையாகாது. அவர்களும் இலக்கிய வுணர்ச்சிபெற்ற கூட்டத்தாரே. எளிய நடையில் துயதமிழில் எல்லோரும் படித்துணரக் கூடிய முறையில் எழுதப்

பெற்றும், போதிய விளம்பரமின்றி இந்நூல் மறைந்து கிடக்கிறதெனத் தோன்றுகிறது.

தென்னீர்க்கிழத் தமிழ் மக்களில் நடுத்தரக் குடித்தனக்காரரின் வாழ்க்கையைப் பொருளாகக் கொண்டது இக்கதை. இதில் தோன்றும் ஆடவர் பெண்டிரெல்லாரும் உயிருடன் உலகிற் சஞ்சரிப்பாக்கவே நம் உள்ளத்திற் பதிந்துவிடுகின்றனர். கமலாம்பாள் என்னும் கதாநாயகி கிட்டத்தட்ட லீகையின் உருவில் அமைந்தவளென்னலாம். அவளைப் பொறுமையின் மறுபெயராகவே கூறலாம். இரக்கம், வியப்பு, நகைப்பு, பயம் முதலிய பல்வேறு உள்ளக் கிளர்ச்சிகளின் போக்கையும் உயர்வையும் எடுத்துக் காட்டக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் கதையில் அமைந்திருக்கின்றன. அம்மையப்பப் பிள்ளை, போயண்டித் தேவன், இவர்கள் பெயரைச் சொன்னால் அழுதபிள்ளை வாய்முடும், சிரிக்கவும் சிரிக்கும். மென்மை, கூர்மை, தோன்றி மறையும் சுருக்கு, ஒன்று விட்டொன்று பாயும்பெளிவு, முதலிய அரிய பான்மைகள் ஆசிரியரது கவி யுள்ளத்திலும் சொற்பொலிவிலும் ஒன்றி நிற்கும் மேன்மையை இந்நூலெங்கும் பாக்கக் காணலாம்.

"கடற்கரை விளையாட்டு" என்னும் சித்திரத்தை வசனநடையில் ஆக்கப் பெற்ற செய்யுளென்னலாம். ஆங்கு விளையாட்டுப் போக்காய் ஆரம்பித்த உருக்கமாய் முடியும் காதலர் பேச்சில், சுவை திரிந்துவரும் துட்பத்தைக் கண்டுபிடிக்க வியலாது. காதலரிருவரும் தங்கள் சந்திரனைத் தங்களுருக்கே திரும்பியனுப்புமுடி அமெரிக்க நாட்டாருக்கு எழுதும் நான்குவரிக் கடிதம் கற்பனைத் துய்மையிலும் மேன்மையிலும் காளிதானது 'மேக லந்தேச'த்தை நினைவூட்டுகிறது. முத்தலாமி அய்யர் தாக்குப்போட்டுக் கொள்ளப் போகுமிடத்தில் கொஞ்சி விளையாடவரும் கிளிபிணையின்மீது கல்லெறியுமிடத்தில் ஆங்கில மகாநாடககவி ஷேக்ஸ்பியருடைய 'லியர் அரசன்' என்னும் நாடகத்தில் பைத்தியம்பிடித்த 'லியர்' காட்டில் திரியும் காட்சியின் உன்னத உருக்கம் அமைந்துள்ளது.

இப்பொழுது வாழ்க்கையைப் பொருளாகக் கொண்ட கதைகள் தோன்றி வருகின்றனவென்றாலும் கமலாம்பாள் சரித்திரத்தை வெல்லக் கூடியது தோன்றாமல் வெண்ணெய்க்கேள்விக்கு முக்காலே மூன்றுக்கும் எதிர்மறை விடையே அளிக்கவேண்டும் என்றுதான் தோன்றுகிறது. ஆயினும் இந்நூல் அக்காலத்தில் ஒரு புதுவகையிலக்கியத்தில் உயர்ந்த வழியைக் காட்டியிருப்பதே இதற்கு எப்போதும் நிலைக்கக் கூடிய பெருமையளிக்கும்.

இருபதாவது வயதில் இந்நூலை பியற்றி வைத்த இவ்வாசிரியரது முதிர்ந்த திறமையை நாம் காணக்கொடுத்து வைக்கா விட்டாலும், அது அவருக்காவது நமக்காவது முற்றிலுமே துரதிரஷ்டமெனக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. அவர் நேரில் நிறைவேற்றிக் காட்டாத திறமைக்கு, அவர் கைப்பட்ட நம்பிக்கைக் கீட்டையே (கரென்ஸிநோட்டுமுறையில்) இலக்கிய வலகச் செலாவணியிற் புகுத்தி, அவருக்கு எழுதவேண்டிய கடனும் நமக்குப் படிக்க வேண்டிய கடனும் வைக்காமல், வெகுசலபமாய் நம் மதிப்பைப் பெற்று நம்முள்ளத்திற் குடிப்புகுந்து விடுகிறார்.

சில சமயம் பழத்தினும் பிஞ்சையே நாம் ஆவலுடன் தேடுகிறோம். வெள்ளரிப்பிஞ்சு, புடலம்பிஞ்சு, இளநீர் வாழ்க்கை, பனை துங்கு போன்ற உதாரணங்கள் அகப்படும்; ஒட்டுமாம் பழத்தின் திஞ்சுவை யொருபுறமிருக்க, அது பழக்கு மட்டும்தான் தாங்காமல், மாத்தடியிற் சென்று, இளந்தளிர்களிடையே பிஞ்சும் பூவமாய்க் கமழும் இளமணத்தினும் மினுமினுப்பில் மென்மைதோன்றும் இள நிறத்தினும் ஈடுபட்டவராய்க் கொத்தோடு கிள்ளிவாயிற் போட்டுக் கொண்டு, அதன் துவர்ப்பைக்கூடப் பாராட்டாமல் அனுபவிக்கிறோம். அவ்வாறே இந்நூலிற் காணப்படும் குற்றங்குறைகளெல்லாம் அதுபவம்பெறாத இளமைக்குரியனவே; நாளடைவில் மறைய வேண்டியவை. குணங்களோ 37 கதைகளொழுதினவரும் எய்தற்கரியனவாம்.

இந்நூலை முடித்த பிறகு இவ்வாசிரியர், இல்லத்தைத் திறவாமலே மானிடப்பிறவி

யின் மேலான பயனை (இவ்வுடல் நீங்கு முன்னர்) சாதித்துக் கொள்ளத் தீர்மானித்து, ஏற்ற முயற்சியில் ஈடுபட்டார். வீடுகளடர்ந்த காடான சென்னையில் தான் ஒருவன் யாருக்குத் தெரியாமல் தனிமையாய்க் காலத்தள்ள அதிக வசதிகளுண்டு என்று இவர் அடிக்கடி சொல்வதுண்டாம். அதற்கேற்ப சென்னையிலேயே இவருக்கு குரு தரிசனமும் கிடைத்தது. உபதேசம் பெற்ற வழியில் முழு ஊக்கத்துடன் உழைக்கலானார், இத்துறையில் இவருக்கு மதிப்பிலடங்காத உதவி புரிந்தவர் அக்காலத்து மஹாஜனங்களில் முன்னணியில் நின்ற டாக்டர் எம்.வி. ரஞ்சன்டாரால் அவர்கள் ஒருவர். இன்னொருவர் அழகியசிக்கப் பெருமானாய்க்கார் எனப்பெயர் கொண்டு பச்சையப்பன் பாடசாலைப்பில் உபாத்திமைத் தொழிலேற்ற 'பிரம்மவாதி' என்று ஆங்கிலத்தில் நடைபெற்று வந்த மாதப்பத்திரிகையின் ஆசிரியராயும் விளங்கியதுடன், தேசத்தொண்டே நோக்காய் வாழ்ந்த வந்த ஒரு அபூர்வ ஆத்மாவாமாம். இவரே நமது தமிழ்க் கவிக்கேசரி பாரதியாருக்கும் சலியாத பக்கத்துணையாய் நின்றவர். அச்சமயம் விவேகாரந்த ஸ்வாமிகள் மேற்றிசையில் வெற்றிக் கொடிநாட்டித் தாய்நாடு திரும்பிவரும் வழியில், ஆதிமுதல் தமக்கு உற்ற துணையாய்ப் பேருதவியும் பொருளுதவியும் அளித்துவந்த தமிழ்நாட்டுச் சீமாள்களிடம் நல்வரவேற்றுச் சென்னையிலிருக்கையில், 'பிரபுத்த பாரதம்' (விழிப்புற்ற பாரதநாடு) என்றொரு ஆங்கிலப் பத்திரிகை ஆரம்பித்து நடத்தகினைத்து, 'அதற்குத்தகுந்த பிறப்பிடம் மயிலாப்பூரேயாகும்; அதைப் பெற்றுப் பெருமையும வளர்க்கவல்ல ஆசிரியரும் நமது ராஜமையேயாவார்' என எல்லோரும் ஒருமுகமாகத் தீர்மானித்ததை அங்கீகரித்தனர். "பிரம்மவாதிப் பத்திரிகை எப்போதும்போல் வித்வான்களுக்கு கேற்ற தத்துவ விளக்காய் நின்று உதவட்டும்; அரைகுறையாய் ஆங்கிலம் கற்றுத் தலை கிறுக்கி மேற்றிசை மோகன்கொண்ட படிப்பாளிகளுக்குப் பித்தம் தெரிய மருந்து வேண்டும்; அதற்கேற்ற பாகமுறையைக் கையாண்டு பயனளிக்கவல்லவர் ஸ்ரீ ராஜமையே"யென எல்லோருங்கொண்ட முடிவுத்தேற்பு, அன்றார் ஆசிரியர் தலைமையில் 1896-ஆண்டில்

“பிரபுத்தபாரதம்” என்ற பெயருடன் ஆங்கில மொழியில் மாதப்பத்திரிகை தோன்றி இரண்டே வருஷம் வளர்ந்து வருகையில், ஆசிரியர் பாலோகஞ்செல்லவே, பத்திரிகையும் தாயற்ற சேயாயிற்று

இவ்விரண்டு வருஷங்களிலும் பெரும் பாலும் ஆசிரியரே தலைபங்கம் முதல் வாலங்கம் வரையில் பற்பல பெயர் பூண்டு பத்திரிகையைப் பூர்த்தி செய்துவந்தார். சிலருக்கு வெல்லம் சேர்க்காமற் சமைக்கத் தெரியாது போல், மேலுக்கு இளங்கையாய்த் தோன்றி ஆழ்ந்த இரக்கத்திலிறங்கிவிடும் உவந்த சுவையின்றி இவருக்கு வேறுவகையில் எதைபும் முடிக்கத் தெரியாது. தத்துவ விசாரத்திலும் சரி, அப்பியாசத்துறைகளிலும் சரி, மிகவும் நிரடாயும் துட்பழாயுமுள்ளவற்றைத் தான் விளக்கத்துக்கு எடுத்துக்கொள்வார். எடுத்துக் கொண்ட எதையும், பிறர் பின்பற்ற மாட்டா தனி முறையில், கவிச்சுவை தோன்றத் தீட்டிக் காட்டாமல் விடார். பெரும்பான்மையோருக்கு இரும்புக்கடலையாயிருந்ததை, பாகிலிட்ட நிரைக்கடலைச் சண்டலாகவே இவர் சமைத்து வைத்திருக்கிறார் என்பது முற்றிலும் உண்மையான உவமானமுமாகும். இந்த இரண்டு வருஷத்திய வெளியீடுகளை ‘வேதாந்த பர்படனம்’ எனப் பெயர் கொடுத்துப் புத்தக ரூபமாய் வெளிவந்தன; இதுவே ஸ்ரீமான் எஸ். கணேசனால் இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிடப் பெற்றது.

ஆசிரியரது ஆங்கில நடையைப் பார்த்திருப்பவருக்கு, அவருடைய ஆங்கிலநடைச் சிறப்புப் பெரிதா, தமிழ்நடை யிளிமை மேலா வெண்பத் தீர்த்து முடிப்பது சங்கடமே. இவர்கமலாம்பாள் சரித்திரம் துவக்கியபின்னர் வடமொழி பயின்று, குருநரிசனம் பெற்றபின், ‘பிரஸ்தானதாயம்’ (தத்துவ ஆராய்ச்சியைத் தாங்கி நிற்கும் முக்காலி) என வடமொழியில் அமைந்துள்ள இந்துமதத்தின் ஆதாரநூல்களையும், அவற்றிற்கு மதச்சுவர் இயற்றியுள்ள வழி நூல்களையும் வடமொழியிலேயே நேரில் கற்றுணர்ந் தேர்ச்சி பெற்றுவளிட்டார்.

அதகாரும் இந்நாட்டிற் கல்விச்சாலைகளிலும், பத்திரிகைகளிலும் பொதுவிட்டங்களி

லும் ஆங்கிலக் கற்ற இந்தியருக்குள் வழங்கி வந்ததும், ‘இந்திய இங்கிலீஷ்’ என்று ஏசிக் காட்டியும் இடித்துக் காட்டியும் நகைத்துக் காட்டியும் அதனைத் திருத்தியமைக்கும் தர்மகைங்கரியத்திலமர்ந்து, வெள்ளை, கறுப்பு என்ற எந்த நிறத்திற்குப் பிறந்தவராயினும் வித்தியாசமின்றி யுழைத்துவந்த உபாத்தியாய்களுக்குச் சோதனரித்து வந்ததுமான ஒருவகை மொழிக்கு, ‘இனி நாம் எவர் முன்னும் தலைகுனிந்து நடக்கவேண்டியது அனுவசியம்’ எனத் துணிவுறும் புதுப்பதவியை முதன்முதலளித்தவர் ஸ்ரீராஜமையரே.

இவர் காலத்தும் இவருக்கு முன்னும் ‘ஸ்வய’ இங்கிலீஷ் மட்டுமின்றி ‘உயர்தர’ இங்கிலீஷ் பேசவும் எழுதவும் வல்ல இந்திய மூக்கள் தோன்றாமலில்லை. ஆனால் அவர்களெல்லாம் அற்பவழுவினலும் எங்கு ஆங்கிலராணிக்கு அபசாரம் நேரிட்டு விடுமோவென்ப பயந்து பயந்து கூனிக்குறுகிக் கும்பிட்டே காலங்கழித்து, அவ்விராணியின் பாததரிசனமே மெற்று, முகத்தை ஏறிட்டுப்பார்க்கத் திறமையற்றவராய் நடுங்கி நிற்கையில், ராஜமையர் நீஷ்கபடமான குழந்தைப் பால்மையில் சிரித்துக்கொண்டே, சித்தன் போக்கு சிவன் போக்கென்பகையும் திரணுக்குச் சென்ற விடமெல்லாம் வழியுண்டாமென்பதையும் நடை முறையிலெடுத்துக் காட்டி, இவ்விஷயத்தில் இந்தியருடைய பழைய மனப்பான்மை அடிமைப் பான்மையேயாம் என்பதை எல்லோரு முனரச்செய்து, இனி அவை தலைகாட்ட வெட்கப் படுப்படிக்கும் செய்து விட்டார். இது தேசியம் முனாக்குமுன் இவர் ஊன்றிய தேசிய விதை.

இதனால் எம்மொழியையும் (அதிலும் பிற மொழியை) இலக்கணம் பாராது அவாவரிஷ்டம் போற் பேசவும் எழுதவும் உரிமையுண்டென்று இங்கு கற்பிக்கப் புகுமில்லை. ஆனால் பவர் இரும்பும் வழியொன்றுண்டாலும் செல்லலாம், இல்லாவிட்டாலும் கண்டு பிடித்து நடக்கலாமென்பதே.

எம்மொழியும் அது பிறந்த நாட்டிலேயே நூறு மைல் தாண்டிவிட்டால் ஒருவாறு திரிபடைவதைக் காண்கிறோம். காஞ்சி, தஞ்சை,

மதரா இம்முவிடங்களிலும் வழங்கும் தமிழ் ஒன்றேயென்று சொல்லவியலுமா? இங்கிலாந்தின் நான்கெல்லைகளிலும் காணப்படும் இங்கிலீஷ், லண்டன் இங்கிலீஷ் ல்ல வென்குரர்கள். அமெரிக்கன் இங்கிலீஷ், ஆப்பிரிக்கன் இங்கிலீஷ் ஆஸ்திரேலியன் இங்கிலீஷ் என அத்தேசங்களின் தூய்மை எடுத்துக் காட்டுந் கருவிகளாயமைந்துள்ள பல்வேறு மொழிகளும் இங்கிலீஷ் பெயரைத் தாங்கிநிற்க அதிகாரம் பெற்றிருக்கையில், இந்திய இங்கிலீஷ் மட்டும் என்ற பெயர் செய்து இழிசொல்லுக்காளாயிற்றேவென்ப பார்க்கப்புகின், இந்தியா கறுப்பர் வாழும் அடிமை நாடு, மற்றவை வெள்ளையர் வாழும் சுதந்திர நாடுகள் என்பதே காரணமென விளங்கும். இதற்கு ராஜமையர் சொன்னதாவது: “ஐயா, நான் உம்மிடம் ராஜ்ய சந்திரத்துக்கு மன்றாடுங்காலம் வருகிற போது வாட்டும், ஆனால் உம்மொழியையும் எம்மொழியையும் எனக்குத் தெரிந்தவகையில் எனக்குத் தோன்றிய முறையில், எதிராளிக்கு என் கருத்தை விளக்கும் நோக்கத்துக்கு இடையூறின்றி, எழுதவும் பேசவும் இன்றைக்கே எனக்குரியமயண்டு. உம்முடைய மொழி எற்ற நகையாட்டலுக்குப் பயந்து அவ்விமையை நான் விட்டுக்கொடுக்கப் போவதில்லை. நான் எழுதவது இந்நாட்டு மக்களுக்கே. அது உமக்கு விளங்காவிட்டால் மறு ஜன்மத்தில் இந்நாட்டிற் பிறக்க வழிதேடும். இதோ இங்கிலீஷ் இலக்கிய மரத்தடியில் தீட்டிய என் பேவை இங்கிலீஷ் புஷ்பச்செடியிலேதான் முதன்முதல் உம்மெதிரிலேயே கூர் பார்க்கப்போகிறேன். இஷ்டமிருந்தால் வேடிக்கை பாடும்; இல்லாவிடில் சுகமாகப் போய்வாரும்” என்பதாம். இக்கொள்கைக்குச் சான்றாகும் ராஜமையருடைய ஆங்கில நடைநிலை, தமிழ்ப் பாடிமொழிகளும், வடமொழிச் செய்யுட் கருத்துக்களும் புராண உபமானங்களும் அப்படியப்பட்டே பிறந்தமேனாக்கும், அவசரத்துக்கு அகப்பட்ட ஆங்கில உடம்பை எப்படியோ போர்த்துக்கொண்டும், எதிர்பாராத விடங்களிலெல்லாம் குறுக்கிடுகின்றன. ஆயினும் இவர் ஆங்கில மொழியிலக்கணத்தையும் சொல் வழக்கம் நடை வழக்கங்களையும் நடுவ விடாது வழுவின்றி எழுதியிருப்பதமட்டுமல்லாமல், ஆங்கிலப்புவலர் குழாம் அயல்நாட்டு

(அதுவும் கிழ்நாட்டு) அழகியைக் கண்டு மோவிக்கும் முறையில், இவரை மகிழ்வுடன் வாழ்த்தி, என்றும் இவருக்கேயுரியதெனத் தம் கோயிலில் புதியதோர் மடமும் அமைத்தளிக்கவும் செய்திருக்கிறார்.

மேலும் “அஸ்மகோணம் சார்க்கிகேஷா அர்த்தரி, ந து சப்தரி” (தர்க்கத்தில் நீர்தும் எங்களுக்குச் சொல்லினும் பொருளே பெரிதாம்) என்றவாறு பேசுவோரும், கேட்போரும், எழுதுவோரும் படிப்போரும் ஐயத்திரிபற் பொருளுணர்ந்து கொண்டுவிட்டால், எதைத்தான் பேசினுலென்ன, எழுதினுலென்ன! பிறருக்குத்தான் ஏச்சென்ன, பேச்சென்ன?

இந்தியக்கல்வாரி மாணவர் இழைக்கும் ஆங்கிலச் சொல் வழக்களை எடுத்துணர்த்தித் திருத்தம் கற்பிப்பதே பிழைப்பாய் இந்நாட்டில் வழியுவளர்த்துவந்த வெள்ளைப் பிறவி பெற்ற ஆசிரியபொருவர், ஒருசமயம் தாம் எழுதியதில் கானக்கிடந்த எதோ சொல்லி முக்கைக் கறுப்புநிறம் பெற்றிருந்த அவது உதவியாசிரியர் எடுத்துக்காட்ட நேர்ந்ததற்குக் கூறியபதில் இந்தியமக்களின் உள்ளத்தில் ஆணிபோற் பாய்ந்தறையாதவரையில் இவர்களது அடிமை வாழ்க்கைக்கு விமோசன யில்லை. “ஆங்கில இலக்கணம் ஆங்கிலப்பிறவி பெற்ற மக்களின் வழக்குச் சொல்லைப் பின்பற்றி வருவது; திக்குத்தெரியாத அந்நிய மக்களுக்கு மட்டும் கட்டுப்பாடான வழியைக் காட்டுவதற்கென்றே அமைக்கப் பெற்றதாகும்” என்றாம். அதுவது “நான் என்மொழியிலக்கணத்தைக் கட்டவன்; நீதான் அதற்குக் கட்டுப்பட்டவர்” என்றவாரும்.

இந்த அடிமைத்தனம் நம்மிடம் அணுகாமற் செய்துசொள்ளும் வகையைத்தான் ராஜமையரின் ஆங்கிலநடையிற் காண்கிறோம். அதுதான் இந்நாட்டில் முதன்முதலாகத் தோன்றின, வெட்கமற்ற, துடுக்கான, தானே தன் வழகிற் பெருமைகொண்டு நிமிர்ந்து நடந்த ‘இந்திய இங்கிலீஷ்’ என்னலாம். “உமக்கு என்னேக் காணப் பிடிக்காவிட்டால் என்னெதிரே வாராதேயும், அல்லது கண்ணை முடிக்கொண்டு வேகமாய்க் (குழியில் விழாமல்)

நடந்துவிடும்” என்றவாறு அவருடைய ஆங்கிலநடை புலவர்களுக்கு இறுதி மொழியளித்து விடுகிறது.

எல்லாமே உயர்ந்த இனமாக அமைந்திருக்கிற ஒரு தூலில் மாதிரி பொறுக்கும் வேலை அசட்டுத்தனமாய் முடிபும் என்றாலும், அது கடமையாய் அமைந்தமையின் ஏதோ சில உதாரணங்கள் கொடுப்போம். முதல் தூல்களை யொட்டிய தத்துவ ஆராய்ச்சிக்கு உயர்ந்த உதாரணமாக ‘இவ்வலகம் மெய்யா பொய்யா?’ “விதியும் மதியும்” என்னும் கட்டுரைகளையும், (“ரிஷிகளின் உபயோகம்” என்னும் சலையங்கம் பெற்ற கட்டுரை தாக்கியமற்ற முறையிலெழுதப்பட்ட அழுத்தமான கக்ஷிவாதத்துக்கு உதாரணமாகவும்) கூறலாம். கற்பனைச் சித்திரங்களுக்குள் “ராதையும் கிருஷ்ணனும்—ஒரு யோக்கியமான கடவுளின் வாக்குமூலம்” என்னும் சிற்றுரையும், அநேக குட்டிக் கதைகளில் “சோம்பேறியும் தர்மகர்த்தாவும்” “வாயறியாது தோன்றிய வாக்குப்பலித்த விதம்” “ஆசையின் எல்லை” “உலகமே பொய்” என்பவையும் முதலெடுப்பில் நினைவுக்கு வருகின்றன. பக்கிவெள்ளப் பெருக்கில் நீந்தித் தத்தனிக்கையில் உள்ளமுருகி அங்கிவெள்ளத்திற் கரைந்து மறைந்து போகும் விந்தையை ‘நந்தனார் சரித்திர’த்திற் காணலாம்.

தமிழ்ப் பத்திரிகையில் ஆங்கிலக் கட்டுரைகளுக்கு மதிப்புரை எழுதப் புகுந்ததை யோர்கள் மன்னிக்கக் கோருகிறேன். என் கக்ஷியில் ஒரே வார்த்தைதான். மேலே குறிப்பிட்டவையெல்லாம் ‘இந்திய இங்கிலீஷ்—அதையும் முழுத்தமிழனுடைய இங்கிலீஷ்’ என்கிற புதுபாஷையில் யாரும் கையாளாத முறையில் எழுதப்பட்டுவை என்பதே தாஜமையருடைய இரண்டாவது சிறப்பு.

இவரது எழுத்திலெல்லாம் பாலில் பெய்போலும், எள்ளில் எண்ணெய்போலும், பூவில் மணம்போலும் பார்த்து கிடக்கும் நகைச்சுவையொன்று எங்கும் மேலிட்டிருப்பதைக் காணலாம். இது கோமாளித்தனமான கேலியல்ல; வறட்டுப் பெருமையின் எளமல்ல; சமீத

தாய்ப் பேசுபவரின் சொல்லழகல்ல; ஆனால் உள்எத்திறேன்றும் பெருமைக்கும் கண்ணிற்காணும் சிறுமைக்குமுள்ள ஏற்றத்தாழ்வையும், அதனை நிரப்ப மானிடர் செய்யும் மிக அற்பமான முயற்சிகளையுக்கண்டு இரக்கத் தோன்றிய விடத்து அழவு மாட்டாமல் சிரிக்கவு மாட்டாமல் இவ்வுக்கும் இளநகையாம். சிலசமயம் இதுவே அன்பு மேலிட்டல் பெருஞ்சிரிப்பாகவும் முடிவதண்டு.

இவருடைய ‘ஆத்மநுபூதி’ வைபவங்களை விசாரிக்க இங்கு இடமுமில்லை, அதிகாரமும் இல்லை. தமிழ்மறைப் பொய்யாமொழிப் புலவர் மானிட வாழ்க்கைப்பயன் நான்கில் மூன்றை விளக்கி நான்காவது விட்டைப் பேசாமல் விட்டுப்போன காரணம் இதுவே. “எனக்கொரு குறைவுமில்லை” என்று ஒருவன் கேட்கும் போதெல்லாம் துணிந்து சொல்வானாயின், அவனைத் தடுக்க வல்லார் யார், அவனைப் பொய்யனாகக் வல்லார்பார்? “உறுதியாய் ஆனந்தத்திலேயே அசையாது நிற்பதவே விடு” என்பர் பெரியோர். இதில் பிறருக்கு யாதொரு பங்குமில்லை, தடுக்கும் சிறமையும்மில்லை.

இவர் எழுதியிருப்பவற்றில் எங்குமே, “ஏயம் படிவா” என்னும், ஆன்றோர் மொழிக்கிலக்காய் நிற்கும் பான்மையைக் காணலாம். ஆசிரியனது மண்பான்மை அவனது எழுத்துநடையில் தோன்றவதுண்டெனின், மென்மையெனும் பெண்பான்மையை இவருக்கு அழகுக்கொடுத்து நிற்பதென்னாம். இவருக்கு அதட்டிப்பேசத் தெரியாது. ஆனால் நிந்தனக்கிடந்தோன்றில் “சே! அப் படியிருக்குமா” என்றுவிட்டு மேலே செல்வதுதான் இவருக்குத் தெரிந்த முறை. ஆயினும் ஊன்றிப் பார்க்குமிடத்து “இதினும் மேற்கொண்டு பயனளிக்கத்தக்க முறை வேறெது?” என்னும் கேள்வி பிறந்து மனதைக் குழப்பும். உதாரணமாக, “பிரபுத்தபாரத”ப் பத்திரிகையின் ஓர் மாதத்திய மலருடன் எல்லாச் சந்தா யோப்களுக்கும் அனுப்பப்பட்டிருந்த ஸ்ரீராம கிருஷ்ண பரமஹம்ஸ தேவரின் திருவுருவப் படமென்றிற்குரிய விஷே 2 அணைச் சில்லரை சிலரிடம் வெகுநாள் பாக்கிநின்ற பொழுது, இவரெழுதியனுப்பிய அறிக்கை வாக்கியம்

இதுவே: “பிரபுத்த பாரத”த்தைப் படிக்க ஆவல் தோன்றும் பெரிய. உள்ளத்தில் இரந்த மிரண்டைப் பெரிதாகத் தோன்ற இடமில்லை.” கடவினும் பெரிதெனும் அடக்கமும் அமரிக்கையுஞ் சேர்த்தவிக்கும் வன்மையைத் தவிர்த்து, இவரிடம் வேகம், வீர்பம், ஆவேசம், அழுத்தர் போன்றவை தோன்றுங் கடுஞ்சொற் காண்டலரிது. பத்திரங்கள் பதிவு செய்யும் உத்தியோகஸ்தராயும் பிரம்மஞானக் கூட்டத்தைச் சார்ந்தவராயுமிருந்த ஒருவரைக் குறிக்குமிடத்து “நீண்டதாடி வளர்த்து பிரம்மஞானியான ஸ்பிரிஜிஸ்டார்” என்றெழுதுவதைவிடக் கடுமையாக இவருக்கு எழுதவராது. ஆசிரியர்களை திரோதாத் தர், தீரலலிதர் என்று இருவகையாகப் பிரிக்கலாம். இவ்விரவகையாசிரியருக்கும் ஆங்கில இலக்கியத்தினும் உதாரணம் காணலாம். பெர்னார்ட்ஷா, செஸ்ட்டர்ன், ஜான்ஸன் முதலானோர் குரியவம்சத்தைக் கொண்ட ஆண்க்கள் (திரோதாத் தர்கள்). கோல்ட்ஸ்மித், லாம், ஸ்டீவன்ஸன் முதலானோர் சந்திரவம்சத்திற் பிறந்த பெண் மக்களாவர் (தீரலலிதர்கள்). தீரலலிதரான இவர் மடையில் இளமையின் துளிர் நிறைந்த பாரஞ்சுமந்த வளமையே இவருக்குப் பெருமைபாகவும் குறையாகவும் அமைந்திருக்கிறது.

சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைக்கும் குறள் அல்லது ஸூத்திர மடைய இவருக்குப் பிடிக்காது; தேங்காயுடைப்புக்குத் தாங்கி நிற்கும் வைரமணி வாக்கியங்களும் இவருக்கு அமையா. தான் சொல்ல வந்ததை நேரடியாய்ப் பளிச்சென்று சொல்லி முடிக்கமாட்டார். இனிமையான பண்டத்தை நாம் ஒரே அடியாய் விழுங்கிவிடாமல் ஒளிவடிமறைவிருந்து கொண்டு கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் நுகிபார்த்துச் சாப்பிடுவது போலும், பள்ளிக்கூடம் போகுந் சிறுவன் நோடுகெப் போகாமல், அங்குமிங்கும் திரிந்து பூச்சி பூக்களோடு வினையாடிக்கொண்டு பாடமும் படித்துக் கொண்டு நடந்துச்சென்று கடைசியில் நேரத்துக்குள் வகுப்பிற் சேர்ந்து பாடத்தையும் குறைவற ஒப்புவித்துக் காட்டும் திறமை பெற்றிருப்பது போலும், இவரிடமும், பொழுதுபோவதைப் பாராட்ட மாட்டாத சிறுபிள்ளை தந்தைத்துக்கு உரிய வினையாட்டு

விநோதங்களும், சில்லரைக் குறும்புகளும், அலங்கார விஸ்தாரங்களும் ஒன்றுகூடிப் பொழுது போவதை நாமுணர்மாட்டாது நம்மை மயக்கிக்குறிப்பிட்ட இடத்திற் சேர்த்த பிறகே, நாம் எங்கு புறப்பட்டோம் எங்கு வந்தோம் என்கிற அறிவு மமக்குண்டாகிறது. தன் கையிலுள்ள குன்றுமணித் தங்கத்தை மூடி மறைப்பவர் போல் மடித்து, அது என்ன வாயிருக்கலாமென்று நாம் ஆலோசிக்கையிலே, அதனை மெல்லத் தட்டிக்கொட்டித் தகடாக்கிப் பூவிதழாக்கிக் காற்றிற் பறக்க விட்டுப் பற்பல பாகங்களிலும் ஒளிவிழுந்து பற்பல வர்ணங்கள் விசச்செய்து காட்டுவார்; நாமும் அது பூவென்றேகொண்டு பூரித்து நிற்கையில், அவர் அதை மறுபடியும் கசக்கித் திரட்டி உருட்டிக் குன்றுமணித் தங்கத்தான் இத்தனையும் எனக் காலணைத் தங்கத்தில் ஈலணை வேலைப்பாடுகாட்டுவார். இவ்விதவிளம்பன முறையில் இவருக்குப் பற்று விழுந்த காரணம், இவர் உதவியாளின்றித் தன்னர் தனியாய் நின்று (உட்கார்த்து?) பத்திரிகையை நிரப்பும் கடமையை ஏற்றுக் கொண்டதே எனத் தோன்றுகிறது. ஆங்கில மஹாநாடக கவி ஷேக்ஸ்பியர் சிருஷ்டித்திருக்கும் “ஹாம்லெட்” என்னும் கதாநாயகனுடைய உள்ளத்தின் அமைப்பையும் ஹோக்கையும், ஐரோப்பிய இலக்கிய வித்வான்களுக்குச் தோன்றாதிருந்த புது வகையில், மனதொப்பு முறையில் இவர் எடுத்து விளக்கியிருப்பது வியக்கத் தக்கதே. இந்த விளக்கத்துடன் ஆரம்பித்து “தற்கொடை”ன் பெருமை” எனப் பெயர் கொண்டிருக்கும் கட்டுரையே மேற்கூறிய இவரது விளம்பன முறைக்குச் சிறந்த சான்றாகும். ஏனென்துக்குரியவற்றையும் மேற்கு நேராய் அவமதித்துக் காட்டாமல் ஜாடைமடையாய் இளங்குறும்புத்தனமாய்ச் சுட்டிக் காட்டிவிட்டு, “இந்தப் பூனையும் இந்தப் பாலைக்குடிக்குமா” வென்று நனைக்குமாறு, பூனைபோல் நகர்ந்து விடுவார். இதற்கு உதாரணம் டெப்டிக் கலெக்டர் திவான் பஹதூர் நராயண அய்யர், வி. ஐ. இ. அவர்களடைய பெருமையை விளக்கும் ஸம்பாஷணைகளிற் பரக்கக் காணலாம்.

ஆங்கில இலக்கியத்தில் 25 வருஷம் உழைத்து கோல்ட்ஸ்மித் புலவர் எய்தியிருக்க

கும் சாகவதமான பதவியை, இந்திய இலக்கியத்தில் ராஜமையர் 5 வருஷங்களிலியற்றிய இரண்டே நூல்களினால் அடைந்திருக்கிறார் எனல் மிகையாகாது. கோல்ட்ஸ்மித்தினுடைய “வேத்பீல்ட்கிராமகுரு” என்னும் கதையும் அதுபோலமைந்திருக்கும் ராஜமையருடைய “கமலாம்பாளு” ம் பிற்காலத்து நவீனங்களுக்குச் சிறப்புறும் வழிகாட்டிகளாய், ராமாயண மஹாபாரதம் போல் உலக இலக்கியத் திரட்டில் இடம்பெற வேண்டியவையே.

சமுத்திரகோஷத்தில் தியிக்கலங்களின் கர்ஜனையும், சிறு குட்டையிற் சிறு மீன்களின் கொக்கரிப்பும் கேட்க எழுதுவாராயினும் ‘அசுவதாடி’ என்று சொல்லுகிற கத்தரிக்கோல் வெட்டுப்போன்ற குறுமடை வாங்கங்கள் அருளுக்கு விசேஷமாயமைவதில்லை. ‘துவிரதகாமி’ என்று காளிதாஸர் வர்ணித்திருக்கிற யானை நடையே அவரிடம் பெரிதும் பொருந்தும். தொண்டை நிறைந்து காது

நிறைந்தும், நீர்மை குன்றாது இழைந்து செல்லும் அவருடைய வாக்கியங்களின் சொற்களும் கருத்துக்களும் அதுவாரணியோல் காதினும் மனதிலும் ஊறி ஒலித்துக்கொண்டே தொடர் முடிவு வரையிற் பின்தொடர்ந்து வரும்.

முடிவாக, மும் நாட்டில் இளம்பிராயத்துத் தேசபக்தவொருவர் துக்குமேடையில் நின்று கொண்டு தன் தம்பிக்குச் சொல்லியனுப்பிய ரூபகவார் தந்தையையே ராஜமையருக்கும் மும் இங்கு இரவல் வாங்கியளிப்பதில் இளப்பயில்லை பெண்பதோடுகூட, அதைவிட அழகாக எழுதவல்லவன் நானல்லன் என்பதையும் தாழ்வுடன் தெரிவித்துக் கொண்டு இதோடு நிறுத்திக் கொள்ளுகிறேன்.

“இரவெல்லாம் காத்திருந்து, கிழக்கு வேளுத்ததும் மெல்ல அசியத் தொடங்கும் விடிவிளக்கின் ஒளியில் என் வாழ்க்கையைக் கண்டுகொள்.”

கவிஞ்சரம்.

(பண்டித ச. சோமசுந்தர தேசிகர் எழுதியது.)

என்றுமே சிரஞ்சீவியாக உயிர் வாழ்தற்கு உரியதென்று எண்ணப்படும் அமிழ்தினும் இனிமையுடையதாகக் கருதப்படுவது கானம் என்னும் இசை. அன்று பிறந்த பச்சிளங் குழந்தை முதலாகவுற் தொண்டு கிழவர் சரூகவும் உள்ள மக்களும் அறிவில்லாதவை யெனக் கருதப்படும் விலங்கினங்களும் இசையிற் பெரிதும் ஈடுபடுகின்றன. ஆசிரியர் திருவள்ளுவரும்

குழலினித யாழினி தென்பர் தம்ம்க்கள்
மழிலச்சொந் கேளா தவர்

என்று கூறிஞ்சேனும், மழலைச்சொல் குழலிலும் மேலாகுமென்னு மொப்புமைபற்றியே யாம். தருவி வழியாக எழும் ஒலியினும்

மிடற்றொலியே மேலானதாகும். அதுவே மக்களைத் தன்வயப்படுத்தும் பெருமை வாய்ந்தது. அவ்வாறு மக்களைத் தம் வழி இழுக்க வல்ல வல்லமை வாய்த்தோர் ஒரு சிலரேயாவர். அவர்களுள் கவிஞ்சரம் என்பாரும் ஒருவராவர்.

தென்பாண்டி நாடாகிய திருநெல்வேலிச் சீமையிலே மாலூரில்¹ வேதவித்துக்களான ஒரு பிராமணக் குடும்பமுண்டு. அக்காலத்திலே இராமநாதபுரம் சீமையை யாண்டுவந்த சேதுபதி மன்னரொருவர் இவர்களது சீலம் ஒழுக்கம் முதலாயவற்றையும் கல்வி மேம்பாட்டினையும் கண்டு அப் பிராமணக் குடும்பத்தில் வந்த கோடகரபார்த்தி யென்பாருக்கு

1 மாலூரில் கோயில் கொண்டிருக்கின்ற சிவபெருமானுக்குக் கோடகரர் என்பதும் அம்பிகைக்குக் கற்பசேகரி என்பதும் திருகாமக்கள்.

மதுரையினின்றும் செல்லும் வழியில் இராம நாத சமுத்திரம் என்ற பேர்பெரும் மேல்ப் பெருங்கரை என்ற ஊரைத் தானமாகக் கொடுத்தனர். பாரதி அவ்வூரில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போது, அவருக்குச் சப்பிரமணிய பாரதியென ஒரு பிள்ளையிருந்தார். இருவரும் வேதம் வல்லாராய்த் தம் குல முறைக்கேற்ற வழியில் நின்று ஒழுகிவந்தார்கள். ஆயினும், தமக்குப் புத்திரப்பேறு இன்மையை நீனைந்து வருத்தி, அண்மையிலுள்ள கொடுமனூரில்² கோயில்கொண்டுள்ள முருகக் கடவுளை பின்னவர் வழிபட்டு வந்தார். அக் கடவுளது திருவருளினாலே இரு ஆண்மக்கள் உண்டாயினர். அவர்களுள் தலைப்பிற்கண்ட கவிஞ்சாரம் சீமந்த புத்திரராவார். கவிஞ்சாரம் ஆங்கிரச வாண்டு ஆடிமாதத்துக்குச் சரியான ஆங்கில வாண்டு 1810(வரு சூலைமாதம் பிறந்தார். இவருக்குப் பெற்றோரிடம் பெயர் கோட்சரன் என்ற பாட்டனது பெயராகும். இளமையிலே தங்குலத்துக்குரிய வேதங்களைப் பயின்றதோடு அக்காலத்திலே கானவித்தை யிற்றேர்த்து மதுரகவி என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்று வாழ்ந்துவந்த இசையாசிரியர் நட்பினை யடைந்து அவரிடம் இசை பயின்று வந்தார். தமது பன்னிரண்டாம் பிராயத்திலேயே பாரதி பதசாகித்தியம் செய்யும் வல்லமை பெற்றாரென்று இவரது பரம்பரையினர் கூறுவர்.

ஒருநாள் இவர் ஓடியுமெழுத்தாணியும் வைத்துக்கொண்டு முருகனைமனத்திற்கொண்டு படுத்தறங்குகையில், 'வனசமலரயன்மனை யருள்வரஸ கோபாலமருக சரவண முருகனே' என்ற மகுடத்தைச் சொல்லிப் பாடும்படி முருகப்பிரான் அருளியதாகவும், விழித்தெழுந்து திருவருளைப் போற்றி, உடனே பன்னிருசீர் ஆசிரியருத்தத்தில் பன்னிரண்டு பாக்கள் பாடியதாகவும் கூறுவர்.

கால்களுள் மயூகிரியினைவலஞ்
சுற்றவுங் கையினைகள் சலியாமலே
கடிமல ரெடுத்துமர்ச்சனை செய்து
னிசைபெறுங் கவிதைகள் வரைந்திடவும்
பால்வழிகள் திருவருச் சேவைகண்
டானந்த பாஷப்பதி லாழ்ந்துவிடவும்

பலனுறுஞ் செவிநினது குணலா
காச்சரிதை பகர்மொழி நிறைந்துகொளவும்
எறுமென் சிரமுனை வணங்கிடவு
நாவுன திதம்பெறுந் தமிழ்ப்பாடவும்
இதயமுன் திய்யசா னராவீத்
தத்தினி லருக்கவுந் கருணைபுரிவாய்
மால்கொண்டு புயமீது மேவுந்
கலாபமயில் வள்ளிஞ்சுற் சரிமணுளா
வனசமல ரயன்மனை யருள்வரஸ
கோபால மருகசர வணமுருகனே.

என்பது அப் பன்னிருபாக்களில் இரண்டாவது. 'நவரஸ மொழுஞ்சுற் சொற்கவி குஞ்சரமென்றெந்த நாவலரும் புகழ்ப் பாவினிசைகள் தந்த சிவகுருநாதனைத் தவமகவாய்ப் பயந்த செல்வகயற்கண்' 'ஆபிரக் கோடி தெய்வம் அவனியிலிருந்தாலும் நீயல்லோ யென் குடியை நிலைநிறுத்தின மூர்த்தி' 'அடிமை மேலனுக்ஹமாகமனமகிழ்ந்து வளர்கவிஞ்சாரமே யினியஞ்சுவெனச் சொல்லிக் கடைக்கண் பாரையா' என்பது போன்ற அடிகள் இச்செய்தியை வலியுறுத்தும்.

இவ்வாறு அரிதின் முயன்று பெற்ற அருள் வாக்கினை இவர் எக்காலத்தும் மக்களுடைய பெருமையைக் கூறுவதில் உபயோகப்படுத்தவே யில்லையென உறுதி கூறலாம். இவர் அத்தனைத் தங்குலதெய்வமான முருகவேளீதும் சொக்கலிங்கப் பெருமான் மீதும் சோமசுந்தரக் கடவுள் அங்கயற்கண்ணியம்மையார் மீதும் ஆறாக் காதுடையாராய் அவர்களது சிறப்பினைக் கூறுவதில் பயன்படுத்தி வாழ்வாராயினர்.

இவருடைய இளமையிலே, பதினெட்டாம் வயது நடக்கும்போது, இவருக்கு வெப்பு நோய் உண்டாயிற்று. அச்சநோய் தனியாமை கண்டு தங்குலதெய்வமான முருகப் பிரானை வேண்டுவாராயினார். ஒரு நாள், 'பெருங்கரையிலுள்ள காவற்கடவுளான தருமசாஸ்தாமீது பள்ளுப் பிரபந்தம் பாடினால் நோய் தீர்ந்துவிடுமெனக் கனவு காண, அவ்வாறே அன்று முதல் தரும சாஸ்தாவைத் தெய்வமாகக் கொண்டு ஒரு பள்ளுப் பிரபந்தம் பாடத் தொடங்கினார். வெப்பு நோயும் வர வரக் குறைந்தது. இவருடைய நோய் முற்றும் நீங்கு

கியவுடன் ஐயநூருக்குச் சிறப்பெடுத்து அவருடைய திருமுன்னரே தாம் பாடிய பள்ளுப் பிரபந்தத்தை அரங்கேற்றி அன்றிரவு நடகமாக நடிக்கவுஞ் செய்தார். இது இராசநகர்ப் பள்ளு என்று சொல்லப்படும். அக்காலத்திலே இவர் செய்த துல்கள் மீனாட்சியம்மை அடைக்கலமாலை, கயற்கணிமாலை, திருவேங்கடமாலை முதலாயவாம்.

இவரது பெருமையும் வல்லமையும் எங்கும் பரவின. அப்பொழுது சிவகங்கை ஸம்ஸ்தானதிபதியாகவிருந்த கௌரீவல்லப மஹாராஜா இவரது கவிதை பிழரலறிந்து இவரை வரவழைத்து, இவரது ஆற்றலைக் கண்டு வியந்தார். இவருக்குக் கவிஞ்சரம் என்ற சிறப்புப் பெயரையும் கொடுத்துத் தமது ஆஸ்தான கவிகளில் ஒருவராக இருக்கச் செய்தார். அன்றுமுதல் இவருடைய இயற்பெயரான கோட்சுர பாரதியென்பது மறைத்து கவிஞ்சர பாரதியார் என்ற பெயரே வழங்கலாயிற்று.

ஒருக்கால் சிவகங்கையரசர் காட்டிற்கு வேட்டையாடச் சென்று பதினாறுடி வேங்கையொன்றைக் கொன்றார். அதனைக் குறித்து ஸம்ஸ்தானப் புலவர்கள் பலரும் பாடி, கவிஞ்சரமும் வேங்கைக் கும்மி என ஒரு பிரபந்தம் பாடினார். எல்லாவற்றிலும் வேங்கைக் கும்மியே மேலானதென மதித்து அதன் பொருட்டுச் சிவகங்கையரசர் கொட்டங்கச்சியேந்தல் கணையமறிச்சான் என்ற இரண்டு ஊர்களையும் முட்டேற்றுகக் கொடுத்தார்.³ அவ் ஊர்கள் ஒருகாலத்திலே வாடுவதைக் கண்ட இவர் முருகனைக் குறித்து

கந்தர் தீத் கொட்டங் கச்சியேந்தற்
கணையை மறிச்சான் வயலின் கதிர்களுக்கு
வந்துமழை பொழிந்து செந்நெல் வீனாத்தளையும்
மனைநிறைத்துபரி பூரணமாக வென்றன்
சின்தை மகிழ்த்துனது ஸங்கீர்த் தனக்கள் பாட
நினத்தினமும் பழினைசெய்து கேடும் மாகச்
ஸத்தி கன்மேன் மேலுங் குறைவில் லாமற்
ஸகல வளமுத் தழைக்கத் தயையெய் வாயே

என்று பாடினார். உடனே மழை பொழிய ஊர் வளம்பட்டது என்ப.

பின்னொருக்கால் சிவகங்கையை யாண்டுவந்த மாட்சிமை தங்கிய காத்தம் நாச்சியாருடைய வேண்டுகோளின்படி சிவகங்கையிலுள்ள திருமாலிருஞ்சேலை அழகர்மீது குறவஞ்சி⁴ பாடி அரசவையில் அரங்கேற்றினார். இது ஏறக்குறைய கி. பி. 1840-ஆகும். இவருடைய பெருமையை யறிந்த சிமான் பொன்னுசாயித் தேவர் இவரை யாதரிக்க முற்பட்டார். அவர் அக்காலத்திலே சேதுஸம்ஸ்தானத்தைத் தனது இளவலின் பொருட்டுப் பரிபாலித்து வந்தார். கவிஞ்சரத்தை ஸம்ஸ்தான கவி யாக்கியதோடு அவரைக் கொண்டு ஒரு பெரிய நூலை இயற்றவும் எண்ணினார். அவரது வேண்டுகோட்கிணங்கக் கந்தபுராணத்தைக் கீர்த்தனமாகக்⁵ கவிஞ்சர பாரதி யியற்றினார்.

பாரதிகளினுடைய காலத்திலேயே இக்கீர்த்தனங்கள் இவரது மருமகனார் ஆளுடையார் கோயில் ஆத்மநாதபாகவதரால் பல்லிடங்களும் பிரசங்கஞ் செய்யப்பட்டன. இவர் செய்த வேறு நூல்கள் திருமுகவிலாசம் பேரின்பக் கீர்த்தனங்கள் முதலாயினவாம். கவிஞ்சர பாரதியார் தமது பிற்கால வாழ்நாளே தமதுரிலேயே செலவழித்துச் சுகசீவியாக விருந்து 1896-ம் ஆண்டு தமது எண்பத்தாறு வது வயதில் வியோகமடைந்தார்.

மேலே கவிஞ்சரம் மறந்தும் நரஸ்துதி செய்யாதவ ரென்றோம். பிற்காலத்திலே, அதாவது சற்றேறக்குறைய 1890-ம் ஆண்டு வாக்கில், கொட்டங்கச்சியேந்தல் கணையமறிச்சான் கிராமங்களைக் குறித்துச் சிவகங்கை அரசரால் மதுரை நீதிஸ்தலத்தில் வழக்குண்டாயிற்றும், அக்காலத்தில் பிரபல நியாயவாதியான மணி அய்யர் இவரது வக்கீலாகவிருந்து கட்சியை நடத்தி வந்தார். ஆதலின் இவர் அம்பாள் மீனாட்சியை பாரத்தைச் சமத்தித்

3 அழகர் குறவஞ்சி பாடியதற்காகக் கொடுத்ததாகச் சிலர் கூறவர். அவரது பரம்பரையினர் அவ்வாறு கூறவில்லை.

4 இத்தால் அச்சிடப்பட்டுள்ளது.
5 கந்தப்பாண கீர்த்தனை 1914-ல் கவிஞ்சர பாரதியின் பெண் வயிற்றுப் பேரான N. கோடசுர ஐயரால் அச்சிடப்பட்டது.

தொழுது போற்றி வந்தார். இறுதியில் இவருக்கே வெற்றியுண்டாயிற்று. அக்கால மணியையாவர்கள் பாரதியைத் தம்மீது ஒரு கீர்த்தனம் பாட வேண்டினராம். அதுசமயம் மறுக்கக்கூடாத பாரதிகள் தமது நிலையையும் உறுதியையும் கூறியதோடு ஒருமணிக்கு நாலு மணி வைத்துப் பாடுகிறேனென்று சொல்லி

‘நீதுணையன்றி யெனக் கார்துணையம்மா’

என்ற பல்லியையுடைய மோகனராகக் கீர்த்தனத்தில்

‘உன் தன்

அடியவரை ரெட்சிக்க கெடியவிருது பிடித்தா
யேசித்த

தொண்டுசெய்து வணங்கிசின்ற மித்தாமணி
சாபியுஞ் செக்கரத்தில் மருவஞ்சீரோமணி
வண்டிறை கொண்டமது மலா சிம்பராமணி
மக்கைய ரசியாய் விளங்கு மனோன்மணி
(ஈதுணை.)

என்று பாடினார். மணி ஐயாவர்க்கு இக்கீர்த்தனத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்தே உண்டான மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லையென அவரது பிற்றோன்றலார் கூறுவர்.

இவர் சாபானுக்கிர சக்திவாய்ந்தவரென்று மேலே சொன்னோம். ஒருக்கால் இவர் ஒரு திருமணநிகழ்ச்சியின் பொருட்டு வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு சென்றனர். கொண்டுபோன வைக்கோல் ஆகிவிட்டது. மாட்டுக்கு உணவில்லை. இவர் தங்கியவிடம் இவரை யொத்த அந்தணைக்கிராமம்; குஞ்சங்குளம் என்ற பெயரினையுடையது. அங்குச்சென்று மாடுகள் பட்டினி கிடப்பதைக் கூறி இரவராகவேனும் விலக்கேனும் வைக்கோல் கொடுக்குமாறு வேண்டினர். ஊரார் எவரும் அறவே மறுத்தனர். பாரதிக்குச் சீற்றமுண்டாகி ‘இவ்வூர் குஞ்சங்குளமென்றிருந்தேன். இது பஞ்சங்குளமென இன்றறிந்தேன்’ என்றாராம். அன்றுமுதல் வழக்கமுண்டாயிற்று. இரண்டு மூன்றாண்டு சென்றும் மழையில்லை. பின்னர் அவ்வூரார் வந்து வேண்டி, பாரதி அவ்வூர் சுபிட்சமாக விருக்குமாறு அருள்புரிந்தார் என்பார்.

பின்னொரு சமயம் இவரது முட்டேற்றான பெருங்கரையிலேயே பாரதியார் ஊணிக்கரை

யில் போட்டிருந்த பயிர்க்குழிகள் தண்ணீரின்றி வாடி வதங்கின. அதனைக்கண்ட பாரதிகள் அவ்வழியே சென்றுகொண்டிருந்த சாம்பானுன கோடாலிமண்டையன் என்பவனைப் பயிர்க்குழிக்குத் தண்ணீர் இறைத்துவிட்டுச் செல்லுமாறு கட்டளையிட்டார். அவன் தன்னியற்கைக் குணப்படி ‘பாப்பானுக்கு வேலையில்லை’ யென்று சொல்லிவிட்டுத் தன் வழியே போனான். இவர் அவன்மேற் கோபம் கொண்டு

போட்ட பயிர்க்குழிக்கு
புனலுற்றச் சொன்னதற்கு
மாட்டயென்று சொன்ன
மாடப்பயலே — கேட்டாயோ
கோடாலி மண்டையா குணக்கெட்ட மூதேலி
சுடேறி போவாயினி

என்று பாடியதாகவும் அவனுடைய கொடிவழி அற்றது என்றும் பாரதியினுடைய கால்வழியினர் கூறுவர். ஒருக்கால் தன் வீட்டிலுள்ள எருமை யொன்று நோய் வாய்ப்பட்டுக் கிடந்ததைக் கண்ட இவர்

வேலவனே செப்பொன் விலை கொடுத்து
வாங்கியவென்
பாலெருமைக் குற்றிடுத்துன் பங்களைத்
தீர்த்—தேலுவையா
வாலெடுத்து வீசி மடிசார்து மேன்மேனும்
பால் கறக்கச் செய்வாய் பரிந்து

என்று கூறியபுடன் எருமை பிழைத்ததாகக் கூறுவர். இவைகளாலே இவர் சாபானுக்கிரக சக்தியுடையவர் என்பது நன்கு விளங்கும்.

பாரதியினுடைய கவித் திறமைக்கும் தெய்வ பக்திக்கும் மேற்கூறியவைகளையன்றி வேறு சான்று வேண்டா. ஆயினும், சின்னாள் முன்னர்வரை வாழ்ந்த வெண்பாப்புலி எனப் பெயர் பெற்ற வேம்பத்தூர் பிச்சுவையரே பாரதியைக் குறித்துப் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்.

நெற்றிதனிவணின்தே நீக்கினென் கர்மவினை
யெற்றிவிட்டே னின்பசிலை யெய்தினென்—
முற்றுணர்ந்து
கந்தனருள் பெற்ற கவிஞன் சாமறையோன்
தந்த விபுதி தனை.

வாய்சாவளி.

கோடசர பாரதி

சுப்பிரமணிய பாரதி

கோடசரபாரதி யென்ற
கவிஞ்சரபாரதி

அண்ணுவையர்

சுப்பராமையர்

அழிவேக கல்யாண சுப்பிர சாமனம் பெண் பெண்
பாரதி ராமபாரதி மணிய என்ற
பாரதி கோடசர பாரதி

குஞ்சராமபாரதி கிருஷ்ணபாரதி
1903

N. கோடசரய்யர் B. A.
1874-1938

கிருஷ்ண பாரதி *

3 பிள்ளைகளும்

3 பெண்களும்

பெண் பெண்

பெண்

பெண்

பெண்

பெண்

பெண்

பெண்

பெண்

பெண்

பெண்

கோடசரய்யர்

முத்துசாமிபாரதி கிருஷ்ணபாரதி

முத்துசாமிபாரதி

நாகசாமி

† கால்வழியில்லை

* இவர் செட்டி காட்டுப் புதுவயல் சென்றார்.

இவரது சந்ததியாரும் நல்ல சங்கீத வித்
வான்களாகவே இருக்கின்றனர். பெருங்கரை
யும் கணையமுறிச்சான் வயலும் அவர்களே

அனுபவித்து வருகின்றனர். சமீபத்திற்
காலஞ்சென்ற N. கோட்சா ஐயரவர்களும்
இச் சந்ததியினரே யாவர். இவர்களது வயிசா
வளியை 285 ஆம் பக்கத்திலே காண்க.

வீதி வருகை.

(மாயக்கூத்தன் எழுதியது)

பெரியோர்கள் ஒரு உருக்கு வந்தால்
அவர்களை அழகாக அலங்கரித்த வீதிகளின்
வழியே வலமாக அழைத்து வருவது வழக்கம்.
இதுபோலவே கடவுளாரும் திருவிழாக் காலங்
களிலே வீதிப் புறப்பாடாக வருவர்; இவர்கள்
வரும் அழகினைக் கண்டு ஏழு பருவத்து மங்
கையரும் காழுவதாகப் பாடுவது தமிழ்
மாபு. இம்மபினைப்பாட்டியெழுந்தன உலாப்
பிரபந்தங்கள் பலவும் கம்ப ராமாயணத்
திலுள்ள உலாவியற்படலழும். விவாக காலத்
தில் தம்பதிகள் 'குங்கும் அப்பி குளிர் காந்
தம் மட்டித்து ஆனைமேல் மங்கல வீதி வலஞ்
செய்து' மஞ்சனமாடுவர்; விவாகத்திற்கு அங்
கமாக மங்கல அணியை வீதி வலஞ்செய்விக்
கும் வழக்கமொன்று சிலப்பதிகாரத்திலே
குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. பட்டாபிஷேகத்
திற்கு அங்கமாகப் பட்டத்து யானைமேல் அர
சன் வீதி வலம் வருவதுண்டு; இவ்வாறு
ஸ்ரீராமன் வருவதைக் காணக் கொடுத்து
வைக்கவில்லை என்று சீதை ஹனுமான் முன்
புலம்புவதாகக் கம்பர் பாடியுள்ளார்

அரசு வீற்றிருந்தானவும் ஆய்மாணிப்
பாசையானையின் வீதியிற் போகவும்
விரசு கோலங்கள் காண விகியிலேன்
என்று. கண்ணன் பிரந்தாவனத்திலே கோப
கன்னிகைகள் கண்களிக்க வருவதனை ஆண்
டாள் பின்வருமாறு பாடுகிறார்:

பீதக வாடையுடைதாழ்ப்
பெருங்கார் மேக்க் கன்றேபோல்
வீதியார வருவானே விருந்தா
வனத்தே கண்டோமே

என்று. இவ்வாறே ஆயர்ப்பாடியில் வீதியு
டே கண்ணன் காலிப்பின்னே எழுந்தருளக்
கண்டு இளவாய்க் கன்னிமார் காழற்ற வண்
ணத்தை விளக்குவது பெரியாழ்வாரின் திரு
மொழி யொன்று. கோவிந்தன் வருகின்ற
கூட்டங்கண்டு 'மழை கொலோ வருகின்றது'
என்று சொல்லி மங்கைமார் சாலக வாசல்
பற்றி நின்றொழிந்தனாம்; ஒருத்தி, 'எல்லி
யம்போதாகப் பின்னை வரும்; எதிர்நின்று
இனவளை இழவேன்மின்' என்று எச்சரித்த
தனளாம்; அவளைத் தெருவிற் கண்ட மற்ரு
ருத்தி 'என்றும் இவனையொப்பாரை, நங்காய்!
கண்டறியேன்; ஏடி! வந்து காணாய்!' என்று
தன் தோழியை அழைத்தனளாம்; வீதியிலே
பந்தாடும் சில சிறுமியர் கண்ணனை நிறுத்தி
வைத்துக் கண்ணாக் கண்டு களிப்பதற்கு ஒரு
சூழ்ச்சி செய்தனளாம், 'ஆயப்பின்னை அறிந்த
றிந்து இவ்வீதி போதுமாகில், பந்துகொண்
டான் என்று விளைத்து வைத்துப் பவளவாய்
முறுவலும் காண்போம்' என்று.

மேலும் ஆயர் சிறுமியர் வண்டல் நுண்
மணலைத் தெள்ளி விளைக்கைகளைற் சிரமப்
பட்டு வீதியிலே சிற்றிலிழைத்து வீனையாடுவ
தும் அச்சிற்றிலோடு அவர்களடைய சிந்தை
யையும் கண்ணன் சிதைப்பதும் 'நாய்ச்சியார்
திருமொழியிலே பாடப்பெற்றுள்ளன. இவ்
வாறு இராமகிருஷ்ணவதாரங்களிலே பரம்ப
ரன் வீதிவரும் பெருமை பாடப்பெற்றுள்ள
தேபோல தெய்வ சூர்த்தங்களின் வருகையும்
பாடப்பெற்றுள்ளது.

வீதிபோக் காவன வினையைவீட் டெவ்வன
ஒதியோர்க் ககப்படாப் பொருளையோர் வப்பன
தீதில் தேவன்முடித் தேவர் தே வெய்திய
ஆதியந் தம்மிலா அடிகள் வேடங்களை

என்பது தேவாரம்.

வீதிவே னெடுங் கண்ணியர் வெள்வளை
நீதியே கொளப்பலது கின்றியூர்
வேதமோதி வினங்கு வேண்டோட்டாய்க்
காதில் வெண்குழை வைத்த வெங்கள்வரோ

என்று வினாவார் அப்பராசுர நாயகியார்.

தன்னையே நினைந்து ஆவி தவரும் நாயகிக்கு
அருளாத காரணத்தால் அருளாளன் என்னும்

பெயரை இழந்து 'அருளாதவன்' என்னும்
புதுப் பெயர் பெற்ற அருளாழியம்மானிடம்
ஒரு வண்டினைத் தூது வீடும் பாவனையிலே
நம்மாழ்வார்

'அருளாத நீர் அருளி அவாவி தவராமுன்
அருளாழிப்புள் கடவீர் அவர் வீதி யொரு காள்'
என்று
அருளாழியம்மானைக் கண்டக்கால் இது சொல்லி
அருள்'

என்று பாடுவது போல, நாமும்மும் ஆளி
தவராமுனி ஒரு நாள் நாமுள்ள விதியிலே பக
வான் எழுந்தருள வேண்டுமென்று வேண்டு
வோமாக.

உண்மையறம்

(ஸ்வாஸ்பூரிக் கேளசிகள் எழுதியது.)

I

உண்மையறம் என்ற தொடரை விசேஷ
அர்த்தபுஷ்பியுள்ள ஒரு தொடரால் குறிப்பிட
முயலுங்கால் 'தர்ம சூக்ஷமம்' என்று கூறு
வது தான் பொருந்தும். மேல் ஷேக்காகப்
பார்க்கையில் தர்மம் போலத் தோன்றித் தர்
மம் குறைந்திருப்பனவும், அதர்மம் போலத்
தோன்றித் தர்மம் நிறைந்திருப்பனவும் உலக
வாழ்க்கையில் சந்திக்க நேர்தலின், 'தர்ம
சூக்ஷமம்' என்ற ஒரு தொடரைப் பற்றிச்
சிறிது அறிந்து கொள்ளுதல் எவர்க்கும் இன்
றியமையாததாகின்றது.

இங்கே, உண்மையறமாகிய தர்ம சூக்ஷ
மத்தின் நிஜ உருவத்தைத் தெரிந்து கொள்ளத்
துணையாமாறு நிகழ்ந்த ஒரு வாலாறு திருந்
தொண்டர் புராணத்துள் ஆசிரியர் அருள்
மொழித் தேவரால் தொண்டர் சிர் பரவும்
முறையில் விரித்து விளக்கி யுரைக்கப்பட்டுள்
ளது. அவ்வாலாற்றையே திருப்பி எழுதிச்
சில்புநீ வாசக நேயர்களுடைய மேலான,
காலத்தை விணக்காது இன்றியமையாச் சிறப்
புக்களை இயற்றவளவு கூற முயலுவேன்.

ஆரூர்த் திருநகர். அரசகலாம் விதி.
தேர்த்தானே புடைகுழ அஷ்டாதச வாச்சய்ந்
கள் முழங்க அலங்காரமான தேரில் அரசினர்
குமரன் பவனி வருகின்றான். அரசகலாம்
விதி என்றமையே வேறு பலரையும் விலக்கக்
கூடியது என்பதைத் தெரிவிக்கும்.

அரசினங்குமரன் அருந்தவத்தின் பயகை
ஆரூர்த் தியாகேசன் திருவருளால் அரசியார்
தருமணி வயிற்றில் உதித்தவன்; தெய்வக்கலை
பல திருந்த ஓதியவன்; படைத்தொழில்கள்
பல பயின்றவன்; ஓங்கிய குணத்தால் நிறைந்
தவன்; பண்பின் மிக்கவன்; இளவரசென்னும்
தகுதி வாய்ந்தவன்.

"இறைகாக்கும் வையக மெல்லா மவனை—
முறைகாக்கும் முட்டாச் செயின்" என்ற
வேதமொழியை விளக்கிக்காட்டத் தோன்றி
யவன் மனுவேந்தன்; மண்ணில் வாழ்கின்ற
மன்னுயிர்கட்கெல்லாம் கண்ணும் ஆவிபுராம்
பெருங்காவலான்; சிவபக்தன்; அறம்பொருள்
இன்பமான அறநெறி வழரமல் புல்லிய சிறப்
பினன்; மறங்கடிந்து அரசர் போற்ற வைய
கம் காப்பவன்.

II

தருமதேவதை யே உலகத்திற்கு மூலகாரணம். அது சூற்றமற்ற தருமசூக்ஷ்மத்தை உலகத்தார்க்கு அறிவிப்பதில் சிந்தாதது; வாய்க்கும் சந்தர்ப்பங்களை இழந்துவிடாது பயன்படுத்திக் கொள்வதில் முந்துவது.

ஒரு மாயப்பசு தனது புனிற்றினங் கன்றுடன் எப்படியோ அரசினங் குமரனது பவனியூடே வந்தது. இளங்கன்று பயமறியுமா? அறியாதன்றோ? அது ஆரவாரங்களால் மருண்டு அபாயத்திற்குள்ளாகியது; இளவரசனது தேர்க்காலின் மேல்பட்டது; உம்பரையடைந்தது.

கன்றைக் காணாத தாய்ப்பசு கலங்கிற்று; அங்குமிங்கும் ஓடிற்று; தேர்க்காலிடைக்கிடந்த கன்றைக் கண்பி உருகிக் கதறியது; மெய்நடுக்குற்று வீழ்ந்தது; சோர்ந்தது.

ஆ! இதனை என்னென்று கூறுவது? தருமதேவதையின் கருணையற்ற செயல் என்று கூறலாமா? அறவுருவினனான அரசனது உண்மைத்திறத்தை ஆராய்ச்சிசெய்து உலகினர்க்கு அறிவிக்கவந்த மறக்கருணையென்று கூறலாமா? எப்படிக்கூறினாலென்ன? துன்பம் தாங்கொணாததே!

III

இளவரசன் அறிவு நிரம்பியவனல்லவா? தருமசொருபியான மன்னன் மகன்னன்றோ? “அறிவினனான குகுவ தண்டோ பிறிதிகளையே—தன்னையே போற் போற்றாக் கடை” என்பது அவனது அனுபவத்திற்குவந்த அறமல்லவா? வாளா இருப்பினே மன்னவன் திருமகன்? மாமணித் தேரில் வலஞ்செய்த துணிவனோ?

என் செய்தான் இளவரசன்? வந்ததிங்கு அபாயம் என்றான்; சொல் தடுமாறினான்; துன்பம் நிறைந்த மனத்தினானான். இப்பெற்றமும் கன்றும் என் பெருமை மாளச்செய்தன என்றான்; அறிவிழந்தான்; தேரினின்று கிழே வீழ்ந்தான்; நிலமிசைக் கன்றைநோக்கி நெடிதயர்த்து இரங்கினான்; ‘மன்னர்க்குப் பழி வந்தெய்துமாறு யான் மகனாகப் பிறந்

தேன்’ என்று மாழ்கினான்; ‘இப்பழியைப் போக்கும் வழியுண்டோ? உளதாயின் மறையோர் வாய்க்கேட்டு இயற்றுவேன்; என் தந்தையார் அறியுமுன் செய்வேன்; இன்றேல் இறப்பேன்’ என்று எண்ணித்துணிந்தான்; திருமறையார் முன் சென்றான்.

‘காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு’, கன்றை இழந்த தாய்ப்பசு சும்மா இருக்குமா? அது மாயப்பசுவன்னன்றோ? தருமசூக்ஷ்மத்தை உலகினர்க்கு அறிவிக்க வந்ததல்லவா? கன்றை இழந்த துயரத்தைச் சகியாதாகித் தளர்த்தது; நெருப்புப் பறக்கப் பெருமூச்சு விட்டது; கண்களில் நீர்பெருக அரண்மனையின் ஆசாரவாயிலை அடைந்தது.

அந்த ஆசாரவாசல் பிறர் ஆட்சியில் இல்தாத சிறப்பினை உடையது. “காட்சிக் கெளரியன் கடுஞ்சொல்ல நல்லனெல்—மீக்கூறு மன்னன் நிலம்” என்ற உண்மையை உணர்ந்த மனுவேந்தனுடைய ஆசாரவாசல்லவா? அங்கே ஆராய்ச்சிமணி கட்டப்பட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. என்ன தூக்கம்? அது வரையில் அந்த மணியின் ஓசை கேட்கப்பட்டதே இல்லை. அந்த மணியோ அரசனிடம் முறையிட விருமபுவோர் தமது கருத்தை அரசர்க்கு அறிவிக்க அடித்து ஓசையெழுப்பும் பொருட்டுக் கட்டப்பட்டது? மனுவேந்தனோ தன்னாலும், தன் பரிசனத்தாலும் பகைத்திறத்தாலும், கள்வராலும், விலங்குகளாலும் தன் கீழ்வாழும் மன்னுயிர்க்கு இடையூறு உண்டாகாமல் அறங்காப்பவன். இந்நிலையில் அந்த ஆராய்ச்சிமணியில் ஓசையெழக் காரணமில்லையாயிற்று.

அடைந்த பசு என்ன செய்தது? ‘இஃ தென்ன? பழிபறை மறகுகின்றதோ? பாவம் ஒலிக்கின்றதோ? இளவரசனது உயிரைக்கவர வருகின்ற தருமரானுடைய வாகனமாகிய கடாவின் கழுத்திலே கட்டப்பட்ட மணியின் ஓசையா?’ என்று கேட்டோர் ‘கலங்குமாறு அந்த மணியைத் தன்னுடைய கொம்புகளால் அடித்து ஓசையை யெழுப்பிற்று.

அன்று வரையில் கேட்டறியாத அந்த மணியின் ஓசையைக் கேட்ட அரசன் எவ்வா

றாயினன்? “நெல்லு முயிரன்றே நீரு முயிரன்றே—மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்—அதனால், யானுயி ரென்ப தறிகை—வேன் மிகு தானை வேந்தர்க்குக் கடனே” என்ற செவ்வரை நீங்காச் சிந்தையானன்றே மன்னவன்? சிந்தைக் கேற்பச் செயல் புரிவதில் சிறந்த விளங்கும் அரசன் வேறு எவ்வாறாயிருக்க முடியும்? அரியணை யிழிந்து போந்தான்; பூங்கொடி வாயில் நண்ணினான்; வாயில்காவலர் வந்து வணங்கினர்; நிகழ்ந்த செய்தியை இலேசாகத் தெரிவித்தனர்; “ஏதும் கொடிய முறைக்கேடு நிகழ்ந்து விடவில்லை” என அறிவிப்பவர்போல நின்றனர். அந்தோ! பாவம்!! அவர்களது நிலை அவ்வளவுதான். அறவருவினனான அரசன் அதுகொண்டு அமைத்தவிடுவானோ? அந்த மாயப்பசுத்தான் அவ்வளவில் நின்றுவிடுமோ? •

V

திரும்பினான் அரசன்; வருத்திய பசுவை நோக்கினான்; “இதற்குற்றது என்?” என்று அமைச்சரை இகழ்ந்து பார்த்தான். ஆ, எத்தகைய கிர்வாசம்! மனுச்சோழனுக்கு மந்திரித் தலைவராயிருப்பவருடைய அறிவு, ஆற்றல் களை விளக்கவேண்டுமோ? நிகழ்ந்த செய்திகள் அனைத்தையும் நிகழ்ந்தவாறே நேரிற் கண்டவர்போல அறிந்தவதைவிட “கண்ணிற் சொல்லிச் செவியிடுகோக்கும் இறைமாட்சி”க்கிலக்கியமாக நின்றான்; அரசனுடைய திருவடிகளிலே வீழ்ந்து வணங்கினான்; நிகழ்ந்த செய்தியை நேர்படக்கூற அஞ்சிச்சுற்றிப்பேசுவற்றான் அரசர்க்கு இரக்கம் தோன்ற:—

முதலில் ‘வளவ’ என்கின்றான். அப்பால் ‘நின் புதல்வன்’ என்கின்றான். மேலே ‘மணி நெடுந் தேர்மேலேறி அளவில் தேர்த்தானை சூழ அரசலாந்தெரு’ என்று விரித்துக் கூறுகின்றான். இவை எற்றுக்கு? அரசினாங்குமரன் முறை தவறியிடவில்லை என்பதை விளக்குதற்கல்லவா? இவ்வாறு கூறியவன் “இனைய ஆன்கன்று” என்கின்றான், அதன் இயற்கை அச்சமறியாதது என்பதை அறிவிக்க. அவ்வளவோடுதான் நின்று விடுகின்றதா மந்திரியின் புத்தி? என்ன இரக்கம்! அரசர் குலத்தில் மந்திரிக்குள்ள அன்புதான் என்னே! “தேர்க்கால்

கன்றின் மேல் ஏறவில்லை. தேர்க்காலிடைக்கன்று புகுந்து இறந்தது!” என்கின்றான், கடைசியில் அதுவே இத்தாய்ப்பசு இத்தன்மையை வினைத்ததற்குக் காரணம் என்று முடிக்கிறான்.

எவ்வளவு கூறியென்? அரசன் சமாதான முறுவனோ? நிகழ்ந்த தன்மையை உணர்ந்து கொண்ட அரசன் ஆவுறுதுயரம் எய்தினான்; வெவ்விடம் தலைக்கொண்டார் போல் வேதனை அகத்து மிக்கவனானான்; அவ்வினை வினைந்த வாரம்பை உன்னி இடருற்றான்; தன்செங்கோல் கொடுங் கோலாயிற்றென்று சமுன்றான்; என் செய்தால் நீரும் என்றான்; அதிகம் கூறவானேன். ‘அங்கிலை அரசன் உற்ற துயரம் ஓரளவிறன்றது’.

VI

அரசனுடைய நிலையைக் கண்டனர் மந்திரிமார். “அரசே, இளவரசனைத் தக்கதொரு பிராயச்சித்தம் செய்து கொள்ளுமாறு செய்வதே மறைநெறி; அஃதொன்றே இனிச்செய்யத்தக்க அறமுமாகும்” என்றனர்.

கேட்டனன் அரசன், “மந்திரிகளே, நீங்கள் வழக்கு என்று கூறலாம். அது துன்புற்று அலரும் பசுவின் நோய்க்குற்ற மருந்தாகுமா? நான் என் மகனை இழக்கப்போகின்றேன் என்று அஞ்சி நீங்கள் கூறும் இச்சமூக்குக்கு நான் உடன்பட்டு விடலாமா? அதனால் தரும் சலித்துவிடாதா? என் மகன் என்ற காரணத்திற்காகப் பிராயச்சித்தம் செய்து கொண்டு, அயலானையின் கொலைத்தண்டனைக்கு உத்தரவளிப்பேடுயின் என்றாம்? அது மனுநீதியை மனு என்னும் பெயர் வாய்ந்த அரசன் அழித்துவிட்டான் என்ற பழிச் சொல்லைத் தராதிதா? இதுதான் மந்திரிகள் வழக்கமோ?” என்றான்.

என்ன செய்வார்கள் மந்திரிகள்? “எவ்வகையும் இளவரசன் கொலைத்தண்டனைக்குரிய குற்றத்தைச் செய்துவிடவில்லை. இத்தகைய செயல் முன்னும் நிகழ்ந்துள்ளது. கோக்கொலைக்குப் பிராயச்சித்தம் மனுதரும் சாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. அது பரம்பரை

யாக வரும் நெறிபுமாகும்” என்று அரசனை மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டனர்.

VII

கேட்டனன் மனுவேந்தன்; கோபம் மிக்க வனானான். “மந்திரிகாரர், ‘ஓர்ந்துகண்ணோடா திறைபுரிந் தியர்ந்தாட்டும்—தேர்ந்துசெய் வல்தே முறை’ என்பது உங்கள் கருத்தை ஒத்துக்கொள்ள உதவிபுரியாது. நீங்கள் தொன்று தொடு நெறி என்கிறீர்கள்; இது போல் முன் நிகழ்ந்தது என்கிறீர்கள். ‘அற நெறியின் சேவ்விய உண்மைத்திறம்’ ஆகிய தரும சூக்ஷுமத்தை அறிந்திருந்தால் இவ்வாறு கூறியிருக்கமாட்டீர்கள். போகட்டும். உங்களை ஒன்று கேட்கிறேன்; “எந்த உலகத்தில் எந்தப் பசு இப்படிப்பட்ட துன்பத்திற்குள்ளாகி, அதனைப் போக்கிக்கொள்ள அரசு னுடைய ஆசாரவாசலில் கட்டப்பட்ட மணியைத் தன்னுடைய கொம்புகளால் அடித்து ஓசையை யெழுப்பி அரசனுக்குத் தனது குறையைத் தெரிவித்துக் கொண்டது? சொல்லுங்கள்” என்று கூறினான்; அந்கனாகிய அரசன் பெரியார்க்குரிய இயல்பாகிய செயற்கருஞ்செயலைப் புரியத்தானிந்தான். அமைச்சர்கள் அஞ்சி அகன்றார்கள்.

முற்றும் தீர எண்ணினான் மனுச்சோழன்; இன்னது செய்தால்தான் நீதியாகும் என்று துணிந்து விட்டானாதலின், இதற்கேற்ப வினையாற்றக் கருதினான்; பக்கத்தில் நின்ற மந்திரி ஒருவனை அழைத்தான்; இளவரசனை அழைத்து அவன் கையில் ஒப்படைத்தான்; ‘இவனை அப்பசுக் கன்று அரைப்பட்டுக் கிடக்கும் அந்த விதியிலே கிடத்தி இவன் மேலே அதே வலிய தேரைச் செலுத்துவாயாக’ என்று கட்டளை யிட்டு அனுப்பினான்.

என்னே! தருமத்தின் சோதனை!! அச்சோதனை பின்னும் அதிகமாயிற்று. அரசர் குலத்தின் நலத்திலேயே கண்ணுங் கருத்து மாயிருக்கும் அமைச்சன் அரசிளங் குமாரனை ஆவிரக்க முயல்வதே! அரசர் கட்டளையை மீறுவதே! இரண்டையும் செய்யானாதலின் இளவரசனுடன் சென்றான்; தன்னுயிரை மாய்த்துக் கொண்டான்.

VIII

நிகழ்ந்த செய்தியை அறிந்தான் மனுவேந்தன்; தனது செய்கைக்கு இரங்கினான். ‘கேட்டிலு முண்டோருறுதி கினைஞரை நீட்டிய யன்பதோர் கோல்’ ஆதலின் மந்திரியின் மாண்பினை உன்னி மகிழ்ந்தான்; ஒரு மைந்தன் தன் குலத்துக்குள்ளான் என்பதை உணர்வில்கை; தருமத்தின் வழியிற் செல்வதையே தனக்குரிய கடன் என்று கருதினான்; தன் மைந்தன் மருமம் தன் தோழி உற ஊர்தான்.

என்ன ஆச்சரியம்! என்ன அரசாட்சி!! இத்தகைய அரசாட்சியை அருமையான அரசாட்சி என்று கூறுவதா? எளிமையான அரசாட்சி என்று கூறுவதா? இச்சீரிய அருமத்த அரசாட்சியை அருமையினும் அருமையான அரசாட்சியென்றே கூறவேண்டும்; எளிமையினும் எளிமையான அரசாட்சி என்றே கூறவேண்டும்.

அக்கால் என்ன நிகழ்ந்தது? இளவரசனும் பசுக்கன்று போல அரைபட்டொழிந்தானு? மனுவேந்தனும் தாய்ப்பசுப் போலத் தயருற்றானு? அவ்விரண்டுமே தங்கள் தங்கள் நிலைமையில் மாறி மகிழ்ந்தன என்று அறியப்படுமானால் வேறு என்ன கூறுவது?

தருமம் தலைகாக்கும் என்பார்கள். தரும சூக்ஷுமம் தலைகளைக் காத்ததில் என்ன வியப்பு! பெருங்கருணையாளானாகிய மனுவேந்தனுடைய செயற்கருஞ் செயலைக்கண்டு விண்ணவர் பூமழை பொழிந்தார்; மண்ணவர் கண் மழை பொழிந்தார்.

IX

சந்திர ஐடாதான்; நெற்றிக்கண்ணன்; இடபவாகனன்; உமையிடப்பாகத்தான்; சுற்றிலும் பூதகணங்கள். தேவர்களும் கண்டு மகிழும் வண்ணம் ஒரு காட்சி வானவிதியில் மனுச்சோழனால் பார்க்கப்படுகிறது.

சடைமருங்கி விளம்பிறையுந்
தனிவிழிக்குந் திருதுதலுந்
இடமருங்கி லுமையாளு
மெம்மருங்கும் பூதகணம்
புடைநெருங்கும் பெருமையுமுன்
கண்டாசன் போற்றிசைப்ப
விடைமருவும் பெருமானும்
விறல் வேந்தற்குள் கொடுத்தான்

இந்தக் காட்சி மாத்திரமே மன்னனுக்கு
மன அமைதியை அளிக்கவல்லதாகுமா?
தரும சூக்ஷுமத்தைத் தெரிவித்ததாகுமா?
அமைதியைக் குலைத்துத் தருமத்தைச் சலிக்
கச் செய்த நிகழ்ச்சிகளுக்குத் தக்க பரிகாரம்
இல்லையானால் என்ன பயன்? மனுச்சோழன்
கைக்கொண்ட தருமம் அவனைக் கைவிட
வில்லை. அவன் செய்த பக்தி பயன்படாது
போகவில்லை.

என்னே தரும சூக்ஷுமத்தின் பெருமை!
ஈசனுடைய தரிசனத்தின் பயனாக இறந்த

உயிர்கள் பிழைத்தெழுந்தன. எந்த முறையில?
இறந்த முறையிலா? இல்லை இல்லை. இறந்த
முறையில் உயிர் பிழைத்திருந்தால் தரும
சூக்ஷுமமும் அறியப்படாது; அந்வஸ்தையாகவும்
முடிந்திருக்கும்.

பின்னர் நிகழ்ந்தது யாது? 'யார்க்கும் முன்னவனே
முன்னின்றால் முடியாத பொருளுள்ளதோ?' முறையில்
சிறிது மாறியே உயிர்கள் மீண்டன. ஆனகன்று, மன்னுரிமைத்
தனிக் கன்று, மந்திரி என்ற முறையே அது. ஏன்? இறந்த
கன்றை இளவரசன் பார்க்கச் சகியான்! இறந்த இளவரசனைப்
பார்க்க மந்திரி சகியான்; ஆதலின் உயிர் பெற்றெழுந்த
பசுக்கன்று தாயின் மடிசுரந்து பெருகும் பாலை உண்டு
மகிழ்ந்தது; பசு பருவரல் நீங்கியது. இளவரசன் மன்னனுடைய
திருவடிகளில் வணங்கி நிற்க அரசன் ஆகமுற எடுத்தணைத்துக்
கொண்டு மகிழ்வுறுகின்றான். எங்கும் மகிழ்ச்சி.

புதுக் கற்பனைகள்.

ராமனும் சீதையும்

(ஸ்ரீ ராஜநாயகி எழுதியது.)

பிரஸ்தாவனை

ஸ்தலம் : விசுவாயித்திரருடைய ஆசிரமம்.

ராமன் :—மகரிஷே! நாங்கள் பிதாவை விட்டுவந்து வெகுநாளாய் விட்டதே! அயோத்திக்குத் திரும்பிப் போக 'எங்களுக்கு உத்தரவு கொடுக்க வேண்டாமா?

லக்ஷ்மணன் :—(மெதுவாய்) அவருடைய வேலையை முழுவதும் வாங்கிக் கொண்டல் லவோ உங்களைவிடப் போகிறார். இன்னும் எத்தனை தாடகை மாரிசர்கள் வைத்திருக்கிறாரோ உங்களுக்காக. அதற்குள் ஒடிப்போகப் பார்த்தால் முடியுமா?

விசுவாயித்திரர் :—வத்ஸ! ஆம், வாஸ்தவந்தான், இங்கே உனக்கு ராஜோபசாரங்கள் கிடைப்பது அரிதுதான். உன் பிதாவின் அரண்மனையின் ஸௌக்கியம் இங்கே வராதுதான். மேலும் நீங்கள் இங்கே வந்தது முதல் நான் உங்களை வேலை வாங்கிக்கொண்டு வந்திருக்கிறேனெயொழிய, ஒரு நாளும் உங்க ளிஷ்டப்படி விளையாட விடவில்லை. ஆனால்

இப்பொழுது நான் ஒருவரத்துக்கு வெளியே போக வேண்டியிருக்கிறது. அது வரையில் நீங்கள் இங்கே யதேச்சையாயிருக்கலாம். என்னுடைய சிஷ்யர்கள் எல்லாரும் நீ சொன்னபடி உனக்கு சுச்சுருஷை செய்வார்கள். அவர்களுக்கு யாதொரு ஹானியும் வராமல் கவனித்துக் கொண்டிரு. நான் சீக்கிரம் திரும்பிவிடுகிறேன்.

லக்ஷ்மணன் :—(தனக்குள்) இது மட்டும் வேலையில்லை போலிருக்கிறது. இவரில்லாத ஸமயத்தில் இவருடைய மந்தையைத் தக்கபடி மேய்க்க வேண்டுமாம். போதும், போதும்! நம்மைவிட்டுப் பிரியும்போது நம் பிதா பட்ட கஷ்டத்தைப் பார்க்கவில்லையோ இவர்!

ராமன் :—எனக்கு இங்கிருந்த வரையில் ஸௌக்கியக்குறைவு ஏதாவதிருந்ததாக நான் சொல்லவில்லையே! எங்கள் சகரவர்த்தி பிதா வருந்துவதே பென்றுதான் சொன்னேன் அது தங்களுக்கும் தெரியாததல்லவே!

விசுவாயித்திரர் :—உன் பிதா இப்பொழுது அயோத்தியிலிருப்பானென்று நான் நினைக்க

வில்லை. மிதிலையில் ஜனகமகராஜாவினுடைய யாகத்துக்கழைக்கப்பட்டு அங்கே போயிருப்பாடென்றே எண்ணுகிறேன். எனக்கும் ஸ்ரீ முகம் வந்திருக்கிறது. நானும் அங்கே தான் போகிறேன்.

ராமன் :—தாங்கள் இப்பொழுது நின்ற வேற்றிய யாகத்தைப் போலிநருக்குமா, இதிலும் விசேஷமாயிருக்குமா?

விசுவாமித்திரர் :—(புன்னகை கொண்டு) நானென்ன கேவலம் தபஸ்வி. என்னுடைய யாகத்துக்கும் ஒரு மகராஜாவினுடைய யாகத்துக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசமிருக்கும்! அதிலும் ஜனகமகராஜனுடையதென்றால் கேட்க வேண்டுமா? மகாநானியாயிற்றே! மஹாதேவ தனுசுக்குச் செய்யப்படும் பூஜையின் வைபவமே வெகு ஆனந்தமாயிருக்கும்!

ராமன் :—(குதுகலத்தைக் காண்பியாமல்) அந்த தனுசின் விசேஷமென்னவே?

விசுவாமித்திரர் :—இதுவரையில் அதையாரும் ஆரோபணம் செய்து பார்க்கவில்லை.

ராமன் :—யாரும் பிரயத்தனம் செய்ததில்லையாக்கும்.

விசுவாமித்திரர் :—வெகு பேர்கள், ராஜாக்களும் வீரர்களும் பிரயத்தனம் செய்து பார்க்கார்கள், முடியவில்லை.

லக்ஷ்மணன் :—(மெதுவாய்) ஸுபாகு, மாரீசர்களைத் தரத்தியடித்த பிறகும் தங்களை 'வீரர்கள்' என்கிற கஷ்டியில் சேர்க்க இஷ்டமில்லை இந்த ரிஷிக்கு, அண்ண! நீங்களும் கூடப் போலஸ் தனுசினுடைய கௌரவம் ஒருகால் குறைந்து விடுமோ என்று பயந்து தான் தங்களைக் கூப்பிடாமல் இங்கேயே விட்டு விட்டுப் போகப்பார்க்கிறார் போலிருக்கிறது!

ராமன் :—எங்கே அந்த ஸ்ரீமுகத்தை நான் பார்க்கலாமோ?

விசுவாமித்திரர் :—ஆகேஷணை யென்ன? இதோ வாசித்துப்பார்.

ராமன் :—(வாசிக்கிறான்.) “ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ பிரம்ஹர்ஷி விசுவாமித்திரருக்கு ஜனகமகராஜன் ஸாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து விக்ரோபனம்: இப்பவும் நானதுயீ தேதியில் நமது பரமகுரு சாக்ஷாத்மஹாதேவருடைய தீவ்ய தனுசுக்கு வருஷந்தா பூஜையும் ததங்கமான யாகமும் செய்யப் பெரியோர்களுடைய அறுக்கிரகத்தை முன்னிட்டு ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறபடியால் தாங்கள் இஷ்டமித்திர சிஷ்யவர்க்கங்களுடன் நாலு நாள் முன்னதாகவே வந்து என்னை ஆசீர்வதித்து என் அற்பப்பிரயத்தனத்தைச் சித்திபெறச் செய்யவேணுமாய் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்” (கடிதத்தை விசுவாமித்திரர் கையில் கொடுத்துவிட்டு) தாங்கள் மகராஜனுடைய இஷ்டத்தை முற்றிலும் பூர்த்தி செய்யவில்லை என்று தோற்றுகிறதே!

விசுவாமித்திரர் :—என்ன? எப்படி?

ராமன் :—தங்களுடைய “இஷ்டமித்திர சிஷ்யவர்க்கங்களை” ஏன் அழைக்காமல் போகிறீர்கள்?

விசுவாமித்திரர் :—அவர் மரியாதைப்படித்தான் எழுதுவார்! அதற்காக ஊரிலிருக்கிற பேர்களை எல்லாம் அழைத்துக்கொண்டு போகிறதா? நீயும் லக்ஷ்மணனும் வேண்டுமானால் வாருங்கள், போவோம்.

ராமன் :—இதா சிஷ்யர்களை யழைத்தக் கொண்டு போலாவது அங்கே நடக்கும் சபகாரியங்களுக்குச் சாதகமாயிருப்பார்கள். எங்களாலென்ன ஆகும்? நாங்கள் வருகிறதாயிருந்தால் தாங்கள் சொன்ன தனுசைப் பார்க்க வரவேண்டுமேயன்றி எங்களுக்கு அங்கே வேறு யாதொரு வேலையிராது!

விசுவாமித்திரர் :—ஜனக மகராஜனுக்கும் அதுதான் வேண்டும்! தனுசை ஆரோபணம் செய்யக்கூடியவர்களைத் தான் அவர் வேண்டுகிறார்.

ராமன் :—நான் ஆரோபணம் செய்கிறேனென்று சொல்லவில்லையே! பார்க்கக்கூடுமானால் பார்க்கவேண்டியதுதான் என்று ஒப்புக் கொண்டேனே யொழிய வேறென்றுமில்லை.

லக்ஷ்மணன் :—(தனக்குள்) பேஷ்! அண்ணுவும் கள்ளனுக்குக் குள்ளனாக விருக்கிறார்.

ராமன் :—ஆனால் அதை ஆரோபணம் செய்வதனால் ஜனகமகாராஜனுக்கு என்ன லாபம்?

விசுவமித்திரர் :—ஜனகமகாராஜனுக்கு நஷ்டமே! ஆரோபணம் செய்கிறவனுக்கு லாபம்.

ராமன் :—ஜனகமகாராஜனுக்கு என்ன நஷ்டம்?

விசுவமித்திரர் :—ஆரோபணம் செய்கிறவனுக்கு என்ன லாபமோ அதுவே ஜனகமகாராஜனுக்கு நஷ்டம்.

ராமன் :—அதாவது? என் அற்ப புத்திக் கெட்டவிலையே!

விசுவமித்திரர் :—(புன்சிரித்து) அவருடைய புத்திரியாகிய ஸீதையைக் கன்னிகாதானம் செய்து கொடுப்பார். அவள் அபூர்வ கன்னிகை. மகா குண ரூப ஸம்பன்னை. அந்த தனுராரோபணமே அவளுக்கு வீரசகலம்.

ராமன் :—(கொஞ்சம் தயங்கி) அப்படியானால் தாங்கள் என்ன—எப்பொழுது புறப்படுகிறீர்கள்? அதோ கருடன் இடமாகிறது பாருங்கள்!

விசுவமித்திரர் :—எனக்கென்ன கிழவனுக்கு? கருடன் எந்தப்புறம் போனாலென்ன?

ராமன் :—இல்லை, தாங்கள் தரிசிக்க விரும்புவீர்களென்று சொன்னேன்.

விசுவமித்திரர் :—அப்படியானால் என்னோடு இதோ புறப்படத் தயாராயிருக்கிறீர்களா?

ராமன் :—தாங்கள் ஆக்ஞாபித்தால் தடையென்ன?

(எல்லோரும் 'போய்விடுகிறார்கள்'.)

பிரஸ்தாவனை முற்றிற்று.

பிரவேசகம்,

ஸ்தலம் : ஜனகமகாராஜாவின் அந்தப்புர உப்பரிகை.

ஸீதை :—என்னடி இராவதீ, வெகு மும்மாமாய் மஞ்சம் ஜோடிக்கறயே எதற்காக? இப்பொழுது ஊவராத்திரிகூட இல்லையே!

இராவதீ :—அதற்கென்ன? ஊவராத்திரியும் சிக்கிரத்தில் வரும்.

ஸீதை :—வாஸ்தவமாகிவிட எனக்கொன்று தெரியாதடி! சொல்லப்படாதோ?

இராவதீ :—அதோ வருகிறார் ஊர்மீனை, அவனைக் கேள்.

ஸீதை :—ஆமாம், அவளுக்கு என்ன தெரியும், குழந்தை.

ஊர்மீனை :—அக்கா, உன்னைச் சடை பின்னிக்கொள்ளக் கூப்பிடுகிறான் பத்மாவதீ.

ஸீதை :—அதோ அவளேதான் வருகிறாளே!

பத்மாவதீ :—ஸீதே, சிக்கிரம் உன் கூந்தலை வாரிப் பின்னுகிறேன், இப்படியேதானே உட்காரு.

ஸீதை :—இங்கே மஞ்சம் எதற்காகத்தெரியுமா, பத்மாவதீ?

பத்மாவதீ :—நானைக்கு தனுராரோபண முகூர்த்தம் நடக்கப்போகிறதல்லவோ, மகாவீரர்களெல்லாம் வருவார்களே, நாமெல்லாம் உட்கார்ந்து வேடிக்கை பார்க்க இடம் வேண்டாமா? அதற்காகத் தான் மஞ்சம்.

ஸீதை :—அதற்கு மஞ்சம் என்னத்துக்கு? இப்படியே நின்றுகொண்டாவது உட்கார்ந்து கொண்டாவது பார்க்கக்கூடாதோ?

பத்மாவதி:—நன்றாயிருக்கிறதே நீ சொல்லுகிறது. கலியாணப்பெண் அப்படித்தான் முலைக்கு முலை நின்றாகாண்டு பல்லையினித்துக் கொண்டிருக்கிறதோ?

ஸீதை:—(ரோஷத்துடன்) என்னைப்பார்த்தால் பல்லையினிக்கிறாற் போலிருக்கிறதோ, உனக்கு; எல்லாருக்கும் தானே உன்னவ்வளவு அழகான பல் வரிசையிருக்குமா என்ன?

பத்மாவதி:—கோபித்துக் கொள்ளாதே! அசைக்காமல் தலையைக் காட்டு.

ஸீதை:—நீ பின்னலை ரொம்ப இறுக்கி விடுகிறாய், எனக்கு வலிக்கிறது.

பத்மாவதி:—நான் என்ன செய்கிறது என்னைக்கடங்கமாட்டேனென்கிறது உன் கூந்தல். நானென்ன பெண் பிள்ளை தானே! வில்லிற்கு நானேற்றத் தெரியுமா எனக்கு!

ஸீதை:—நீயும் பரிஹாஸம் செய்கிறாயாகும்! என்னவோ இத்தனை வீரர்களில் எவனாவதொருவன் அந்த வில்லை எடுக்காமல் போகிறானோ, பார்ப்போமே!

ஊர்மிளா:—எனக்கந்தக் கஷ்டமில்லை. நான் எவனை வேண்டுமானாலும் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ளலாம். பாவம்! அக்கா பாடுதான் திண்டாட்டம். (மெதுவாய் ஸீதையின் கன்னத்தைத் தடவிக்கொடுக்கிறாள்.)

இராவதி:—பத்மாவதி, இங்கே வா. இந்த மஞ்சத்தைப் பார்! என் கைவேலை எப்படியிருக்கிறதென்று.

பத்மாவதி:—இதோ இந்தப் புஷ்பத்தை இவள் தலையில் வைத்து முடித்துவிட்டு வருகிறேன்.

இராவதி:—ஸீதை, இப்படிச்சுற்று எழுந்து வா, இந்த மஞ்சத்தில் உட்காரு, பார்ப்போம்.

பத்மாவதி:—(ஸீதையை மஞ்சத்திலிறுத்தி) தூரத்திலிருந்து பார்த்தால் பெரிய மனுஷியாகத்தான் இருக்கிறாள் ஸீதை. நான் புருஷனாயிருந்தால் இப்பொழுதே கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டு விடுவேன் இவளை.

ஊர்மிளா:—மஞ்சத்திலிருந்தால் நான்கூடத்தான் பெரிய மனுஷியாய் விடுவேன். தனியே நிறுத்தினால் நான்தான் அக்காவைவிட உயரம்.

ஸீதை:—இங்கே வா ஊர்மிளா! என்னுடன்கூட உட்காரு பார்ப்போம்.

இராவதி:—இரண்டு பேரும் உட்கார்த்தால் தான் மாப்பிள்ளையும் பெண்ணும் போலிருக்கிறது.

ஸீதை:—எல்லாம் உன் மஞ்சத்தின் குண விசேஷமே!

பத்மாவதி:—ஸீதைக்கு நானைப்பொழுது எப்பொழுது விடியுமென்றிருக்கிறது.

ஊர்மிளா:—மலிர்தால் எல்லாம் தானே கடைக்கு வருகிறது! நம்மைத் தேடிக்கொண்டு தானே மாப்பிள்ளைகள் வரவேண்டும்; அவர்களைத் தேடிக்கொண்டு நாம் போகவில்லையே!

இராவதி:—என்ன அத்தைப்பாட்டிபோல் பேசுகிறாள், பார்த்தாயா, இவள்?

ஸீதை:—நான் அம்பிகா பூனைக்குப் புஷ்பம் எடுக்கவேண்டும்; நந்தவனத்துக்குப்போய் வருகிறேன்.

(எல்லோரும் போய்விடுகிறார்கள்.)

பிரவேசகம் முற்றிற்று.

தினம் 1.

இடம்: மிதிலாநகர வீதி

காலம்: மாலை

பிரவேசம்: பிராம்மணர் கூட்டம்; ஸங்கீத வித்துவான்கள்.

முதல் பிராம்மணன்:—நானாய முகூர்த்தம் நடக்குமா?

இரண்டாவது பிராம்மணன் :—ஏன் என்ன ஸந்தேகம்?

மு. பி :—மாதேஹசுவர தனுசை வீணாத்து நாணேற்றக்கூடிய வீரன் எங்கிருக்கிறான்? அவனைக் காணப் பாசுராமர் காத்துக்கொண்டிருக்கிறாராம்.

முன்றாவது பிராம்மணன் :—லங்கேசுவரன் ராவணன் பிரயத்தனம் செய்தால் அநேகமாய் ஜயிப்பானென்று தோன்றுகிறது.

நான்காவது பிராம்மணன் :—அவனும் சிவ பக்தகையால் சிவதனுசை அவமதியான். அவனை நீக்கிப் பேசும்,

மு. பி :—அவன் முகூர்த்தத்துக்கு வருவதே ஸந்தேகமாம்!

இ. பி :—பாஞ்சாலம், மத்யதேசம் முதலிய இடங்களிலிருந்து மஹாவீரர்களென்று பெயர் பெற்றவர்களெல்லாம் வந்திருக்கிறார்கள். மேலும் நமது மகாராஜா ஏதோ ஒரு புள்ளி பார்த்துத்தான் வைத்திருப்பார். வீணான பிரயத்தனத்தில் அவர் இறங்கமாட்டார்.

நா. பி :—சற்று முந்தான் விசுவமித்திர மஹரிஷி இரண்டு ராஜகுமாரர்களுடன் இந்நகர் வந்து சேர்ந்திருக்கிறார். அவர்களைப் பார்த்தால் அசுவீனீ குமாரர்கள் என்றே சொல்லலாம். இப்பொழுதுதான் பால்யதசை நீங்கி யெளவனதசை எட்டிப்பார்க்கிறது. இவர்களுக்கு சரியான பருவம் மட்டும்வந்திருந்தால் இவர்களிலொருவனுக்கு நமது ராஜகுமாரியை நிச்சயம் பாணிக்கிரஹணம் செய்ய நேரிடும்.

இ. பி :—எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்பிருக்கிறதோ, யார் கண்டார்கள்? நெருப்பில் சின்ன நெருப்புண்டா? வீம்ஹங்களில் குட்டியென்று அலக்கியம் செய்யமுடியுமா?

மு. பி :—சுபமுகூர்த்தத்தைப்பற்றிப் பேசுகையில் பாம்பையும் நெருப்பையும் புகுத்தாதேயும்.

நா. பி :—எந்தக் கூண்டில் எந்தக் கருடன் இருக்குமோவென்று சொன்னால் போகிறது.

முதல் வித்வான் :—இவர்கள் பேசுவதைக் கேட்டால் எனக்கிங்கென்ன வேலை என்று தோன்றுகிறது.

இரண்டாவது வித்வான் :—ஏன், என்ன கவலை?

மு. வி :—நானையக் கச்சேரியில் என்னுடைய ஷட்சுருதி வாத்தியத்தை வாசித்துக் காட்டி அரங்கேற்றலாமென்று உத்தேசித்தேன்.

முன்றாவது வித்வான் :—நான் முக்கினால் புல்லாங்குழலுதிக் காட்டலாமென்று வந்தேன்.

இ. வி :—அதற்கும் முகூர்த்தத்திற்கும் என்ன ஸம்பந்தம்? நீர் தாராளமாய் அதிதிகிருஷ்டத்துக்குள் நுழைந்து உமது கடையைப் பரப்பினீரானால் இத்தனை ராஜாக்களில் எவனாவதொரு ரஸிகன் இருக்கமாட்டானா? அவனுக்காவது உமக்காவது அதிருஷ்டமுண்டானால் அவன் உம்மைத் தன் ராஜ்யத்துக்கே ஆஸ்தான வித்துவானாக நியமித்துக்கொள்ளட்டுமே!—நான் கூடத்தான் சலங்கை கட்டிய வீணையொன்று கொண்டு வந்திருக்கிறேன். தந்திகளைப் பலமாய் மீட்டிவிடும்பொழுது ஒவ்வொன்றும் அதனதன் சுருதிக்கேற்ற ஒவ்வொரு சலங்கைக் கொத்தைக் குலுக்கும்படி அமைத்திருக்கிறேன்.

இடம் : ஜனகமகாராஜனுடைய அந்தப்புரத்து உப்பரிகை.

காலம் : ஸாயங்காலம்

பிரவேசம் : ஸீதை

ஸீதை :—(தனக்குள்) என்னால் பிதாவுக்குக் கிலேசமே அதிகம் போலிருக்கிறது. முகூர்த்ததினம் நெருங்கி வரவர இவர் முகத்தில் கவலைக்குறிகளே மேலிடுகின்றன! இருந்தாலும் மகாஞானியாகிய இவர் எனக்குப்பதே சித்திருக்கிற பூரீ வித்யாமுலமந்திரோபாலணையினால் எனக்கே மனதில் திடமும் சாந்தமு

மான நிலை வரவர மேலிட்டு வரும்போது இவரிடம் அதனுடைய பல வித்தியில்லாமற் போகுமா?

(சற்று தூரத்தில் பின்புறத்தில் ஊர்மிளை, இராவதி இருவரும் பிரவேசம்)

ஊர்மிளை :—ஸீதை மிகையினுடைய முகத்தைப் பார்! ஸந்தியாதேவியே அவதரித்தது போலிருக்கிறது. நெற்றியில் சுக்கிரோதயம்போல் கஸ்தூரி நிலகம்புளர்வலு நக்சத்திரம்போல் முக்கில் முத்துக்கொத்து. மேகங்கள்போற் புண்டுவிழும் கூந்தல்களிடையே மின்னற் கொடிபோற் றேன்றி மறைபுங்காதுகள்—

இராவதி :—சரி, நமது மகராஜாவுக்கு வேறு ஆஸ்தானகவி வேண்டியதில்லை என்று சொல்லிவிடுகிறேன்.

(சீமே ஸ்துதி பாடல்களுடைய பாட்டும் வாத்திய கோஷங்களும். ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்சளுடைய வருகை)

ஸீதை :—(தனக்குள்) ஆ! அதென்ன, சூர்யசந்திரர்களோ! இருவரும் ஏக்காலத்தில் ஒரே பிரதேசத்தில் உதிப்பதுண்டா! தெற்கு வடக்காய்ப் போவதுண்டா? அல்ல, சூர்யனைக் கண்டபின் சந்திரனைக் காணோம். ஒடுங்கி மறைந்து செல்லுகிறான் பாவம்! இவர்களுக்கேன் நம் பிதா வா ஹனங்கள் அனுப்பவில்லை. ஆனால் அதுவும் இக்கண்களின் பாக்கியமே! இசோ முன் செல்லுகிறவன் ரூபத்தைப் பார்த்தது முதல் பார்த்துக்கொண்டேதான் இருக்கிறேன். அவரை இன்னும் சற்று மெதுவாய்ப் போகும்படி பிரார்த்திக்க வேண்டுமென்று தோன்றாத அவ்வளவு அரவிசகிசாமணிகளா நமது மிதிவாபு வாலிகள்! இவர்கடவா வில்லை வளைக்கப் பார்க்கவேண்டும்! அப்படிப்பட்ட சோதனை இவருக்கு நேர்த்தால் என் மனோலம் முழுவதையும் அவரிடம் சேர்ப்பிக்கும்படி அம்பிகையிடம் இப்பொழுதே ஆர்ப்பணம் செய்து விட்டேன். தாயே, நான் வேறு தாயறியேன்; என் உள் எகத்தை வேறு யாரிடம் சொல்வேன்! நானைய தினம் என்னையும் பிதாவையும் முட்டாள் களாக்கிக் கலியாணப் பந்தலில் நிறுத்தி வைத்து வேடிக்கை பார்த்துவிடாதே! உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

ஆ; இதென்ன விபரீதம்! க்ஷணநேரத்தில் இந்த மனது எத்தனை கோட்டைகளைக் கட்டி இடித்துத் தாண்டியும் விட்டது பார்த்தாயா! புருஷர்களுடைய மனதும் இதே தர்மத்துக்குட்பட்டதுதானே?

இராவதி :—ஸீதே, என்ன, யாரோடு பேசிக்கொண்டுருக்கிறாய்? இங்கே மதுமதீ வந்தாளா என்ன? மகராஜா அவர்கள் உனக்கென்று புதிதாக ஒருஜோடி கர்ணபுஷ்பம் செய்தனுப்பியிருக்கிறார். அதை உன் காதிலணிந்து, தான் தான், முதலில் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு எடுத்து வந்தான்!—என்ன, நான் சொல்வது காதில் விழவில்லையா? (சீமே விதியில் ராமலக்ஷ்மணர் வருவதைக் காண்கிறார்) ஓகோ, இப்பொழுதல்லவா விளங்குகிறது. உன் நினைவெல்லாம் எந்தவழிற் சிக்கிக்கொண்டிருக்கிற தென்பது! இவ்வாசினக் குமாவிரனிடம் அஷ்ட லக்ஷ்பிகளுமே மோஹிப்பார்களென்றால் உன்னைப்போன்ற ராஜகுமாரியின் மனம் சற்று நிலைநடுமாறி நிற்பது அதிசயமல்ல. நமது மகராஜா ஏற்படுத்தியிருக்கிற கன்யாசல்கம் எவ்வளவு முன் யோசனையற்ற காரியம் என்பது இப்பொழுது தான் விளங்குகிறது. ஸ்திரீகளின் மனதைப் பந்தயத்தில் கட்டுப்படுத்த முடியுமென்று இவருக்கு யார் போதித்தது? இந்த ராஜகுமாரனைப் பார்த்துவிட்டு மகாராஜாவே பந்தயம் வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்டாலும் சொல்லிவிடலாம். பந்தயத்தை ஏற்படுத்தியதும் அவர்தான், எடுத்து விடவும் அவருக்கு அதி காரமுண்டு. தான் இந்த ராஜகுமாரனை உத்தேசித்து அப்படிச் செய்தாரென்றால் யார்தான் அவரை ஏளனம் செய்யத் துணிவார்கள்?

ஸீதை :—நீ வெகு நேரமாய் இங்கே நின்று கொண்டிருக்கிறாயா? யாரோடு பேசிக்கொண்டேயிருக்கிறாய்? ஏன் என் எதிரே வரவில்லை?

ஊர்மிளை :—என்ன ஸ்ரீலோகமோ கைலாஸமோ என்கிறாயே! எல்லாம் உன்னைப் பார்த்துத்தான் பேசவேண்டி நிற்கிறார். நீ சொல்கொடுக்கிற வழியாயில்லை. இப்பொழுதுதான் முதல் முதல் ஒரு ராஜகுமாரனைப் பார்த்திருக்கிறாய். அதற்குள் இப்படி மனதைப் பறி கொடுத்து விடலாமா? இன்னும் இரண்டு முன்று பேர்களையாவது பார்த்த பிறகல்லவோ

மனதுக்கு நல்லது பொல்லாதது நிதான்ம்தெரியும்! நான் இன்னும் ஆர அமர ஒன்றுக்கிரண்டாய்ப் பார்த்த பிறகுதான் முடிவுக்குவரப் போகிறேன். என்ன அவசரம் இப்போதுமுதல், கலியாணத்துக்கு! புருஷனுக்கு அவசரமாயிருந்தால் வேறு பெண்ணைப் பார்த்துக்கொள்ளட்டுமே! அதற்கு நான்தானே பிணை?

ஸீதை:—உன்னை யார் கலியாணம் செய்துகொள்ளச் சொல்லி நிர்ப்பந்திக்கிறார்கள்?

ஊர்மிளா:—என்னை யாரும் நிர்ப்பந்திக்கவில்லை. உன்னைப்பற்றித் தான் எல்லாரும் கவலைப் படுகிறார்கள் என்றால் நீயும் அவர்களுக்குமேல் கவலைப்படுகிறாயே! நமது பிதா மகாராஜாவின் காதல் ஒரு வார்த்தை சொல்வேனானால் உன் கவலைகளெல்லாம் பறந்து போக வேண்டாமா?

ஸீதை:—போதும், உன் வாயை மூடு. நான் கவலைப் படுவதாக உன்னிடம் யார் சொன்னது?

ஊர்மிளா:—நீ பேசிக் கொண்டிருந்த தெல்லாம் என் காதில் விழவில்லையா என்ன? நீ ஒரு ராஜ குமாரியே தான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாய். நான் இருவரையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். எப்படியும் நீ கலியாணம் செய்து கொண்ட பிறகு எனக்கொருவன் மிகுதி யிருப்பான் என்கிற மம்பிக்கையே எனக்குக் கவலையில்லாமல் செய்து விட்டது!

(மதுமதீ வருகிறார்)

மதுமதீ:—ஸீதே, சற்றுக் காதைக் காட்டு. இந்தப் புதிய கர்ணபூஷணத்தை அணிந்து பார்க்கிறேன்.

ஸீதை:—என் வாயைவிட்டு யாதொரு வார்த்தையும் வந்திராதே!

ஊர்மிளா:—வாயை விட்டு வராவிட்டாலென்ன? மனதைவிட்டு வரவில்லையென்று கூடக் சொல்லிவிட முடியுமா?

இராவதீ:—அக்காவைச் சுருட்டி மடக்கிவாயில் போட்டுக் கொண்டு விடுக

றயே! மனதிலிருக்கிறதைக்கூட ஏட்டைப் பார்த்துப் படிப்பவள்போல் படிக்கிறயே! இந்த வயஸிலேயே இந்த வித்தை யெல்லாம் எங்கே கற்றுக்கொண்டாய்?

மதுமதீ:—(ஸீதையின் காதில் கர்ணபூஷணத்தை மாட்டி)—ஸீதே உன் முடித்தை நீயே பார்த்துக்கொள்ள முடியாமலிருப்பதும் ஒரு விதத்தில் நல்லதுதான். பார்த்துக்கொண்டால் நிச்சயம் ராஜதிரஷ்டி ஏற்படும். பிறகு திரஷ்டி தோஷத்தைப் போக்குவதற்குச் சிகிச்சை செய்தால் அது உன் கண்ணிலேயே தான் பாயும்.

ஸீதை:—(தனக்குள்)—நிஜமாகவே நான் என்ன செய்தேன், என்ன செய்கிறேனென்று எனக்கு ஒன்றுத் தெரியவில்லை—இராவதீ, ஊர்மிளா சொன்னதைக் கேட்டுக்கொண்டு நீயும் என்னைக் கேவி செய்யாமலிருக்கும்படி எச்சரிக்கிறேன். (தனக்குள்) உள்ளுக்குள் ஒரே உளறுபடியாயிருக்க, வெளிக்கு தைரியமாய்ப்பேச வாய் வரமாட்டேனென்கிறதே!

ஊர்மிளா:—உள்ளதை உள்ளபடி சொன்னால் அதில் கேவி என்ன வந்தது?

ஸீதை:—சரி, உனக்கு இன்றைக்குத் தூக்கமுண்டா இல்லையா? நான் இதோ தூங்கப் போகிறேன்—(தனக்குள்) ஏன் இப்படி அவளிடம் முழுப்பூசணிக்காயைச் சேற்றில் மறைக்க வேண்டும்?—என்?—என்?—ஏனோ!—ஏனோ!—நான் சற்று முன்னிருந்த ஸீதை தானா? வேறாகி விட்டேனா? (மற்றெல்லோரும் வெளிப்போதல்)

ஒரு கூணரோதத்தில் ஒரு யுகத்தினுடைய அனுபவம் ஏற்படுவதுண்டோ? நானையதினம் அந்த சிவதனுலை இந்த ராஜகுமாரர்—ராஜகுமாரரோ ரிஷிகுமாரரோ யார் கண்டார்கள்!—வளைக்காவிட்டாலோ?—வளைக்காமலா! நான் செய்துவரும் பூஜைகளும் பிரார்த்தனைகளும் நிஷ்பலனாய்ப் போய்விடுமா? வேறு யாராவது ராஜாக்கள் அதை முதலில் எடுத்துவளைத்துவிட்டால்,—அதைத் தூக்கி நிறுத்தவே இங்கு யாகிராமம் முடியாதென்று சொல்லுகிறார்களே!—அந்த ராஜகுமாரனால் மட்டும் எப்படி முடியும்? அவரிடம் தெய்வபலமும் சேர்ந்திருந்தால்தான் முடியும். முகத்தில்

திவ்யதேஜஸ் விளங்குகிறதென்பதில் ஸந்தேக மில்லை.—இந்தப் பணயம் வேண்டாமென்று நிறுத்திவிட பிதா மகாராஜாவுக்கு அதிகார மில்லையா?—என்ன குழப்பம்! எல்லோரும் தூங்க ஏற்பாடு செய்கிறார்களே! சந்திரன் தான் தூங்காதவன் போலிருக்கிறது! அவன் யாரைப்பற்றியோ யோசித்துக்கொண்டு தூக்கமில்லால் தடுமாறுகிறான்? இன்று அவன் தான் நமக்குத்துணை! (உலாவிச் செல்லுதல்)

தீனம் 2.

இடம் : மிதிலை, கலியாண மண்டபம்

காலம் : காலை

[குறபுறம் விதையுடன் ஜனகமகாராஜனும், அவர் பரிவாரங்களும். சிவதனுஸ் தெரிகிறது. எதிர்ப்புறம் தசரத சக்கிரவர்த்தியும் பரிவாரங்களும். ரிஷிகள், ராமலக்ஷ்மணர், ராஜாக்கள் எல்லோரும் உரிய ஆஸனங்களில் வீற்றிருத்தல்.]

ஜனகமகாராஜன் :—பெரியோர்களுக்கும் மன்னர்களுக்கும் பிராம்மணர்களுக்கும் வித்துவான்களுக்கும் இங்குநல்வரவாகுக! இன்றைய தினம் இந்த ராஜ்யத்துக்கும் என் குடும்பத்துக்கும் மங்களகரமாய் அமைக!

சதாநந்தர், —இன்றையதினம் கிரமப்படி மாலேஹசுவர தனுசுக்குப் பூஜைகளெல்லாம் நடந்தேறி விட்டது! தனுர்வித்தையின் மர்மங்களை புணர்ந்தவர்கள், பலசாலிகள், சூரர்கள், யானகர்கள்; என்கிற முறையில் எந்தக் கூத்திரியர்களும், பிராம்மணர்களும் இந்த தனுஸை நானேற்றப் பார்க்கலாம்! இந்தக் காரியத்தைச் செய்த முடிப்பவர்க்கு விலை மதிக்கமுடியாத ஒரு ரத்தினம் பரிசாக வழங்கப்படும்.

லக்ஷ்மணன் :—அண்ண! நீங்கள் எந்த கோஷ்டியில் சேர உத்தேசிக்கிறீர்கள்?

ராமன் :—நமது குருநாதர் உத்தரவீன்றி நாம் ஒன்றையுள் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கலாகாது. இவர்களுடைய பரிசுக்கு ஆசைப்பட்ட நாம் இங்கு வந்தோம்?

ஸீதை :—(தனக்குள்) கண்களே பருகிக் கொண்டிருங்கள்! ஹிருதயமே பொறு! பதறாதே! நீ பதறுவதைப் பார்த்து அந்தக்கையும் பதறப்போகிறது! அவர் பேசினது உன்னைப்பற்றி என்று கவங்கொள்ளாதே!

பிரஹஸ்தன் :—(ராவணனுடைய மந்திரி) மகாராஜா விதேஹாதிபர்க்கும் மற்றுமுள்ள சபாபூஷணங்களுக்கும் என் யஜமானர் ராஜா திராஜபுரீ லக்ஷேசுவரனின் விக்ஞாபனம்: தங்கள் அழைப்பிற்கிணங்கித் தாம் இங்கு வர முடியாத தம்மைத் தடுக்கும் ராஜகிருத்யங்களை முன்னிட்டு என்னைப் பிரதிநிதியாக அனுப்பிச் செய்தியும் தெரிவிக்க உத்தரவிட்டிருக்கிறார். அந்த ஆக்கையுடைய நான் இங்கு சிவார்ப்பணமாக இந்தக் காணிக்கைகளை சமர்ப்பிக்கிறேன். (ராஜஸ சேவகர்கள் வெள்ளி, தங்கம், ரத்தினவெறியங்களாலமைத்த பூஜாபாத்திரங்களையும், கஸ்தூரி கோரோசனை, கம்பூரம், தசாங்கம், புலகு, ஜவ்வாது, சந்தனம், அகரு, மயில் தோகை, சாமரம், முதலிய பூஜா திரவியங்களையும் சமர்ப்பிக்கிறார்கள்.) மேலும் விதேஹமகாராஜா அவர்கள் தமது புத்திரியின் விவாஹத்தைக் கூத்திரிய சம்பிரதாயப்படி ஸ்வயம்வரமாக நடத்துவதில் யாருக்கும் யாதொரு ஆக்ஷேபமுமிருக்க நியாயமில்லை என்றும், சிவதனுஸை நானேற்ற விரும்பித்தொடவருகிறவர்களும் தமது சிணைக்குப் பாத்திரங்களாவார்களென்றும் இங்கு தெரிவிக்கச் சொல்லி என்னை ஆக்ஞாபித்திருக்கிறார்.

மத்தியதேச மன்னர்கள் :—ஆம்! அதுவும் ஒரு யோசனைதான்.

கலிங்கதேசத்து அரசன் :—(சிவதனுஸுக்கு சமீபமாக வந்து பார்த்துவிட்டு நமஸ்கரித்துச் செல்லுகிறார்.) தனுஸின் அழகைச் சமீபத்தி விருந்து நன்றாய்ப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற அவா மேலிட்டு வந்தேன்.

பாஞ்சால தேசத்து அரசன் :—வங்காதிபதியினுடைய பயமுறுத்தலுக்காக நாம் வந்த காரியத்தை ஒளிக்கப்பார்க்கவேண்டுமா? மேலும் மாலேஹசுவர தனுஸை நானேற்ற முடியாமற் போவதில் யாருக்கும் யாதொரு அவமானமுமில்லை என்பது என் அபிப்பிராயம்.

(தனுளைத் தூக்கப்பார்க்கிறான். பிறகு சற்று நிமிர்ந்து நின்று தன் முதுகைத் தடவிக்கொடுக்கிறான்.)

விசுவமித்திரர்:—பூலோகத்தில் வீரம் குறைந்து வருகிறதென்று அபுவாதம் ஏற்படாம விருப்பத்திற்காக ஒருவர் முன்னின்று பிரயத்தனம் செய்ததை நாம் சிலாகிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். — நாமும் பூர்வாசிரமத்திலிருந்தால் இதே பிரயத்தனத்தைச் செய்திருப்போம் — இருந்தாலுமென்ன, குருவினாற் செய்து முடிக்க ஸௌகரியப்பாதத்தை சிஷ்யன் செய்து முடிக்கக் கடமைப்பட்டவனாகிறான். ராம, நீ இனி வேடிக்கை பார்த்து நிற்கவேண்டாம். (சம்க்ளை செய்கிறார்)

ராமன்:—குரோ, அபிவாதயே! (தனுளை நோக்கிச் செல்லுகிறான்.)

வீதை:—(தனக்குள்) அந்த வில் என் கையாயிருந்தால் இந்நேரம் தானே எழுந்துநின்று நாணிட்டுக்கொண்டு இக்குமார ரூபத்தின் கையில் ஒலிந்து கொள்ளாதா? — புஷ்பத்தைத் தாங்கி அசைந்து செல்லும் நீலோத்தபலக் கொடிபோன்ற இந்த ரூபம் இந்திர நீலக்கல் போற் கடிமனான வில்லை எடுத்து நிறுத்த வேணுமே! சசுவரீ! சியாமளே! கிருபை செய்வாய்; உன் அற்புத வீலாசக்தியே துணை.

எல்லோரும்:—(ராமன் கையில் வில்லைப் பார்த்துவிட்டு) ஹா! ஜாக்கிரதை, தலை சாய்கிறது!

தசரதர்:—(பரபரப்பாய் எழுந்து நின்று) ராம, போதும், வந்துவிடு.

(திரைக்குள் பேரிடி போன்ற முழக்கம், பூமி வெடித்தது போன்ற சப்தம். வில் முறிந்து ஒருவர் மேலும் பட்டாமல் பெட்டியின் மேல் ஒரு துண்டும் ராமன் கையில் ஒரு துண்டுமாக நிற்கின்றன.)

லக்ஷ்மணன்:—அண்ணா! (என்று ஓடி வருகிறான்.)

வீதை:—புண்யவசம்! (பூர்ச்சித்துக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு இராவதியின் தோளிற் சாய்கி

றார். சேடிகள் அவளை மெதுவாய் அந்தப் புரம் அழைத்துச் செல்லுகிறார்கள்)

ஐனகமகாராஜன்:—குமுழ்தையை உபசரித்து ஆசுவாசப் படுத்துங்கள்! நான் இதோ வருகிறேன். என்னுடைய பிரார்த்தனைகளைப் பவிக்கச் செய்யவே கங்கணங்கட்டிக்கொண்டு இங்கு வந்திருக்கும் காதிசதரான மஹரிஷிக்கு அந்தக்கோடி நமஸ்காரம். தசரதசக்கிரவர்த்தி அவர்களுடைய வருகை நம் ராஜ்யத்தை விஷ்ணுவோகமாக மாற்றிவிட்டது! அவருடைய திருக்குமாரனுடைய பராகிரம வீலை எனக்களித்ததைவிட அவருக்கு அதிக சந்தோஷத்தை யளித்திருக்குமா என்கிற பிரச்சனம் சாவகாசமாய் விசாரிக்கத் தக்கது. இப்பொழுது என் பிரதிக்கூலப்படி பாணிக்கிரஹண முகூர்த்தத்தை நிறைவேற்றி நமது அத்தி ஸத்தகாரத்தை அங்கீகரித்து நம்மை ஆசீர்வதித்து பஹுமதிக்கும் அவர்களைப் பிரார்த்திக்கிறேன். சபையார்களெல்லோரும் இந்த கிருஹத்தைத் தங்கள் கிருஹமாகவும் இந்த சோபன முகூர்த்தத்தைத் தங்கள் கிருஹத்தில் நேர்ந்த முகூர்த்தமாகவும் பாவித்து என்னைச் சிறப்புறச் செய்ய வேண்டுகிறேன்—

(வீதையும் சேடிகளும் வருகிறார்கள்)

ஆ! அதோ வந்துவிட்டார் குமுழ்தை வீதை!

ராமன்:—(தனக்குள்) இன்னும் சற்று நிதானமாகக் கயிற்றை இழுத்திருந்தால் வில் முறிந்திராது. இந்த இராஜகுமாரியின் முகமும் விசாரப்பட்டிராது — விசாரமா? அல்ல, அதுதான் அவளுடைய ஸ்வரூபம் — அகற்கு முன் சபையில் நிற்கவேண்டிய முறைமையினால் அது மறைந்திருந்தது!—இந்தவில் முறியாவிட்டால் இந்த ரூபத்தை நாமெங்கே காணப்போகிறோம்? காற்றில் சலிக்கும் தீப சிகையின் அழகு மேலா? காற்றில்வாதவிடத்தில் ரதனக் கொடிபோல் ஜ்வலிக்கும் சிகையின் அழகு மேலா என்பது ஒரு ரஸமான பிரச்சனம்—(தசரதரின் சமீபம் வந்து) இதோ, ராமன் நமஸ்கரிக்கிறேன் (சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தல்; விசுவாயித்திரரிடம் சென்று)—குரோ, நமாம்—(ரிஷியின் பாதங்களைத் தொட்டுக் கண்களில் ஒற்றிக் கொள்ளல்; லக்ஷ்மணனும் அவ்வாறே செய்தல்)

எல்லோரும் :— தீர்க்காயுஷ்மன்களாய்த் தேஜஸ்விகளாய், யசஸ்விகளாய் சாதுக்களுக்குப் பரமரக்ஷகர்களாய் நித்தியம் விளங்கு வீர்களாக!

ஐனக மகாராஜன் :—(ஸீதையைத் தடவிக் கொடுத்துத் தனிமையில்) பயந்துவிட்டாயா, அம்மா? எங்களுக்குக் கெல்லாம் கூடத்தான் சற்று உடம்பு குலங்கிற்று. எப்படி முடியுமோவென்று சங்கைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த தெல்லாம், உன் அதிர்ஷ்ட வசமாக, பழம் நழுவிப் பாவில் விழுந்தது போலாயிற்று. நேற்றிரவே இராவதி என்னுடன் ஏதோ இந்த ராஜகுமாரர்களைப் பற்றிப் பேச்செடுத்தான். நான் எல்லாம் காலையிற் பார்த்துக் கொண்டோமென்று சொல்லிவிட்டேன். அந்த தனுராபோபண காலத்திலும் உன் முகத்தைக் கவனித்தேன். என் பணதிலுள்ளதெல்லாம் உன் மனதிலு மிருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன்.—(உரக்க) குழந்தை ஸ்ரீராமமூர்த்தியை இங்கு அழைத்து வரும்படி மஹரிஷிகளையும் சக்கரவர்த்தி அவர்களையும் பிரார்த்திக்கிறேன். (தசரதர் விசுவாமித்திரருடன் மாமர் வருகிறார். ராமனும் ஸீதையும் ஒருவர் முகத்தை யொருவர் ஏக காலத்தில் பார்க்கிறார்கள். பிறகு ஸீதை தலைகுனிந்த வண்ணம் கடைக்கண்ணால் மட்டும் பார்த்து நிற்கிறார்.)

ராமன் :—(தனக்குள்) இதென்ன விநகை! நாம் சற்று முன் முறித்த வில்லின் இரு துண்டுகளும் இவளது நெற்றியில் புருவங்களாய்மைந்து விட்டனவே! தாமடைந்த அவமாயத்திற்கு நம் மேற்பழி தீர்த்துக் கொள்ள வந்திருக்கின்றன போலும்! (ஐனக மகாராஜன் ராமனுக்கு அரக்கியாதிகள் கொடுத்து உபசரிக்கிறார்.)

சதாநந்தர் :—ராமா, உன் வலது கையால் இந்த வலது கையைப் பற்றிக் கொள். (ராமன் கையை எடுத்து சீதையின் கையில் வைக்கிறார்.)

ஸீதை :—(தனக்குள்) இந்தக் கைகளுக்கு முறிக்கிற திறமை போல் சேர்க்கும் திறமையு முண்டு போலும்! இது வரையில் தோன்றாத ஒரு குறை இப்பொழுது நேற்றுத் தோன்றிய சுருக்கென்ன— இன்று அது திடீரென்று நிறைந்து மறைந்த சுருக்கென்ன—அதன் வலாற்றைச் சற்று விசாரிக்கக்கூடச் சாவகாச

மில்லாமல் அது மறைந்துவிட்டதே! இருந்தாலும் இந்த ஒரு இரவில் பட்டபாடு போதும்! ஆயினும் அது முற்றிலும் துன்பமென்று சொல்வதற்குமில்லை. இப்பொழுது நினைத்துப் பார்த்தால் இன்பமென்றே சொல்லலாமெனத் தோன்றுகிறது.

ராமன் :—(ஸீதையின் கையைப் பற்றி தனக்குள்) இந்த இளம் துளிகளைக் கசக்காமற் கையிலெடுக்கப் பழக வேண்டும். இந்தக் கையின் உஷ்ணமும் அந்தக் கையின் சீதளமும் சேர்ந்து தோன்று முனாச்சி கைலாஸ சிகரத்தின் பனிக்கட்டி மீது பால சூர்ய கிரணங்கள் விழுவது போலிருக்கிறது. ஆயினும் இவளது திருஷ்டி பானத்துக் கெதிரே நம்முடைய அஸ்திர சஸ்திரங்களெல்லாம் பேர் சொல்ல மட்டாத பறக்க வேண்டியது தான் என்று தோன்றுகிறது. இவ்வளவு மிருதுவான பாதிரத்தில் இவ்வளவு தீக்ஷணமான வஸ்து எப்படி உத்பவிக்க முடியும்? நேற்று வரையிற் கவலையற்றுப் பிரிந்திருந்த இவளை விட்டு இனி எங்கு நாம் பிரிய நேரிடுமோ வென்று என் மனம் சஞ்சலப் படுகிறது.

ஐனகமகாராஜன் :—சாயாதேவியை சூர்ய விட்டதிலும், கங்கையை சமுத்திராஜனிடமும் வாசனையைச் சந்தன விருகத்திலும், மாதூரயத்தை மதுவினிடத்திலும் தனத்தைப் புன்யாததுமாவினிடத்திலும், சாந்தியைத் தபஸ்வினிடத்திலும் சேர்ப்பிப்பதுபோல், அவ்வளவு சலபமாய் என்னுடைய பிரயத்தன மொன்றுமில்லாமலே என் கையிலிருந்து இவள் நழுவி உன் கைக்குள் அடங்குகிறாள். இவளுடைய பெருமையை அறியத்தக்கவன் நீயே! உன்னுடைய பெருமையை அறியத்தக்கவன் இவளே; இரண்டாய்ப் பிரிந்திருந்தது ஒன்றானபிறகு, எப்பொழுது இரண்டாகவிருந்தது என்றுதான் கேட்கவேண்டியிருக்கிறது?

எல்லோரும் :—ஐய, விஜயிப்பவ, தீர்க்காஷ்ய மஸ்து, மங்களானி பவந்து.

(ஜயபேரிகை மங்கள வாத்தியங்கள் கோஷிக்கின்றன.)

தசரதர் :—குழந்தைகளுக்கு ஹாரத்தி எடுத்துவரச் சொல்லுங்கள். ராமா, ஹாரத்தி எடுத்தான பிறகுதான் வறுவுடன் கிருஹப் பிரவேசம் செய்யவேண்டும்! சற்றுப் பொறுத்திரு.

லக்ஷ்மணன் :—(தனக்குள்) அண்ணா அவ சரப்படுகிறதாக இவருக்கு யார்சொன்னார்கள்? (ஸ்திரீகள் ஹாரத்தி எடுத்து மங்களம் பாடுகிறார்கள். ராமனும் ஸீதையும் தசரதரையும் ஜனகமகாராஜனையும் ரிஷிகளையும் நமஸ்கரிக்கிறார்கள்.)

ராமன் :—(ஸீதையை நோக்கித் தனிமையில்) என்ன, ஸீதே, சற்றுமுன் என்னவோ மேல் மண்டப விமானத்தைக் கவனிப்பவள் போலிருந்தாயே! என்ன விசேஷம்!

ஸீதை :—(ராமனுக்கு மட்டும் தனிமையில்) தங்களையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் இராவதி பரிஹாஸம் செய்வாள்! அதற்காகத் தான் சற்று நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

ராமன் :—அக்கம்பக்கம் பாராமல் நிமிர்ந்து பார்ப்பானேன்?

ஸீதை :—அக்கம்பக்கம் பார்த்தால் தோழிகள் முகங்களெல்லாம் என்னையே கவனிப்பது தெரியவரும்!

ராமன் :—அப்படிப் பார்க்காமலேதான் அதைத் தெரிந்துகொண்டு விட்டாயே!

ஸீதை :—உங்களிடம் உள்ளதைச் சொல்ல விட்டால் விடமாட்டீர்கள்....ஒன்றுமில்லை, இரண்டு குருவிகள் இந்த மந்திரகோஷங்களையும் வாத்தியகோஷங்களையும் லக்ஷியம் செய்யாமல் ஒரு ஓரத்தூணின் உச்சியில் வைக்கோற்புல் கொண்டுவந்து கூடுகட்டிக் கொண்டிருந்தன. அவைகளின் பாஷை எனக்குத் தெரிந்ததாயில்லை.

ராமன் :—ஆண் குருவிக்கு வைக்கோற்புல்லை ஒழுங்காய்க் கிழித்துக் கொடுக்கத் தெரிகிறதாவென்று பெண் குருவி பரீகை பார்த்ததாகும்!

ஸீதை :—இல்லை, ஆண் குருவிதான் பெண் குருவிக்குக் கூடுகட்டத் தெரிகிறதாவென்று பரீகைத்தது.

(மந்தறெல்லோரும் மறைகிறார்கள்.)

ராமன் :—நானும் வெகு நாளாய்க் கேட்கவேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

ஸீதை :—அதாவது நேற்று சாயங்காலம் முதலா?

ராமன் :—ஆல்லை; வித்தாசிரமத்தில் என் குருநாதருக்குப் பூஜ்யரான உன் பிதா அனுப்பிய சபமுகூர்த்தப் பத்திரிகையைப் பார்த்தது முதல்.

ஸீதை :—ஸரி, பத்துப் பன்னிரண்டு நாட்களை வெகு நாட்களென்று சொல்லாம். வெகு வருஷங்களென்று நான் தவறாய் கிரஹித்து விட்டேன்.

ராமன் :—நான் இந்த வில்லை நானேற்ற முடியாமற் போயிருந்தால், நீ என்ன செய்திருப்பாய்!

ஸீதை :—நான் பிறவாமலிருந்தால் நீங்கள் என்ன செய்திருப்பீர்களோ அதைத்தான் நானும் செய்திருப்பேன்.

ராமன் :—இதுதான் விதண்டாவாதம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

ஸீதை :—நானென்ன அவ்வளவு தூரம் சாஸ்திரம் பார்த்திருக்கிறேன்? வேறுவிதமாக பதில் சொல்லத்தெரியாத என் அக்ஞானத்தையும் அதுகாரணமாக நேர்ந்துவிட்ட அபராதத்தையும் கூமிக்கவேணும், நாதா!

(இருவரும் மறைகின்றனர்.)

காதலும் - கவிதையும்

(புரீவை. ரா. வேங்கடாசலம்.)

ராகம் : புன்குவராளி

சேஞ்சொற் கவிதை யொன்றைப் பாடுக வேன்றும்—உடன்
சிறுமைக் கர்வம் நெஞ்சிற் பெருகக் கண்டேன்
கொஞ்சஞ் சுவைப்பாடல் கொழிக்கும் ஆற்றல் அழிந்தேன்—ஒளி
கூடுமுனைக் கண்டு கண்டு கண்ணீர் பொழிந்தேன்.

எந்தன்சிறு பாடலே முன் இனிமை யென்றும்—அதற்(கு)
இணையிலே உலகினில் வேறினி யென்றும்
பைந்தமிழிற் பாடியுனை யடைவதுவே—உயர்
பாதையெனக் கண்டு மனங்களித்து வந்தேன்:

காற்றில் மிதந்துசெலுங் குயிலினைப்போன்றே—எந்தன்
கவிதைச் சிறகு படைத்தோங்குதல் கண்டேன்
போற்றும் இசைப் பண்ணி லொன்று பாடுத லுற்றேன்—உன்றன்
பொன்னடியை யென் கவிதை தீண்டவும் பெற்றேன்.

பாடும் மகிழ்ச்சிதன்னில் மயக்கங் கொண்டேன்—உந்தன்
பாதம் இரண்டும் நெஞ்சில் தயங்கக் கண்டேன்
ஆடி விரைந்து உனை நாதனே யென்றேன்—எனை
ஆளும் உன்னை அன்பில் வென்று தோழமை கொண்டேன்.

மானிடரின் எழு பருவம்.

(தென்னாப்பிரிக்கா-டர்பன்-திரு. ச. முனிஸ்வாமி பிள்ளையவர்கள் எழுதியது.)

[ஷெக்ஸ்பியர் என்ற ஆங்கில கவிஞர் இயற்றிய “As You Like It” என்னும் நாடகத்திலுள்ள ஓர் பகுதியின் மொழி பெயர்ப்பு.]

சவலைப் பருவம்

நானிலம் யாவும் ஓர் நாடக சாலையே;
ஆண்பெண் அனைவரும் அதில் நடிப்பவர் தாம்;
மறைவும் தோற்றமும் மற்றவர்க் கிங்குள;
ஆயுள் நாளில் ஏயபல் வேடம்
எடுத்தவர் புலியில் நடிப்பவர் ஆவர்;
ஓவ்வொருவருக்கும் ஓரேழு பருவமும் ஆம்;
கக்கிக் கதறக் கைபுறத்தேந்திச்
செவிலித் தாய் வளர் செவ்விப் பருவமே
பருவந்தன்னின் முதலாம் பருவம்—அதன்பின்

பள்ளிப் பருவம்

தூண்டா நிற்ப வேண்டா வெறப் போடு
புத்தகப் பையோடு நத்தைபோல் ஊர்ந்து
மினுங்கிய வதனம் சிணுங்கிச் சிணுங்கிக்
காலைப் பொழுதிற் கல்விக் கழகம்
மெல்லச் செல்லும் பள்ளிப் பிள்ளை—பின்

காளைப் பருவம்

காதலித் திருக்கும் காதலி தனது
புருவ மாதிய புழுங்கிய மனத்துடன்
தண் பா மாலை சாற்றித் துதித்து
மட்டிலா உலைபோல் நெட்டுயிர்ப் பெய்தும்
காதலனாகும் காளை—அதன் பின்

கோமாரப் பருவம்

அதிசயச் சப்தமும் அடர்புலித் தாடியும்
பொழி யாவகைப் பேணு நல் ஊக்கமும்
எதற்கும் சண்டைக்கு இழுக்கும் படியாய்ச்
சுதியிற் கோபம் ஜனிப்ப தூஉங் கொண்டு

நீர்மேற் குமிழிபோல் நிலையிலாப் புகழ்பெறப்
பீரங்கி வாயில் சீர்அங்கம் போக்கவும்
சித்தமா யிருக்கும் யுத்தவீரன்—பின்

நிர்ணயப் பருவம்

செழிப்புறு சேவற் கொழுப்பினால் ஆகிய
பேரெழில் வாய்ந்த பேழைபோல் வயிறு
நிர்த்தாக்ஷணிய நேத்திரம் இரண்டும்
வழங்கும் காலத் தொழுங்கின் படியே
நறுக்கிய தாடியும் முறுக்கிய மீசையும்
நல்லபதேசமும் நாடறி வழக்கும்
இன்ன யாவும் இனிதறுக் கொண்ட
பண்பார் நீதி பதி—அதன் பின்னர்

நேசைப் பருவம்

கச்சல் தேகமும் கால்களிற் சோடும்
முக்கிற் றரித்து நோக்குங் கண்ணாடியும்
இருகவுள் தோலாம் இரும்பை வீழ்ச்சியும்
பாலியத்தினிது பத்திரப் படுத்திய
மேற்சோ டிரண்டும் மிகப்பெரி தாம்படி
ஒடுங்கிச் சுருங்கிய ஓரிரு பாகமும்
ஆணவப் பெருங்குரல் அனைத்தையும் இழந்து
குழவியின் குறுகிய குரலினைப் போன்று
கீச்சென ஒலிக்கும் பேச்சையும் கொண்டு
தேசேலாம் குன்றிய மாசலாம் குருபிய
ஆறும் பருவம் ஆம்—அதன் பின்னர்

வார்த்திகப் பருவம்

பல்லும் பார்வையும் சொல்லும் சுவையும்
யாவையும் இழந்து யாவையும் மறந்து
மறுவலும் செய் என மதித்தளர்வு எய்துவோன்
அடிக்கடி மாறுமீவ் வற்புத சரிதை
முடியும் இக்காட்சி யோடு முடிந் தீடே.

பாரதத் தாயின் கட்டளை.

(தேன்னுப்பிரிகா-டர்பன்—திரு. ச. முனிஸ்வாமி பிள்ளையவர்கள் எழுதியது)

நல்ல சுகமான இளம் தென்றல். வான வெளியிலே கோடி நட்சத்திரங்கள் கூடி விளை யாடின. மேகக் கூட்டங்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் ஓடிச் சென்றடிநூந்தன. பூரண சந்திரன் பொலிவுடன் பிரகாசித்தது. அன்று எங்கள் வீட்டில் விருந்துச் சாப்பாடு. வீட்டில் ஒரே குதூகலம். எனது தமையன் மனைவி என் தேசப் பித்தைக் கேலி செய்த வண்ண மிருந்தாள். எனதண்ணியின் மகன் சுகுமாரன், “சித்தப்பா, ஒரு பாரதி பாட்டுப் பாடு” என்று தொந்திரவு செய்தான். குழந்தைகள் சறுசறுப்புடன் ஓடி விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். முற்றத்தில் கிடந்த கட்டிலில் படுத்து, வான வெளியை நோக்கிய வண்ணம் சிந்தையில் எண்ணங்களை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அதோ அந்த மேகக் கூட்டங்கள் சந்திரனை மறைத்து விட்டன. இல்லை, இப்பொழுது சந்திரன் அவைகளிடமிருந்து விடுதலை யடைந்துவிட்டது. மறுபடியும் சந்திரனை மேகக் கூட்டங்கள் மறைக்கின்றன. உலக வாழ்க்கையில் சுகமும் துக்கமும் இப்படித்தானென்று அறிவுறுத்துவது போன்றிருந்தது மேகக் கூட்டங்களின் செய்கை. அந்த இயற்கையின் சோபையும், குளிர்ந்த காற்றும் கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் நல்ல சுகமான நித்திரையை அளித்தன. மெய் மறந்து நித்திரா தேவியின் வசமாய் விட்டேன்.

“ஆ! ஆ! யார்? அம்மே, நீ யார்?” என்று கூவினேன். என் கண்முன் வந்த அத்திருவுருவம் ஒரே ஜோதிப் பிழம்பாய் பிரகாசித்து என் கண்களைக் கசுச் செய்தது. கொஞ்ச நேரம் ஸ்மரணையை இழந்து விட்டேன். என் கண்களின் பார்வை மங்கி விட்டது. அத்திருவுருவின் முக விலாஸத்தை உற்று நோக்கும் தைரியம் இல்லை.

என் கண்களை நன்றாகக் கசுக்கிவிட்டுத் திடமனத்துடன் திருப்பாவம் அந்த ஜோதிமயமான தெய்வீக உருவை நோக்கினேன். இந்நகைதோன்ற அத்திருவுருவம் என்னை நோக்கி சோகக் கலந்த (ஆனால் கணீரென்ற) தேவ

பாஷையில், “புத்தா, நீ என்னை யாரென்று அறிந்து கொள்ள முடிய வில்லையா? ஆம். நீ எப்படி என்னை அறிந்து கொள்ளப் போகிறாய்? நீயும் உன் சகோதரர்களுந் தான் இப்பொழுது என்னை அடியோடு மறந்து விட்டீர்களே? உங்கள் ரத்தம் கெட்டுவிட்டது; உணர்ச்சி குன்றி விட்டது; கண்கள் ஒளி யிழந்து விட்டன. ஸாரமற்ற வாழ்க்கையில் கிடந்துழல்கின்றீர்கள். அன்னையை மறந்தீர்கள்; செய்யும் வகையும் அறியீர்கள். உலகம் உங்களைக் கண்டு பரிசுசிக்கிறது. கேவலம், மிருக வாழ்க்கையினும் இழிவான வாழ்க்கையில் கவனம் செலுத்தி மகிழ்கின்றீர்கள்” என்றது.

“அபசாரம், அபசாரம், அன்னாய்! அடியேன் பிழை பொறுக்க வேண்டும். தாங்கள் யாரென்று இப்பொழுது உணர்கிறேன். அன்னை பாரதி! பாரதத்தின் அழியா ஜோதி! எங்கள் அரும்பெறல் பேது! தாயே! உன்றன் திருவுடி போற்றுவேன்! நினது புகழ் காக்க எனதின்னுயிரையும் பலி யடுவேன்! இவ்வுடிமைநிலை யொழிய சதத்திர பலிபிடத்திலே எனது வாழ்க்கையை அர்ப்பணிக்க இடேசா சித்தம்! அடியேனை க்ஷமித்து அநுள் புரிதல் வேண்டும். அன்னாய்! அன்னாய்!” என்று அலறி, பாத கமலங்களில் பணித்தேன்.

“குழந்தாய்! எழு! எழு! தயரம் தவிர! செய்யுள்வகையறி. தயர்படுவதால் யாது பயன்? உலகமக்கள் அவர்தம் அன்னையைப் போற்றி ஆவன செய்து புகழடைகின்றனர். நீங்களோ இன்னமும் உணர்ச்சியற்ற வாழ்க்கையில் துயில்கின்றீர்கள். என் நிலை கண்ட என் அருந்தகவப் புதல்வன் காந்தி உள்ளம் உருகி உங்களையும் தட்டி யெழுப்பி மனிதர்களாக வாழ வழிதேடுகின்றான். ஆம்; திலகன், லஜபதி, தாஸ், பாரதி போன்ற ஒரு சிலப் புதல்வர்கள் தாம் இப்பொழுது என்னைக் காண்கிறார்கள். அச் சிலரே எனது கேவல நிலையை - அரியாசனமிழந்து, பிசாசம்போல் பாரதநாடு முற்றும் அலங்கோலமாய் அலைந்து திரியும் பரிதாப நிலையை - பெற்ற மக்களால்

புறக்கணிக்கப்பட்ட திக்கற்ற நிலையை உணர்ந்தவர்கள். அவர்களின் வழிப்பற்றி இப்பொழுது நீங்கள் ஒரு சிறிது விழித்திருப்பதைக் கண்டு உவகையடைகின்றேன்; ஆயினும் இதனால் என்ன பயன்? எனது பண்டையப் பெருமைகளையும், எனது பழம்பெரும் புத்தர்களையும், கலையையும், வாழ்க்கையின் சிறப்பையும் நினைக்கும்போது என் நெஞ்சம் தடிக்கிறது. குழந்தாய்! நீ இவைகளை எப்படி உணரப்போகின்றாய்?"

இது மாதிரி கூறி வருகையில் அன்னையின் முகம் எப்படி மாறிவிட்டது! பூரண சந்திரன் சோடையுடன் பிரகாசிக்கையில் கரியமேகக் கூட்டங்கள் அதை மறைத்துவிடும் நிலையை யொத்தது அந்த ஜோதி முகம் மீண்டும்.

"புத்ரா! இன்னமும் நான் இந்தக் கொடிய துயரை சகித்துச் வாழமுடியாது. இழந்த அரியாசனத்தை மீண்டும் எனக்கு நீங்கள் அளிக்கவேண்டும். அன்னைக்கு நீங்கள் ஆற்ற வேண்டிய கடமையை உணரவேண்டும். சோர்வை யகற்றி துன்புவிசொண்டெழு வேண்டும். நான் பெற்ற குழந்தைகளில் எவன் உயர்ந்தவன், எவன் தாழ்ந்தவன்? எல்லாரும் எனது குழந்தைகளே. நீங்கள் யாவரும் ஒரே தாயின் வயிற்றுதித்த சகோதரர்களே. பெண்மக்கள் அடிமைகளா? எனது பிரதிநிதி

களன்றோ அவர்கள்? அவர்களை உங்கள் வாழ்க்கையில்—சக்துக்கங்களில்—பங்கு பெற வழியில்லாது, கேவலம் அடிமைகளாக நடத்தினால், நீங்கள் வாழ்க்கையில் இன்பம் காணமுடியுமா? அடிமைகளாகிவிட்ட நீங்கள் உங்களுக்குள்ளே கட்சிபேதங்கள் வளர்த்து என்னை காட்டிக் கொடுத்தால் அழகா? உலகம் நகைக்கிறதே. ஜாதமத பேதங்களை வளர்த்துக் கொண்டு போவதால் நீங்கள் கண்டபயன் என்னவோ? வேண்டாம், வேண்டாம். குழந்தைகள்! பேதைமை, பேதைமை, பேதைமை! பேதைமை தன்பக்குழியில் ஆழ்த்தித் துயர்படுத்தும் அந்தோ! என் பிரிய புத்திரன் காந்தி உங்களை யழைக்கிறான். அவன் ஆணைவழி நின்று, எனக்கு உங்கள் கடனற்ற நிற்படுங்கள். வீரசபதம் கொள்ளுங்கள். சக்தி நான்—அன்னை நான். உங்கள் அருகில் இருப்பேன். அஞ்சாதீர்கள். சகத்திரம் கிடும்வரை நீங்கள் துயில் கொள்ளல் அழகன்று". என்று வீராவேசத்துடன் கூறி மின்னென மறைந்தார். "சித்தப்பா, எழுந்திரு. உள்ளே வந்து படுத்துக்கொள். மழை தூறுகிறதே, தெரியவில்லையா?" என்று குமாரன் எழுப்பினான். ஹா! என்ன இன்பகரமான கனவு, என்று காண்பேன் மீண்டும் என் பாரதத்தாயை? என்று கிடும் சகத்தர வாழ்க்கையின் இன்பம்? என்று திரும்ப என் தாயின் தாயம்?

கொடியும் புயவும் (இளையவாதுலன் எழுதியது.)

I

எதிரே ஆழமுள்ள கங்கை அமைதியுடன் செல்லுகின்றது. அரண்மனைச் சாளரங்கள் தோறும் பிரகாசிக்கின்ற "சூளோபர் லைட்டு" க்களின் பல நிறவொளிகள், அக்கங்கை ஜலத்தினூடே நெளிந்து நெளிந்து சுழலுகின்ற பல நிறமான ஆடைகளை போன்று விளங்கின! கங்கையின் பிரவாஹத்தைக் கட்டி

யணைத்துத் தவழும் குளிர்ந்த மாருதம்! கோட்டையின் வெளிப்புறத்தே நக்சத்திர வொளி யால் உருத்தெரியாது விளங்கும் ஆயுதபாணி கள், குத்துச்செடிகளை போன்று கோட்டை வாயில் தோறும் காவல் தாக்கும் காட்சி! கன்னிமாதம் ஆகஸின் கருமேகங்களின் திரணை கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் உடுக்களை மறைக்க

வும் தோற்றவும் செய்து விராகின்றன. இன்னும் சந்திரோதயமாக இரண்டு நாழிகைகள் இருக்கலாம்!

இந்தப் பத்து நாழிகையளவில், அதோ, அந்தாங்க அறையொன்றிலே அவர்களுக்கென்ன வேலையிருக்கின்றது? அவ்விருவர்களும் எந்தக் கோட்டையைப் பிடிக்க அவ்விதம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருக்கின்றனர்? பலகைக்கூண்டுகளே போன்று மேசைமீது ஆள் உயரத்திற்கு அடுக்கியிருப்பன கணக்குப் புத்தகங்களோ, அன்றிப் பல ஜாகீர்களின் பரப்பை உணர்த்தும் படங்களோ? இல்லை! அவையாவும் பல ஜாகீர்களின் அரசிறைச் சம்பந்தமான கணக்குப் புத்தகங்களேயாகும்!

அவ்விருவரும் அந்நேரத்திலே கணக்குப் புத்தகங்களைப் புரட்டியவண்ணம் இருந்தனர். அவர்களுள் பெயறு முதிர்ந்தவராய் காணப்படுகின்ற அப்பெரியவர் ஒரு ஹிந்து. மற்றவரோ, வாலிபத்தின் முறுக்கு நற்குணங்களை நாடவொட்டாது என்பதை உணர்த்துமாறுபோல, டாம்பீக கோலத்தடன் வேண்டா வெறுப்பாய் பெரியவர் கூறுகின்ற வார்த்தைகளுக்கு அலகழியமாகச் செவி சாய்க்கின்ற ஒரு அழகிய முஸ்லீம் வாலிபர்.

“ஸலீம்!”

“ஓ!”

‘அரசியலில் உன் தந்தை டில்லி ஸாம்ராட்டின் பெருமையை நீயும் பிற்காலத்தில் பெறவேண்டுமென்பதே எங்கள் மனோதம். ஆதலால், நீ கிளிக்கொண்டைமேல் காற்றடித்ததுபோல இருப்பது கூடாது. வாகிரிப் பெருளை மிதிமீஞ்சி நீ உபயோகிப்பதால் ஒருசமயம் ஸாம்ராஜ்யத்தையே இழக்கவும் நேரிடும். அன்பையும், அரசியலின் அமைதிக்குமுரிய சூழ்ச்சியையுமே நீ கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இங்கேயார், ஷாஜி! தீயப்பிரபுக்களின் நட்பையும் சம்பாஷணைகளையும் நீக்கு. இதோ கவனி! இக்கணக்குகளின்படியேதான் நாம் இவ்வாண்டு நிலவரி வசூலிக்கவேண்டும்.’”

“எல்லாம் எனக்குத் தெரியும், ஓ!”

“எவை?”

“அதுதான் வரிவசூல்! எல்லாம் முன்போல நிலப்பரப்புக்குத் தக்கவாறுதான்!”

“இல்லை! இவ்வளவு புள்ளி விபரங்களைப் பார்த்தும் இன்னம் தெரிந்து கொள்ளவில்லையே. விளைச்சல் மதிப்பின் மீதன்றே வசூல்?”

“ஊம்! சரி, இப்பொழுது தெரிந்துவிட்டது. எனக்குத் தூக்கம் வருகின்றது. ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்” என்று கொட்டாவி விட்ட ஸலீம்ஷாவை ராஜா மான்சிங் அவனது படுக்கையறைக்குப் போக அனுமதித்தார்.

II

அரண்மனையை யடுத்த தூர்மால்; ஸலீம்ஷா தனது சயனத்தின் மீதமர்ந்து உக்காபிடித்தவண்ணம் உருவான ஆலோசனையில் ஆழ்ந்திருக்கின்றான். அவனது உதடுகள் ஆயாசமும் வெறுப்புமிக்க பதங்களைச் சிந்தின. ‘அப்பாடா! தொலைஞ்சுது இழவு கணக்கு! எனது யோக்கியதை என்ன? குமாஸ்தாவா! நான் வருங்கால டில்லி ஸம்ராட்டன்றே! பருவத்தின் பயிரருமை தெரியாத பாதுஷாஹ், எப்படி நான் மான்சிங்கிடம் பெருமையடைய மனோதம் கொள்ளக்கூடும்? என் வாழ்க்கையைப் பாழாக்கிய பாதுஷாஹ் அக்பர்ஜீ எனது தந்தையோ? ஆம், ஆம்! எனது வாழ்க்கை ஜோதி—பாரசீக அழகி—மிஹர் உன்னீஸா—உலகஜோதி—தூர்ஜஹான்—அக்பராலன்றே என்னிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டான். இஃதென்ன? என் கண்கள் கணமுந் தரியாது அக்கட்டழகியின் தோற்றத்தையே களவு காண்கின்றனவே! மிஹர் உன்னீஸா! நீ மண்ணுடன் மரையினும் உனது எழிற்சோதி என்னுள்ளத்தில் ஒளி வீசிக் கொண்டேயிருக்கும். ஆம்! அவ்வுரு? மானின் மருண்டவிழிகள்! அன்னம் பயிலும் அழகிய ரடை! கிள்ளையை மிஞ்சும் கொஞ்சமொழி! அன்றலர்ந்த பூவையும் பூரண மதியையும் பழிக்கும் வதனம்! அனைவரும் விரும்பும் அங்கலுமணி! என் உள்ளத்தை முற்றுக் கவர்ந்த எனது கள்ளக்காதலி. தூர், உன்னைப்

பாரத நாட்டினையாரும் பாக்கியத்தை இழப்பினும் பெறுவேன். என்னை? மறைக்கப்படவும் போவதில்லை! இல்லை! சொந்த மகனின் அந்த பங்கத்தைப் பங்கம் செய்த பாதுஷா-டில்லி ஸம்ராட் அக்பர்ஷாவோ எந்தை! இல்லை! நற்போதனைக்கும் நன்னடைக்கைக்குமா என்னை ராஜா மாண்சிக்கிடம் ஒப்படைத்தீர்? நான் என்ன? வண்டி மாடா? அந்தோ, எனது நூரைப் பட்டுவான் ஜாகீர்தார் அலிகுல்-இ-பெக் என்ற பேயா அனுபவிப்பது? அக்பர்ஷா? நீ மட்டும் இதற்குக் காரணமன்று! அந்தத் துரோஹி அபுல் பாஸலின் சூழ்ச்சியன்றே இவையெல்லாம்! ஹா! நூர்ஜஹான்! என்னை நீங்கிவாழும் நீ முரடன்கை மென் மலவோ? இனிப் பாதுஷாஷின் பேரன்பு அவரது நண்பர்களிடத்திலேயே வளரட்டும். ஏ! துர்பாக்ய ஸலீம்! உன் வாழ்வு இவ்வளகில் அக்பர்ஷாவிற்குக்கையில் பரிமனியாது. ஆம்! நீ என்று ஜஹாங்கீர் ஆவாயோ அன்றல்லவோ உனது நூரைப் பெறுவாய். ஹும்! “சன் கையை தனக்குக்கி” என்று உக்காவெறிபில் முன்கியவாறு அவ்வறைக்குள் இங்குமங்கும் கூண்டுக்குள் அடைப்பட்ட குருநாசீபோன்று உலவினான் ஸலீம் ஷா. அவன் இவ்வாறு உருவான சங்கப்பத்திற்கு வர இரண்டு நாழிகைகள் பிடித்தன.

அவனது எதிர்கால வாழ்வைத் தெரிவிப்பான்போன்று மதியும் மதுக்கண்ண வடிவமாகப் படுக்கையறையின் கிழக்குச் சாளரத்தினுடே தோற்றம் அளித்தான். பிறையொளியும், புறத்தேயுள்ளப் பேரமைதியும், இயற்கைக்கு விலக்கான அவ்வளவரசை மிக்க மனோவெழுச்சியிலே மேலும் மேலும் பேரூக்கத்தை ஊட்டின. அதோ வானில் சிறுமேகங்களினூடே விரைந்து மறைந்து தோன்றும் அப்பிறைக்கும் சாளரத்திற்கு இப்பால் நிற்கும் ஸலீம்ஷாவிற்கும் இடையிலே நூர்ஜஹானின் உருவெளித்தோற்றம் அவனை வசியஞ்செய்த வண்ணமிருந்தது. அவனது நெற்றியின் ஸல்லொளிக்குப் பிறையின் பேரொளி பின்னடைந்தது. காதல்நோய் மீதூர அவனது நெற்றி, சிறு சிறு வியர்வை நீர்த்துளிகளைப் பெற்றுச் சவமென வெளிர்க்க ஆரம்பித்தது, நிலவு அவனது காதற்கோட்டையினுள் கொள்ளைத் தலைவன்போன்று கொடுமையுரிய

ஆரம்பித்தது. மெய்ச்சோர்வுடனும், மாழ்கிய எண்ணக்களுடனும், ஸலீம் ஷா முடிவில் படுக்கையிது பொத்தெனச் சாய்ந்தான். வெறிக்கண்கள் உக்காவை விரும்பி நோக்கின. தனது கண்பைக் குதூகலிக்கச் செய்யும் மது அங்கில்லையேயென்பதை அவனது கண்களும், வெறுப்பின் மிகுதியால் குனிந்து தரையை நோக்கும் வெளிர்க்க நெற்றியும் உணர்த்தின.

மெல்ல திரைச்சீலையை விலக்கியவாறு முகத்தை மட்டில் படுக்கை யறைக்குள் நீட்டிய ஸலாபத் “ஷாஜி!” என்றான்.

திடுக்கிட்டான் ஸலீம். ‘ஸலாபத்! என்ன?’

“சிங்ஜி! ஷாஜி!”

“எந்த சிங்?”

“பீர்சிங்”

“ஆ! பீர்சிங்! உள்ளே விடு.”

சில விநாடிகளில் மகம்மல் பட்டாடையின் காரற்றெலி கேட்டு ஸலீம்ஷா படுக்கையினின்றும் துள்ளி யெழுந்து வீரசிம்மனை வரவேற்றான். வீர்சிங்குடன் படுக்கையிலமர்ந்த ஸலீம், “அது சரி, பீர்! நீ வக்கானம் போன செய்தி என்ன? காயா, பழமா? மறுபடியும் அதை ஏன் நான் கேட்கிறேன். ஆமா— -- -! அதைக் கேட்க வேண்டிய அவசியமே யில்லை. ஆனால் இங்கு எப்படி?” என்று ஆவலுடன் வினவினான்.

மீண்டும் பீர்சிங்கின் மொனனத்தைக் கலைத்தவாறு ஸலீம் தொடர்ந்து சொன்னான்.

“ஆமா! இனி அரைக் கணமும் நான் இராஜா மாண்சிக்கிடம் அடங்கி யிருக்க முடியாது. அவன் என்ன, என்னை மாடென்று நினைத்த விட்டான் போலிருக்கிறது! எனது நூர்ஜஹானுடன் இன்பத் துய்க்கும் அவ்வளமுள்ள வாழ்க்கையைப் பாதுஷாஜியும், மாண்சிங்கும், அபுல் பாஸலும் சேர்ந்து பாலைவன மாக்கினாரன்றோ? இதற்குமேல் நான் டில்லி ஸம்ராட்டைத் தந்தை என்று கூற எனக்குத் துணியே யில்லை. மேலும், பீர்! பாதுஷா படிப்பற்றவன். அதிலும் வயது மிக்க வறியன்.

பீர்சிங்! உன்னால் தான் நான் 'ஜஹாங்கீர்' ஆக வேண்டும். ஆம்! ஸலீம்ஷா இனிப் பீர்சிங் கால் ஜஹாங்கீர் ஆவான்; சந்தேஹ மில்லையே. பீர்!"

“ஷாஜி!”

“அதிருக்கட்டும்! மாலிக் ஆம்பர் என்ன சொல்லுகின்றான்?”

“சொல்லுவதென்ன? நமக்குப் பிரியக் குறைவில்லாமல் நடந்து கொள்வதாகச் சொன்னான். ஆனால்.....”

“என்ன ஆனால்?”

“நானும் மாலிக் ஆம்பரும் பேசிக் கொண்டு இருக்கையில் ஸம்ராட்டிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. அதில்.....”

“என்ன?”

“உன் தந்தை அக்பர்ஷாஜிக்கு உடல் நிலை சரியில்லை யென்று தெரிகின்றது.”

ஹம்! அப்படியா? இங்கொன்றும் தெரியவில்லையே?”

“எல்லாம் தெரிந்தே யிருக்கும். ஆம், அந்தத் திருடன் மான்சிங் உன்னிடம் தெரிவிப்பானா, என்ன?”

பரபரத்த சிந்தையுடன் ஸலீம் மெதுவாக “ஆம்! இச்சமயத்தை நழுவ விடாது ஆக்ராவையும் பிரமுக கைப்பற்றினால் என்ன?”

“ஹம்! பேசாதிரு. ஆக்கப் பொறுத்து ஆரப் பொறுக்க வில்லையே! எல்லாம் நாளை மாலிக்!”

“சரி!” என்று விடை கொடுத்தான் பீர்சிம்மனுக்கு ஸலீம்ஷா.

III

மறுதினம் மாலிக் வங்காளத்தில் ஸம்ராட்டிற்கு எதிர்ப்பாகத் திடீரென்று கிளம்பிய கலகத்தை அடக்க ராஜா மான்சிங் மொகல் சேனகளுடன் அல்லஹாபாத்தினின்றும் வங்காளத்திற்குச் சென்று விட்டார். ஸலீம்ஷா பீர்சிங்குடன் அல்லஹாபாத் பொக்கிஷத்

தைக் கைப்பற்றித் தானே டில்லி ஸம்ராட்டைனத் தெரிவித்தான். அத்துடன் நில்லாது, அவன் பீர்சிங்கின் தூண்டுதலால் ஆக்ராவையும் பிடித்துக்கொள்ளப் பீர்சிம்மனது ராஜபுத்ர வீரர்களுடன் முன்னேறிச் சென்றான். பீர்சிம்மன் பர்டுவானை நோக்கி விரைந்தான்.

அந்தோ! ஸலீம்ஷாவின் எண்ணத்திற்கு விரோதமாக யமுனை நதியின் கரையில் அபுல் பாஸலின் தலைமையில் முகலாயப் பட்டாளமொன்று ஸந்தமாயிருத்தலைக் கண்டு திடுக்கிட்டான் அவன். அவ்வளவே! இருசேனைகளும் கைகலந்து கடும்போர் விளைத்தன. விளைத்தும் பயன் என்ன? ஸலீம்ஷாவின் ஆசையெழுச்சி வழக்கம்போலத் தோல்வியைத் தெரிவித்தது.

அன்றிரவு! நீல யமுனை நிம்மதியுடன் சென்று கொண்டிருந்தது. பாசறைகளினின்றும் மங்கி ஒளி விட்டொரியும் பல தீபங்களின் வரிசைகள்! காவலர் அங்கும் இங்கும் உருவிய வாளுடன் காவலில் நிற்கின்றனர்.

நடுவே விளங்கிய ஒரு பெரிய கூடாரம். அது இரு கூறுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. சேனைத்தலைவன்—சரித்திர நிபுணன்—அபுல் பாஸல் அன்று தனக்குக் கிடைத்த வெற்றியின் மகிழ்ச்சியில் மனநிம்மதியுற்று உறங்குகின்றான். அதற்கடுத்த பகுதியில் உறக்கமின்றி இருவர் சிறைக்கைதிகளாக விளங்குகின்றனர். யார்? ஸலீம்ஷாவும், பீர்சிங்குமே!

ஸலீம்ஷாவின் வதனம், தோல்வியால் வாடியபோதிலும், ஜீவகளையை அடிக்கடி தெரிவித்தது. ஆம்! மதுராட் காலியிலே டில்லி ஸம்ராட்டின் முன்னர் இட்டுச்செல்லப்படுவார்கள் அவர்கள். மன்னிப்புக் கோரவேண்டும்! “மன்னிப்பு? ஷாஜி ஸம்ராட்டையா மன்னிப்புக் கோருவது? அதுவும் ஸலீம்ஷாஜியா? அல்லஹாபாத் ஜஹாங்கீர் அன்றோ? இல்லை!” என்றது அவன் நெஞ்சம்.

மிக்க மனவேதனையுடன் ஸலீம் பீர்சிங்கை நோக்கினான்.

“உன்னுன்றோ, நான் இக்காரியத்தில் இறங்கினேன்”

“அதனால் என்ன வந்துவிட்டது?”

“மீண்டும் ஸம்ராட் தான் வெற்றி யடைந்தார்!”

“ஸம்ராட் இல்லை!”

“பின் யார்?”

“ஸலீம்ஷாஜி தான்!”

இவ்விடையிலே ஸலீம்ஷாஜியின் முகம் மலர்ந்தது. பிரிசுங்கின் சமிக்ஞையை ஸலீம் ரன்சுணர்ந்துகொண்டான்.

இரவின் நடுச்சாமல் கடந்து இரண்டு நாழிகைகளிருக்கலாம். கார்மேகங்கள் நீலவானைப் படர்ந்து தாரகைகளின் மங்கிய ஒளியையும் விழுங்கிப் பாடிவிடுகனையும் தம்மிருட்படலத்தால் மூடின. மெல்லிய குளிர்ந்த கீழ்காற்றுப் பின்னேவரும் மழையைத் தெரிவித்தது.

ஹா! அஃதென்ன? புரவியின் குளப்படி யொலி? ஆம்! அக்காரிருளில் கருங்குக்கிரையொன்றில் கரிய உருவமொன்று, யமுனைக்கரையோடு கிழக்கே வெகுதூரம் சென்று கொண்டிருந்தது.

IV

டில்லி ஸம்ராட் அக்பர்ஷா படுக்கையில் படுத்துப் புண்டவண்ணம் முனகிக்கொண்டிருக்கிறார். ஆரண்மனை வைத்தியர்களும், கோவா மிஷனரி பரிகிரிகளும் பரிவுடன் ஆறுதல் மொழிகள் கூறி முனகலைத் தேற்றியவண்ணம் இருக்கின்றனர். வசந்தமாலின் உத்தியான மலர்களின் நறுமணத்தைச் சமந்த ஜில்லென்ற காலை வாடைக்காற்று மெல்லப்பலகனி வழியே சென்று அக்பரது முகத்தைத் தடவிச்செல்லுகின்றது. கலுவல்களும், தேனும், பச்சிலைகளும். மருந்துகள் அரைகுறையாயுள்ள பாட்டில்களும் படுக்கையின்கீழ் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அப்பொழுதுதான் அரசாங்கவுடுப்புடன் அங்கு வந்த ஒருவர் துணிகரமாக அக்பரது நெற்றியிலும், கைகளிலும் தம் கரத்தால் மிக

வும் கனிவுடன் நாடி பார்க்கின்றார். ஆ! அவரது அன்புக்கண்கள் கண்ணீரை வடிக்கின்றன. தழதழத்த குரலுடன் அக்பர், “பிரியமுள்ள தோதர்! அபுல் பாஸல்?” என்றார்.

“ஜீ! வெற்றிதான்! இதோ கைதியுடன் சீக்கிரம் வந்துவிடுவார்.”

“அச்சா! எங்கே அந்த தூர்ப்பாக்கியன்?”

“வீணே அலட்டிக்கொள்ள வேண்டாம். இன்னம் சிறிது நேரத்திற்குள் அவர்கள்.....” என்று தோதர் கூறுவதற்குள் வினாந்து வந்த மொகலாய வீரன் ஒருவன் சலாம் செய்து இடைமறித்து, “ஜீ! வங்காளக் கவர்னர் ராஜாமான்சிங் வங்கக் கலகத்தை அடக்கத் திரும்பு முன்னர், தங்கள் புதல்வர் ஷாஜி, ஆக்ராவில் பாடிவிட்டிலே அபுல்பாஸலைக் கொன்றுவிட்டாராம். தெய்வாதீனமாக அங்குவந்த ராஜாமான்சிங்கிடம் கைதியாயுள்ளார்!” என்றான்,

“தோதர்! அபுல்பாஸலுக்கு என்ன?”

“இனி அவருக்கு ஒன்றுமில்லை!”

“என்றால்?”

“உமது புதல்வர் ஸலீம் நேற்றிரவு அவரைப் பாடிவிட்டிலே கொன்றுவிட்டாராம்.”

நெட்டுயிர்ப்புடன் விழிபிதுங்க அக்பர், “ஹா! எங்கே அந்தக் கொலையாளி? அபுல் பாஸல்! என் அந்தரங்க நண்ப! உனது இராஜ விசுவாசம், உனது அரிய அரசாங்க ஊழியம், உலகம் போற்றும் உன்னத குணம், உயரிய அன்புரு-எல்லாம், டில்லி ஸம்ராட்டின் புதல்வனும் மறைந்ததென்றால் நான் இனி உயிர் பெற்றெழுந்த பயனென்ன! தோதர்! அன்புச்சங்கிலியால் பிணிக்கப்பட்ட நீங்கள் அனைவரும் இனித் துண்டிக்கப்படுகின்ற கோடரியைக் காண்பீர்கள்! ஸலீம்! ஷா! நீ எப்பட்டம் வகித்தென்ன? கொலைகாரன்! தேசத்துரோஹி! காமவெறியன்! மதுப்பேயின் மனை! பாரதவர்ஷம் இனி அன்மதியை இழக்கும். எக்கரங்களால் அன்புநீர் பாய்ச்சி அமைதிப் பயிரைப் பாரதத்திலே வளர்த்தேனோ அக்காங்களாலேயே குடியனும் காமாதரனும்

கொலைஞனுமான ஸலீம்ஷாவையும் வளர்த்தேனே! அந்தோ! என் வாழ்வு இனி இருந்து பயன் என்ன? ஆண்டவனே! இத்தர்ப்பாக்கிய யசலியை மன்னியுங்கள்.....ஆம்.....” என்று நோயின் கடுமையால் மயக்க முற்று மெளனங்கண்டார்.

டில்லி சிம்மாஸனம், தனது ஸ்மராட்டை இழக்கும் தினம்! காலிக் கதிரவனை மறைத்த கார்மேகங்கள் கண்ணீர்த்துளிகளெனத் தூருகின்றன. ராஜா தோதர்மலும் மற்றுள்ளாரும் ஆங்குத் தாய்ப் பசுவை யிழக்கும் கன்று போலப் பாதுஷாஹ்ஜியை அடிக்கடி தொட்டுப் பார்த்தவண்ணம் கலங்கிக் கண்ணீர் வடிக்கின்றனர். திடீரென்று ‘நறந’ வென்ற அக்பரது பற்களின் ஒலியைக்கேட்டு யாவரும் அவருடைய முகத்தை நோக்குகின்றனர். அருங்கோடையில் ஆற்று மணலிலிட்டப் புழு⁶ போலப் பாதுஷா துடித்து, “துதிருஷ்டம். பிடித்த ஸலீம்!.....என் உயிரணை அபுல் பாஸல்.....மன்னியுங்கள்!...—ரான்.” என்று பிதற்றுக்கின்றார்.

‘தோதர்! ஸ்மராட்டிற்கு உடல்கிலை எப்படி? என்று வினவியவண்ணம் அப்பொழுது தான் உள்தழைந்த ராஜா மான்சிக்கைத் தோதர்மால், ‘மான்சிங்! எங்கே ஷாஜி? என்னார்.’

“அவன் என் கைதி!”

“எங்கே?”

“வாயிலில்!”

இப்பொழுது, ஸ்மராட்டின் மூடியிருந்த கண்கள் மீண்டும் விழித்துப் படுக்கையறை முழுவதும் மருண்டு நோக்கின. யாரையோ தேடுவது போன்று கவலைபற்ற அக்கண்கள் இராஜா மான்சிக்கிடம் கருணையுடன் நிலைத்து நின்றன. “மான்சிங்! நாய் வாலைக் குணக் கெடுத்தார் போலத்தானே?’, என்றார் தழதழத்த சனக்குரலில் பாதுஷாஹ்.

இரண்டொரு விநாடிகளில் உருவிய வளர் பன் நான்கு சேவகர்கள் பின்.தொடரப் பின்பக்கமாகக் கட்டிய கரங்களுடன் ஸலீம் ஷாஜி அவ்வறைக்குள் மான்சிக்கின் எதிரில் கொணர்ந்து நிறுத்தப் பட்டான். மாணத்தினும்

கொடிய அமைதி அவ்வறை எங்கும் நிலவியது. உத்தண்டக் குரலில் மான்சிங், “ஸலீம்! டில்லி சர்க்கார் முன்னர் மண்டியிட்டு மன்னிப்புக் கேள்!” என்றார். “ஸலீம்!” என்ற பதம் அக்பரது செவியைத் தொடரு முன்னம் மீண்டும் அவரது கண்கள் மிரள விழித்து, அக்கொலைஞனை—காம வெறியனை—மூடத் தன்மைமேலிட்ட கோழை முகத்தனை, வெறுப்புடன் நோக்கின.

மறுபடியும் பற்களின் நறநப்பொலி!

“கைதி! அபுல் பாஸலை ஏன் கொன்றாய்?”

நிச்சப்தம்!

அதைக் கலைத்துக் கொண்டே இடைமறித்த மான்சிங், “பாதுஷாவின் முன்னர் உண்மையை ஒளியாது கூறி மன்னிப்பை வேண்டு!” என்றிடித்துரைத்தார்.

கலங்கிக் கண்ணீர் வடிக்கின்ற கண்களுடன்—இழக்கும் சுவாசத்துடன்—நெறி நெறிக்கும் பற்களுடன் தழதழத்த வண்ணம் பாதுஷாஹ், “ராஜக் துரோஹி! நான் இன்னும் சில நிமிஷங்கள் தான் உயிர்ப்புடன் இருப்பேன். என் உயிர்போன்றும்—உகிர்தசைபோன்றும் உள்ள என்னுடைய உயரிய புகழைப் பாரதத்திலே நாட்டிய இவ்வுத்தமர் களிடத்தினின்றும் இனி நான் வேறாவேன். நான் பாரதத்திற்குக் கொண்டு வந்தது என்ன? இப்பொழுது நான் இங்கிருந்து எடுத்துப்போவது என்ன? ஒன்றுமில்லை! எனது புகழ்—பாரதநாட்டின் வளப்பெருக்கு—இன்ப அமைதி—பிரத்தியக்ஷ அன்பு இவற்றை இங்கே விடுகின்றேன். உண்மையைக் கூறுது ஒளிக்குங் கோழையைக்—கொலைஞனை உலகம் சபிக்கும்! ஆம்.....” என்று கூறியவர் பிரயாசைமிக் கொரு நெட்டுயிர்ப்பெறிந்தார்.

அந்தோ! யாவரும் முடிவாக எதிர்பார்த்த கடைசி பயங்கர அமைதி இப்பொழுது நிலவிற்று. ராஜா மான்சிக்கின் கரங்களை மெல்லப்பற்றிய பாதுஷாஹ், “அதை—மன்னித்து விடுங்கள்! மறந்து விடுங்கள்! நானே கொலையாளியின் தந்தை! அப்பாபம் என்னைச்

சாரட்டும்! அவனை மன்னி.....” என்று கூறுவதற்குள் பாதுஷாவின் நெஞ்சம் செயலற்று விட்டது.

மான்சிங் தோதர் முதலிய யாவரும் கண்ணீர் வடித்தனர். “தான் ஆடாவிடினும் தன் தசை ஆடுமன்றே!” படுக்கையைச் சூழ்ந்து பொருமி, விம்மிக் கண்ணீர் வடிக்கின்ற பிற மதத்தவர்களைக் கண்ட ஸலீமின் கண்களும்—கொலை கண்டு மகிழ்ந்த கண்களும்—தந்தையின் உயிருக்கு உலைவைத்த கண்மனமும் கணத்திற்குள் கனிந்து கசிந்தன. நடுங்கிய கால்களுடன் தள்ளாடி நடந்து யாவரையும் விலக்கிக்கொண்டு ஸம்ராட்டின் முகத்தின் மீது வீழ்ந்து, “ஸம்ராட்! பாபுஜீ; என்னை மன்னியுங்கள்! மன்னியுங்கள்!! அபுல்பாலலைக் கொன்றவன் யானே! அந்தோ! கொலை யாளி நான்தான். இன்னொரு கொலைக்குற்ற முங்கூட!—பாபுஜீ! இதே நேரத்தில் பர்டுவான் திவான் ஷேர்-அப்க்னையும் நான் கொல்லச் சொல்லிவிட்டேன். ஆம்! கொல்லுவதில் தவறியிருக்கமாட்டார்கள்! இரண்டு கொலை

யையும் மன்னித்து விடுங்கள்!” என்று கண்ணீர் புரள அரற்றினான் ஸலீம் ஷா.

“ஸம்ராட் ஸலீம் ஷாஜிக்கு ஜே!” என்ற பேரொலி அவ்வறையிலுள்ளாரைக் கிடுகிடுக்கச் செய்தது.

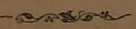
வெற்றியும் குதூஹலீமுங்கொண்ட வீர்சிங் அவ்வறைக்குட்பாய்ந்து, “ஸலீம் ஷா! இப்பொழுது நீதான் ஸம்ராட்! டில்லி சிம் மாஸனாதிபதி! ஜஹாங்கீர்! ஸம்ராட்! நீ காதல் கொண்ட மிர்-உர்-நீஸா, இனி நூர்ஜஹான்! பாதுஷாஹ் ஜிக்கு ஜே! அல்லாஹு அக்பர்!” என்று கோஷமிட்டான்.

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் கேட்காததுமாக, பாரதப் பெரும்புகழானது பரமவேதபுடன் அங்கிருந்து விடை பெற்று விட்டது. அந்தோ! வளத்துடன் மிளிர்ந்த மொகலாய வம்சக்கொடியிலே ஊதம்சாரலில் உதித்த நாசகாரிப்புழு தனது தீய எண்ணங்களாகிற் எண்ணிறந்த மூட்டைகளைப் பொரித்த வண்ணமிருந்தது.

வாழ்த்து.

(டி. கே. பி.)

பொங்குகலை நிறைந்து பூரணமாய்த் தோன்றியொரு திங்கள்தொறும் விளங்கும் திங்கள்போல்—எங்குநின்ற கல்பபுரீபோலக் கருதிய வெல்லாத் தந்து சில்பபுரீ வாழ்வார் சிறந்து.

நாறும், வீறும்.

(புலிங்கம்)

கலைகள் எண்ணில காசினிக் கண்ணே
சிற்பம னைத்தும் அற்பமே னக்கோடு
கருதார் கலைகள்; கண்ணூர் சிற்பம்.
எண்ணூர் ஏற்றம் எந்தமிழ் நாட்டார்.
தமிழறி யாமல் தமிழ் தமிழ் என்று
எள்ளிப் பிறரைத் துள்ளிக் குதிப்பர்.
கானம் கேளார்; கலைகளை வியவார்;
நாட்யம் பாரார்; நனியும் இழிவேன.
உலகின் புறுவது உலவா இன்பம்
அஃகா இன்பம் அதுவே யென்று
ஆக்கினர் செய்யுள்; அளித்தனர் கலைகள்;
பெருக்கினர் சிற்பம்; பேணினர் கானம்.
நாட்டியக் கலையே நற்கலை யென்னப்
பேசினர், எழுதினர், கூசா தாடினர்
தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாளர்.
இவையெலா மெங்கே? இறந்துபட் டனவோ?
இலையிலை; உயர்க்கும் இடமுஞ் சொல்வேன்.
மயிலையில் தோன்றி மாண்பொருள் கொண்டே
காலிற் சேன்றும், கலத்திற் போகியும்,
புகைரத மிவர்ந்தும், புவியெலாஞ் சுற்றியும்
இன்பம் ஊட்டும் இன்பணி கொண்டோள்
சிற்பபூநீ யெனும் பொற்பமை யணங்கு.
கண்டிரோ? கேட்டிரோ? காண்மின் நெடு
மனக்கோ ணற்கு மாபெரு மருந்தாம்!
நண்ணலும் எளிது; உண்ணலும் எளிது.
உண்மின் உண்ணச் செய்யின்.
நாறும் வீறும் நந்தமிழ் நாடென்.

சித்திரப் பகுதி

நவ யௌவனம்

(பார்க்கவன் எழுதியது)

‘புஷ்பபாணத்தின் வேறுபட்ட காம்பாணமோ, மதுவின் வேறுபட்ட மயக்கத்தரு பொருளோ, மங்கைப் பருவத்தால் வளப்பெய்திய இவள் தேகம்’ என்றும், ‘எழுதுகோலால் சிறிது சிறிதாகத் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சித்திரத்தையும், ஸூரிய கிரணங்களால் சிறுகச் சிறுக அலரும் தாமரையையும் ஒத்தன, நவ யௌவனத்தால் விவரமாக்கப்பட்ட இவள் அங்கங்கள்’ என்றும், ‘காற்றில் சலிக்கும் நீலோத்பலத்தை ஒத்த சஞ்சல திருஷ்டியை யுடைய இவள், தன் நீண்ட கண்களை மான்களிடமிருந்து பெற்றனளோ, மான்கள் தாம் இவளிடமிருந்து பெற்றனவோ?’ என்றும், ‘வீலா விலாஸங்களால் அழகிய இவளது புருவங்களைக் கண்டபின், மன்மதன் தன் வில்லின் காரணமாகக் கொண்ட மதத்தை இழந்தான்’ என்றும், ‘பருத்த மார்பின் மேலே எழுந்து இவள் கழுத்தில் புரளும் முத்துமாலையை அவளை அலங்கரிப்பதோ அல்லது இவள்தான் அம்மாலையை அலங்கரிப்பவளோ’ என்றும், ‘தோற்ற மன்மதன், இவள் கை என்ற பாசத்தால் நீலகண்டர் கண்டதையே பிணித்துவிட்டதால், இவளது புஜம் அளிச்சத்தினும் மெல்லியதே!’ என்றும், ‘நவ யௌவனத்தால் இவள் நுண்ணிடைபில் அமைக்கப்பட்ட தீரிவளி (முன்று மடிப்புகள்) காமன் ஏறும் படிகளோ’ என்றும் ‘அழகாய்ச் சிறிது சாய்ந்த தேகத்தை யுடைய இவள் (ஸன்னதாங்கி) வீலாஞ்சித

மான தன் கதியை, (இவளது சிலம்பின் ஒலியைக் கற்க ஆசைகொண்ட) ராஜஹம்ஸங்களிடம் பயின்றனளோ’ என்றும் விதவிதமாகவும் விசித்திரமாகவும் மஹாகவி காளிநாஸர் பார்வதியின் நவ யௌவனத்தை வர்ணித்துள்ளார்.

‘இப்பார்வதியும் ஒரு சித்திரப்பதுமையே அல்லது தாமரையே’ என்ற காளிநாஸரது உத்பிரேகைக்குச் சமாதானம் சொல்லும் முறையில், ‘இச்சித்திரமும் ஒரு பெண்ணே?’ என்று ஆச்சரியப்படும்படி அமைத்திருக்கிறான், இப்பகுதியின் தலைப்பிலுள்ள யுவதியை ஒரு புராதன இந்தியச் சித்திரக்காரன்.

இம் மங்கையும் தன் முகம் தாமரையையும் வென்றது என்பதை நிரூபிப்பவள் போல, தாமரையைத் தன் காதலத்துக்கு ஆயாணமாகக் கொண்டு திக்விஜயம் செய்பவள் என காணப்படுகிறார். ஸன்னதாங்கி-ஸ்தனபரத்தால் சிறிது துவண்டு சாயும் தேகத்தை யுடையவள்—என்ற இப்பெயர் இவள் ஒருத்திக்கே பொருந்தும்! காமன் வில்லை வென்ற வீரர்களே நீண்டுகளைந்த இவளது புருவங்கள்! சேல் போல் பிறமும் கடைக்கண் படைத்த ‘ஆயதா க்ஷி’யும் இவளே! இவளது பருத்த ஸ்தனங்களின் இடையே தாமரைத்தண்டின் இழையும் புகமுடியாது. பூஷணங்களுக்குப் பூஷணமா

எவளும் இவளே! இவர் புண்களே நீலகண்டர் கண்டத்தைப் பிணித்த பாசங்களாம்! 'நீரிவளி என்பது கவிசுள் கற்பினையன்று, முவுலகையும் வசப்படுத்தும் வனப்பு வாய்ந்தது' என்று நிரூபிக்கவந்தவன் போலச் சைத்திரிகன் அவ்வற்புத அங்கத்தைக் கண்டடாக்கியிருக்கிறான். சித்திரத்தைப் பூர்த்தி செய்யாத போதிலும், ஸீலா விலாஸங்கள் நிரம்பிய நர்த்தனத்தை ஒத்த இவளது நடையின் மாதிரியத்தையும், சைத்திரிகன் எழுதாமல் எழுதியுள்ளான்.

சித்திரத்தால் சித்திரகாரனும், சொற்சித்திரத்தால் காளிதாஸரும் கன்னியெழிலை வர்ணித்திருப்பதால், கவியின் நயங்களை சித்திரத்திலும், சித்திரத்தின் நயங்களைக் கவியிலும் மாற்றிக்கண்டு அனுபவித்தோம். காளிதாஸர் சித்திர முறையிலே தம் வர்ணனையை அமைத்ததால், விஷய ஒற்றுமை மட்டுமல்லாமல், வர்ணனையிலும் ஒற்றுமை அமைந்து, காவியமும் சித்திரமும் ஒன்றையொன்று போஷித்தன. இதே கன்னியெழிலைக் கவிச்சகரவர்த்தி ஒட்டக்கூத்தர், சித்திர முறையைப் பின்பற்றாமல், காவிய முறையிலேயே வர்ணித்துள்ளார். விஷயத்தில் மட்டும் ஒத்த இவ்வர்ணனையும் இங்கு ஒப்பிடத்தகுந்ததே. அது வருமாறு:

ஒருத்தி

மழலை தனது கிளிக்களித்து வாய்த்த
குழலினிசை கவர்த்து கொண்டாள்—ஈழல் விரவு
முன்னர் தனது நகை முல்லைகொள முத்தின்
பின்னர் நகை கொண்ட பெற்றியாள்—கன்னி
மடநோக்கம் தான்வளர்த்த மாண்குவிட்டு
வீடலோக்க வேலீரண்டு கொண்டாள்—சுடர்

கோக்கும்

தானுடைய மெய்ந்துடக்கம் தன்மாதலிக்களித்து
வானுடைய மின்னுடக்கம் வாங்கினான்.
மடநடை அன்னப்பெடை பெறக் கன்னிப்
பிடிநடை பெற்றுப் பெயர்வாள்.

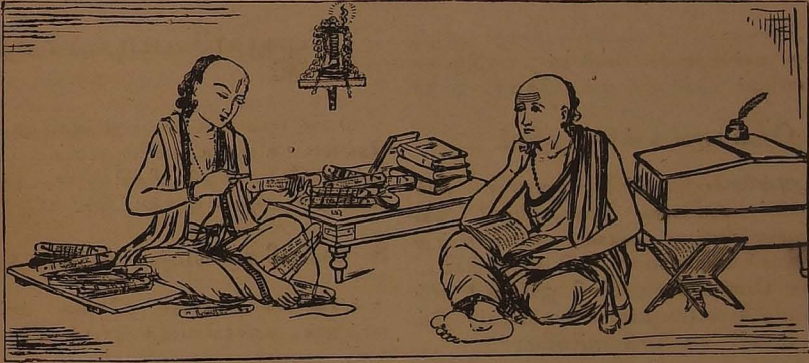
நிற்க. பெண் உருவத்தைச் சித்திரத்திலோ சிற்பத்திலோ அமைக்குங்கால், மார்வை முடா

மல் அமைப்பது பொருந்தாமா என்று சிலர் ஸந்தேஹிக்கவும். உலகவழக்கு என்பது ஒன்று; கலை வழக்கு என்பது அதனின் வேறுபட்டது. மார்வையும் பிற அங்கங்களையும் முடுவது உலகவழக்கு; கலைகளுக்கு உலகவழக்கைப் பின்பற்றவோ, மீறவோ அதிகாரமுண்டு. உலகவழக்கைப் புறக்கணித்து, சிற்பிகள் ஆண் பெண் உருவங்களை நிர்வாணமாக அமைக்கும் கலைவழக்கை, உலகவழக்கை முன்னிட்டுத் தவறு என்பது தவறாகும். இந்தகைய உரிமையை நமது நாட்டுக் கவி சிற்பி வர்க்கமன்றியும், புராதன கிரேக்க நாட்டுக் கவி சிற்பிகளும் அனுபவித்து வந்தனர். இதற்கு ஒரு சிறந்த காரணமுமுளது.

சொற்களாலானது காவியம்; ஸ்வரங்களாலானது கானம். சொற்களும் ஸ்வரங்களும் காவியத்துக்கும் கானத்துக்கும் அங்கங்கள். இப்படியே சித்திரசிற்ப கலைகளுக்கு அங்கங்கள் ஆண்டென உருவங்களே. இந்த உருவங்களைக் கொண்டே, இக்கலைகளில் வல்லார், சித்திர சிற்ப காவியங்களை நிரூபிக்கிறார்கள். பதங்களைச் சேதிப்பதாலும், ஸ்வரங்களைக் குறைப்பதாலும் காவியத்துக்கும் கானத்துக்கும் என்ன ஆபத்து நேரிடுமோ, அதே மாதிரியான போரபத்தையே, ஆண்டெண் உருவங்களை (உலகவழக்கை அனுசரிப்பதற்காக) பூடிவிடுவதால், சித்திரங்களும் சிற்பங்களும் அடைகின்றன. அதாவது, அப்படிச் செய்வதால், சித்திரமும் சிற்பமும், தமது ஜீவனையே இழந்து விடுகின்றன. உடலைக்கொண்டே நவ யொவளத்தை வர்ணிக்கப் புகுந்த சித்திரகாரனுக்கு, உடலில் ஒரு இம்மியளவு குறைந்தாலும், நாம் இழப்பது உடலன்று, சித்திரஸௌந்தரியமே.

உலகவழக்கையே அடிப்படையாகக் கொண்டன ஐரோப்பிய இலக்கிய சிற்பங்கள். ஐரோப்பியருக்கும், அவரது அபிப்பிராயங்களை ஸ்வீகரித்த நம்மவருக்கும், கலைமரபையே அடிப்படையாகக் கொண்ட நம் கவிகளின் கேசாதிபாத வர்ணனைகளும் சித்திர சிற்பங்களும் ருசியாததில் என்ன ஆச்சரியம்?

மொழிபெயர்ப்புப் பகுதி.

சங்கரர் திருமொழி.

(வே. ராகவன்.)

சிந்திரை 11 தேதி ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதர் அவதரித்த நாள். அத்திருநாளைக் குறித்து, சங்கரர் பலரும் அறியும்படியாய் எளிய ரடையில் எழுதிய சில ஸ்தோத்திரங்களிலிருந்தும் சிறு நூல்களிலிருந்தும் எடுத்துச் சேர்த்த இந்த 'பாவபுஷ்பாஞ்சலி'யை அவருடைய பாதங்களில் அர்ப்பணம் செய்கிறேன்.

1 சிவானந்த லஹரி

ஆழமான ஏரியில் விழுகிறான், நிர்மானுஷ்யமாயும் பயங்கரமாயும் உள்ள காடுகளில் நழைக்கிறான், பெருமலைகளிலும் புஷ்பங்களுக்காக அலைக்கிறான். அறிவில்லா மனிதன்; அந்தோ, உமாகார்தா, தன்னிடமே உள்ள மனதாகிய ஒருபூவை உனக்கு அளித்து விட்டு, ஸுகமாய் இருக்கத்தேரியவில்லையே மனிதனுக்கு?

கீழேவிழும் அங்கோல விதையானது எப்படி மறுபடியும் மேலேறி அங்கோல மாத்தையே பற்றிக்கொள்ளுமோ, எப்படிக்கார் தக் கல்லிடம் ஊசி இழுக்கப்படுமோ, எப்படி ஒழுக்கம் தவறாத மனைவி தன் கணவனைக் காது விப்பாளோ, எப்படி கொடியானது மாத்தை

விடாமல் சுற்றிக்கொள்ளுமோ, எப்படி நதி ஸமுத்திரத்துடன் இரண்டறக் கலந்து விடுமோ, அப்படி பசுபதியின் தாமரையடிகளை யடைந்து நம் மனோவிருத்தி அங்கேயே நிலைத்திருந்தால் அதுவே பக்தி என்று சொல்லப்படும்.

2 ஸௌந்தர்ய லஹரி

அன்னையே, என் பேச்செல்லாம் உன் ஜபமாயிருக்கட்டும்; என் கைத்தொழிலினதும் உன்னை ஆராதனை செய்யும் முத்திரா விசேஷங்கள் ஆகட்டும்; உட்கொள்வதெல்லாம் உன்னைக் குறித்த ஹோமம்; சாய்வதெல்லாம் உன் மல்காரம்; என் இன்பமெல்லாம் உன்னிடம் என் ஆத்மா அர்ப்பணம் என்ற எண்ணத்துடன் இருக்கட்டும்; நான் எது செய்தாலும், அது உன் பூஜையின் மறு பெயர் ஆகட்டும்.

3 ஆனந்த லஹரி

அன்னையே! சிந்தாமணிக் கல்லில் பட்ட இரும்பு எப்படிப் பொன்னும் மாறிவிடுமோ, எப்படித் தெருவிலோடும் ஜலமும் கங்கை நீரோடு கலந்து பரிசுத்தமாய்விடுமோ, அப்

படி, பலவகைப் பாபங்களால் மிகவும் அழுக்
குற்ற என்னுடைய மனமும் பக்தியுடன்
உன்னிடம் சேர்ந்தால் ஏன் பரிசுத்தமாகாது?

4 தேவீ புணங்க ஸ்தோத்திரம்

அன்னையே! எப்பொழுதுதான் என்
புலன்கள் நடுநிலையை அடையுமோ? எப்
பொழுது எனக்கு பகைவர், நண்பர் என்று
இல்லாமல் போகுமோ? எப்பொழுது கெட்ட
ஆசை யென்ற பெரும்பிணி ஒழியுமோ? எப்
பொழுதுதான் (வாழ்க்கையில் உழுவும்) இம்
மனோபாவம் அடியோடு அழியுமோ?

5 தேவீ அபராத சக்மாபன ஸ்தோத் திரம்

மந்திரம் அறிகிலேன்; யந்திரம் அறிகி
லேன்; ஒரு துதியும் பாட அறிகிலேன்;
உன்னை அழைக்கவோ, நினைக்கவோ, போற்
றவோ அறிகிலேன்; உன்னை வழிபடும் முத்
திரைகளை அறிகிலேன்; கதறி உன்னையே
கூவவும் அறிகிலேன்; அன்னையே! செய
வற்று உன்னைப் பற்றிக்கொண்டு ஒடிவர மட்
டும் அறிவேன்; அதுவே என்னுடைய துன்
பங்களை ஒழிக்கப்போதாதா?

எவரையும் ஐகனக்கிவிடும் அன்னையே!
விதியின் பிசகாலும், தாரித்திரியத்தாலும்
சோம்பலாலும், திறமை யில்லாததாலும்,
உன் அடிகளிலிருந்து நான் வழுவிய போவ
தற்கு என்னை மன்னிக்க வேண்டும். ஏனெ
னில் கெட்டபிள்ளை உண்டு, கெட்ட மாகா
என்பது ஓரிடத்திலும் இல்லை.

‘தீங்குகளில் விழுந்தபோதே உன்னை நான்
நினைக்கிறேன்’ என்று, கருணைக் கடலான
அன்னையே, நீ என்னை துஷ்டனைனக் கருதி
விடாதே; பசியெடுத்தால்ல்லவா குழந்தை
கள் தாயை நினைக்கின்றன?

6 அன்னபூர்ணாஷ்டகம்

பார்வதிதேவி என் தாய்; மஹேசுவரன்
என் தந்தை; சிவனடியார் அனைவரும்
என் உற்றார்; மூவுலகும் என்னுடைய நாடு.

7 திரிபுரசுத்திரவேதபாத ஸ்தோத்தி ரம்

எங்கெங்கே என் மனம் ஓடுகிறதோ, அங்
கெல்லாம் உன் உருவமே புலப்படட்டும்;
எங்கெங்கே என் தலை நிற்கிறதோ, அங்கெல்
லாம் உன் அடிகள் இருக்கட்டும்.

8 லக்ஷ்மீ ந்ருஸம்ஹ ஸ்தோத்திரம்

பாவ வித்திலிருந்து முளைத்த ஸம்ஸார
மரத்தின், கணக்கில்லாத கர்மக் கிளைகளில்
ஏறி, புலன்களாகிற இலைகளையும், இச்சை
யாகிற பூவையும் அடைந்து, துன்பமாகிற
பழத்தைத்தின்று கீழேவிழும் எனக்கு, அருட்
கடலான லக்ஷ்மீ ந்ருஸம்ஹனே, நீ எனக்குக்
கைகொடுப்பாய்.

லக்ஷ்மீ ந்ருஸம்ஹனே! நான் கண்ணில்லாத
வன்; பகுத்தறிவேன்ற என் பெருஞ் செல்
வத்தை வலிய புலன்களான திருடர்கள்
கொள்ளை கொண்டு என்னை மோஹமென்கிற
பாமூங்கி கிணற்றில் தள்ளிவிட்டுப் போய்விட்
டார்கள்; எனக்கு நீ கைகொடுப்பாய்.

9 ஷட்பதி ஸ்தோத்திரம்

விஷ்ணுவே! என் வணங்காமையை நீக்
கும்; என் மனதை அடக்கும்; சிற்றின்பக்
கானல் நீரைப் பருகும் ஆசையை அழியுர்;
எனக்கு உயிர்களிடம் உள்ள தயையை அநி
கப்படுத்தும்; பவக்கடலிலிருந்து என்னைக்
கரையேற்றும்.

10 பஜகோவிந்தம்

ஏ, மூடனே! கோவிர்தனை வழிபடு. யமன்
நெருங்கும் ஸமயம் வந்தால், நீ படிக்கும்
இலக்கணங்கள் உன்னைக் காவா.

நீ பணம் ஸம்பாதிப்பதில் எதுவரை சக்தி
யுள்ளவனயிருக்கிறாயோ, அதுவரையில் உன்
னைச் சற்றியிருப்போர் உன்னிடம் அன்புடன்
இருப்பார்; சக்தியற்று நீ உடலாட்டத்துடன்
உயிருடனிருந்தால், உன் வீட்டு வழி வந்து
விசாரிக்கக்கூட மாட்டார்கள்.

சிறுவன் விளையாட்டில் மூழ்கியிருக்கிறான்; யுவன் யுவதியில் மூழ்கியிருக்கிறான்; கிழவன் விசயத்தில் மூழ்கியிருக்கிறான்; பரம்பொருளில் மூழ்கினவன் ஒருவனுமில்லையே!

கங்கைக்குத்தான் போகட்டும்; லேதுவுக்குத்தான் போகட்டும்; வீரதங்களை ஒழுங்கே நடத்தட்டும்; இல்லை, தானங்களைத்தான் செய்யட்டும்; ஒரு கொள்கைப்படியும் ஞானமற்றவன் நூறு பிறப்பெடுத்தாலும் முக்தியடையான்.

உன்னிடமும் விஷ்ணு; என்னிடமும் விஷ்ணு; மற்ற எங்கேயும் அதே விஷ்ணு; (இப்படி இருக்கையில்) என்னிடம் நீ பொறுக்காமல் கோபிப்பது வீணே. எங்கேயும், எதனிடமும், எவனிடமும், உன்னையே, உன் ஆத்மாவையே, இண்டில்லாத பரமாத்மா ஒன்றையே பார்; எங்கும் நீ கொண்ட வேற்றுமை நோக்கை விட்டுவிடு.

கேதையையும் பகவானின் ஆயிரம் நாமங்களையும் பாடு; ஸ்ரீபதியின் உருவத்தை இடைவிடாது நினை; புத்தியை நல்லோரின் சேர்க்கையில் செலுத்து; எளியோருக்கு உனக்கிருக்கும் செல்வத்தைக் கொடு.

11 என்னுடலே காசி க்ஷேத்திரம்; ஞானமே கங்கை; பக்தியும் சிரத்தையுமே கயை; குருஷின் அழகனின் நினைவே ப்ரியாகை; எல்லாமனதிற்கும் ஸாக்ஷியான என் அந்தராத்மாவே கடவுள்; என் உடலிலேயே எல்லாம் குடி கொண்டிருக்கும் போது, வேறு என்ன தீர்த்தமும் க்ஷேத்திரமும் இருக்கின்றது?

12 ஸதாசாராநுஸந்தானம்

தன் ஸ்வய ஒளியோடுகூடிய ஆத்மா என்ற அக்னியில் மனதைப் போட்டுவிடுவதே அக்னி ஹோத்ரம்.

சரீரமே கோவில்; ஆத்மாவே கடவுள்; முழு ஆர்வத்தடன் பூஜிக்கப்பட்டவர் ஸ்வானுபவம் என்ற விளக்கால் பிரகாசிக்கிறார்.

மறை ஒதுவது என்பது மௌனமே; உடலை வெறுத்து 'உடலல்ல நான், ஆத்மாவே நான்' என்று கொள்வதே ஸந்தியாலம்; ஸந்தியாமென்றால் காஷாயமல்ல.

'ஒருவரும் என்னிடம் பயப்படவேண்டாம்' என்று அபயம் கொடுப்பதே தானம்.

எல்லாம் ப்ரும்மம் என்ற அனுபவம் வந்தவன் ப்ரும்மசாரி.

ஸுவ, ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களின் நடுநிலையில் நிம்பவன் கிருஹஸ்தன்.

ஸுகத்தால் குதிப்பதும், துக்கத்தால் அலறுவதும் அல்லாமல் இருப்பவனே வானப்ரஸ்தன்.

13 தன்யாஷ்டகம்

புலன்களுக்கு அமைதியைக் கொடுக்கும் அறிவே அறிவு. எவர் பரம் பொருளைக் கண்டனரோ அவரே பொருளுடையார்.

14 அனாத்மஸ்ரீ விகர்ஹணம்

அரசர்கள் ஸம்மானிக்கும்படியான கல்வியைக் கற்றும் பயனென்ன? செலுக்கு மிகுந்த செல்வத்தை அடைந்தும் பயனென்ன? கட்டழகியை அனுபவித்தும் பயனென்ன?

தன்னைத் தான் தெரிந்து கொள்ள வில்லையே!

ஆபரணங்கள் அணிர்தென்ன? பட்டாடைகள் உடுத்தென்ன? நெய்யும் தயிருமாய் உண்டுதானென்ன?

தன்னைத் தான் தெரிந்து கொள்ளவில்லையே!

பற்பல அழகிய நாடுகளைக் கண்டாய் விட்டது; வேண்டியவரைப் போஷித்ததாய் விட்டது; தாரித்திரியம் முகூலிய துயர்கள் தீர்த்தன. ஆனாலும் தன்னைத் தான் அறிந்து கொள்ளாவிடின் என்ன பயன்?

கங்கையில் ஸ்ரானம், பதினாறு மஹா தானங்கள், கோடிக் கணக்கில் மந்திர ஜபங்கள்—இவை செய்தென்ன பயன்? தன்னைத் தான் தெரிந்து கொள்ள வில்லையே!

நடந்து கடலைக் கடந்தென்ன? காற்றை நிறுத்தி யென்ன? மேருவைக் கையாலெடுத்தென்ன?

தன்னைத் தான் தெரிந்து கொள்ளவில்லையே!

விஷத்தைப் பாலாய்க் குடித்தென்ன? தணலைப் பொரியாய் உண்டென்ன? பறவையாய் வானில் பறந்தென்ன?

தன்னைத் தான் தெரிந்து கொள்ள வில்லையே!

15 ஏகச்லோகீ

உனக்கெது வெளிச்சம்?

பகலில் சூரியன், இரவில் விளக்கு.

ஆகட்டும், சூரியனையும் விளக்கையும் நீ எந்த வெளிச்சத்தைக் கொண்டு பார்க்கிறாய்?

என் கண்ணைக் கொண்டு.

கண்ணை மூடிக் கொண்டு விட்டால்?

புத்தியைக் கொண்டு.

புத்தியையும் எந்த வெளிச்சம் அறிகிறது?

நான் என்ற வெளிச்சம்.

ஆ, அதுதான் நீ; அந்தப் பெரும் வெளிச்சமே நீ.

ஆகா, ஆம், 'அந்தவெளிச்சம் நான்' என்று உணர்ந்தேன்.

கதைக் கடல்.

சதுர்தாரிகை என்ற ஐந்தாவது லம்பகம்.

(டாக்டர் வே. ராகவன்.)

இப்படி ஒரே பிள்ளையான நாவாஹன தந்தனை தேவீ வாஸவதத்தையுடன் வத்ஸ ராஜன் வளர்த்து வந்தான். நாவாஹனத்தனைக் காக்கவேண்டுமே என்று மிகக் கவலைப் பட்டுக்கொண்டிருக்கும் அரசனைப் பார்த்து ஒருஸமயம் மந்திரி யொளகந்தராயணன் தனி மையில் சொன்னான்: "இந்த நாவாஹனத்தன் வருங்காலத்தில் எல்லா வித்யாதாரகளுக்கும் சக்ரவர்த்தியாகச் சிவபெருமானால் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கிறான். தம் வித்யாசக்தியால் வரப்போகும் விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, தீங்குசெய்ய ஆசை கொண்டோராயும் ஹிருதயத்தின்பொருமை கொண்டோராயுமுள்ள வித்யாதாரத் தலைவர்கள் மனக்கலக்கல் கொண்டிவிட்டார்கள்.

இதை அறிந்த கடவுள் சந்திரசேகரன் இந்த நாவாஹனத்தனைக் காப்பதற்காகத் தன் கணங்களின் தலைவர்களில் ஒருவனான ஸதம்பகன் என்றவனைக் காவல் வைத்திருக்கிறார். அந்த ஸதம்பகன் மறைவாயிருந்து கொண்டு உன் மகனைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருக்கிறான். இதை உடனே வந்து நாரதர் எனக்குத் தெரிவித்தார்" இப்படி மந்திரி மொழிந்துகொண்டிருக்கும்போதே வானிடையிலிருந்து கிரீடகுண்டலங்கள் பூண்டு, கத்தியும் கையுமாய் ஒரு தேவபுருஷன் இறங்கினான். வணங்கிநின்ற அவனை உடனே உபசரித்துவிட்டு "நீ யார்? இங்கு உனக்கு ஆக வேண்டியதென்ன?" என்று வத்ஸேச்வரன் கேட்டான்.

அவன் பதிலளித்தான்: “நான் மானிட னாயிருந்து, சக்திவேகன் என் ன வித்யாதரக் தலைவனைவன்; எனக்குப் பகைவர் அதிகப் பட்டு விட்டனர். எம் விதத்தைபின் மஹிமையால் உங்கள் பிள்ளை எங்களுக்கு வரப்போகும் சக்திவர்த்தியென்று உணர்ந்து, அவனைப் பார்ப்பதற்கு இங்கு வந்தேன். அப்படியே நரவா னை தத்தனைக் கண்டு மகிழ்ந்த அந்த வித்யாதரனை, மறுபடியும் வியந்தவனாய் உதயனமஹாராஜன் “நண்பா, வித்யாதரப்பதவி எப்படிக்கிட்டும்? அது எப்படிப்பட்டது? நீ அப்பதத்தை எப்படி அடைந்தாய்? எங்களுக்குச் சொல்” என்று கேட்டான். அரசனா டைய இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு, சக்தி வேகன் என்ற வித்யாதரன் வணக்கத்துடன் பின் வருமாறு பதிலளித்தான்:

“அரசே, இப்பிறப்பிலேயோ, முன் பிறப் பிலோ, சிவனை வழிபட்டவர், சிவனருளால் வித்யாதரப்பதவியை யடைகிறார்கள். வித்யா தரப் பதவியென்பது வித்யை, கத்தி, மலை முதலிய பல லாதனங்களாலாவது; அதை நான் எப்படி அடைந்தேனோ அவ்வழியைச் சொல்லுகிறேன், கேள்:

உபகதை 1.

‘பூமிக்கே அணியாயிருந்த வர்த்தமானம் என்ற நகரத்தில் பகைவருக்கு அக்னிபோன்ற பரோபகாரி என்ற அரசன் இருந்தான். உயரிய அவ் வரசனுக்கு, மேகத்தின் மின்னலைப் போன்றவனும், ஆனால் மின்னலின் நிலையின் மையான குறையொழிந்தவருமான கனகப் பிரபா என்ற பட்டமஹிஷி இருந்தான். அவ் வரசனுக்கு அந்த கனகப்பிரபாபிடம், லக்ஷ மிக்குத் தன் அழகினுள்ளுள் காந்தை யடக்குவ தற்கென்று பிரமனால் ஆக்கப்பட்ட பெண் ஒன்றுதே தோன்றினாள். உலகோர் கண்ணுக்கு நிலவுபோலிருந்த அக்கண்ணிகை, அவளுடைய தாயின் பெயரையே ஒட்டி, கனகரோகை என்று பெயரிடப்பட்டு வளர்ந்து வந்தாள். அவள் பெய்வன பருவம் அடைந்திருந்தபோது, ஒரு நாள், தனிமையில் அரசன் தன் மஹிஷி கனகப் பிரபாபிடம் சொன்னான்:

“தேவி, அவளுக்குக் கல்யாணமாகவேண்டி உமே என்ற என் கவலைவளரத் தானும் வளர்ந்துவரும் கனகரோகை என் மனதிற்கு துன்பத்தை விளைவிக்கிறாள். தனக்குரிய ஸ்தானத்தைபடையாத குலஸ்தீர், ஸ்தானத் திலிருந்து பிசகிய இசைபோல் கேட்ட மாதிரத்திலேயே பிறருக்குக் காதுவலியைக் கொடுக்கிறாள். தெரியாததன்மீது வந்தால் கேட்ட விடத்தில் வழங்கப்பெற்ற கல்விபோல், கன்னியையும், புகழைக் கெடுத்து, அறத்தையழித்து, தீராத் துயரையே கொடுப்பாள். ஆகையால் தேவி, ‘எந்த அரசனுக்கு இவளைக் கொடுக்கலாம்? இவளுக்கு நிகரானவன் யார்?’ என்று எனக்குக் கவலை அதிகரித்து விட்டது.”

அதைக் கேட்டு ராணி கனகப்பிரபாபிசித் துக் கொண்டு, “என்ன! நீர்தானே ‘குழந்தை கல்யாணமே வேண்டாமென்று சொல்லுகிறாள்’ என்றீர். வினையாட்டுப் பொம்மைகள் செய்து கொண்டிருக்கும் அவளிடம் நானும் சற்று முன்தான் ‘குழந்தாய், உன் கல்யாணத்தை நான் எப்போது பார்க்கப்போகிறேனோ’ என்று சொன்னேன். அதைக் கேட்ட தும் அவள் ‘வேண்டாம், வேண்டாம்’ என்று எனக்கு பதிலளித்தான்: ‘அம்மா, அப்படி ஒன்றும் செய்துவிடாதே; ஒருவனிடமும் என்னைக் கொடுத்திவிடாதே. என்னுடைய பிரிவு உங்களுக்கு விதிக்கப்படவில்லை; அழகாய்க் கன்னிகையாகவே இருந்துவிடுகிறேன். இல்லையெனில், என்னை மரித்தவளாய்க் கருதுங்கள். அதற்குக் காரணம் ஒன்று இருக்கிறது.” இப்படி அவள் சொன்னதனால் மனம் குழம்பினவளாய் நான் உம்பிடம் வந்தேன். ஆகையால் சிவாஹம் வேண்டாம் என்று தடுக்கும் பெண்ணுக்கு வரனைப்பற்றிச் சிந்தை செய்வானேன்?” இப்படி மஹிஷியின் வாயி லிருந்து விஷத்தைக் கேட்ட அரசன் மனக் கலக்கமடைந்து, கன்னிகார்த்தப்பெயர் சென்று, தன் பெண்ணிடம் சொன்னான்: “குழந்தாய்! கனவன் கிட்டவேண்டும் என்று தேவகன்னிகைகளும் அஸுரகன்னிகைகளும் தவந் திட்டுத்து வேண்டிக்கொள்ளு, நீ ஏன் அதை வேண்டாமென்று தடுக்கிறாய்?” தந்தையின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட ராஜகுமாரி கனகரோகை தமையில் புதைத்த கண்களோடு

பேசினார்: “அப்பா, எனக்கு இப்பொழுது மணத்தில் மனமில்லை; உமக்குத்தான் அதனால் ஆகவேண்டியதென்ன? உமக்கேன் அதில் பிடிவாதம்?” பெண் இப்படிச் சொன்னதும், புத்திமாத்களுள் மேலோனான பரோபகாரி மறுபடியும் சொன்னான்: ‘பாவம் ஒழிவதற்கு கன்னிகாதானத்தைப் போன்றது வேறெது? மேலும், தன் உற்றரின் ஆதீனத்திலேயே இருந்துவிடும் கன்னிக்கு ஸ்வாதந்திரியம் ஏது? பிறந்ததும் கன்னிகை என்பவள் மற்றொருவனுக்காகவே பாதுகாக்கப்படுபவள். குழந்தைப் பருவம் தாண்டினால், பெண்ணிற்குக்கணவனின் அகமில்லாமல், தகப்பன் அகம் எவ்வாறு ஏற்கும்? ருது அடைந்தும் கணவனையடையும்படி ஒரு பெண்ணிற்கு உறவினர் உபகாரம் செய்யாவிடில், அவ்வுறவினர் அதோகதியாகின்றனர்; கணவனை வேண்டாத பிரொண்டைப்பாயாகிறார்’. இப்படித் தகப்பன் பேச, தன் மனதினுள் இருந்த வார்த்தையை அக்கணம் கனகரோகை வெளியிட்டாள்: “அப்பா, அப்படியானால், எந்த செயலாளியான கூத்திரிய குமாரானாலோ, பிராம்மண குமாரானாலோ, கணகபுரியென்ற நகர் காணப்ப்டிருக்கிறதோ, அவனுக்கு நீர் என்னைக் கொடுக்கவேண்டும்; அவன் என் கணவன் ஆவான்; வேறு வகையில் பிரவீருத்தித்து வீணாய் என்னைக் கொடுக்கவேண்டாம்.” இப்படிப் பெண்ணைத் தெரிவிக்கப்பட்ட அரசன் யோஜித்தான்: “நல்ல வேளையாய் மணத்திற்கு இடம் கொடுத்தானே! நீச்சயம், இவள் எதோ காரணம்பற்றி என்னகத்தில் அவதரித்திருக்கும் தேவஸ்திரி. அப்படியில்லாவிடில் சிறு பெண்ணாயிருக்கும் இவளுக்கு இவ்வளவு அறிவு எப்படி இருக்கும்?” இப்படிச் சிந்தித்து விட்டு, “அப்படியேயாகட்டும்” என்று பெண்ணிடம் சொல்லிவிட்டு, அவ்விடம் விட்டு எழுந்து, அன்று பகல் தான் செய்யவேண்டிய காரியங்களை செய்து முடித்தான்.

மறுநாள்; தன் ஆஸ்தானத்தில் வீற்றிருந்து தன்னைடய பக்கத்தில் உள்ளவரிடம் சொன்னான்: “உங்களில் யாராவது கணகபுரி என்ற நகரத்தைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? எவனால் அந்நகரம் பார்த்திருக்கப் பட்டிருக்கிறதோ, அவன் கூத்திரியனோ, பிராம்ம

ணனோ, அவனுக்கு என் பெண் கனகரோகையும், என் ராஜ்யத்தின் இளவரசுப் பதமும் அளிக்கப்படும்.” “அரசே, அதைக் கேட்டதே இல்லையே, நாங்கள்; எப்படிப் பார்த்திருக்க முடியும்?” என்று ஒருவர் முகத்தை யொருவர் நோக்கிய வண்ணம் லிப்பந்திகள் பதிலளித்தார்கள். அதன்மேல் வாயில் காப்போனைக் கூவி அரசன் கட்டளையிட்டான். “இவ்வூர் முழுதும் தழுக்கடிக்கச் செய், எவனாலேயாவது அந்த நகரம் பார்க்கப் பட்டிருக்கிறதா, என்று தெரிந்துவா.” இப்படிக்கட்டளையிடப்பட்ட வாசற்கார்போன் ‘அப்படியே செய்கிறேன்’ என்று சொல்லி வெளியே போனான். வெளிவந்து தொண்டர்களை எவீ, ஜனங்களின் காதுகளுக்குக் குதுஹலத்தைக் கொடுக்கும் பறையை அடித்து வரச்செய்தான். “பிராம்மணனோ, கூத்திரிய குமாரனோ, எவன் கணகபுரி என்ற நகரத்தைக் கண்டிருக்கிறனோ, அவன் அதைத் தெரிவித்தானால், அவனுக்கு அரசன் தன் மகனாயும் யெளவ ராஜ்யத்தையும் அளிக்கிறான்” என்று இங்குமங்கும் நகரத்தில் பறையறையப்பட்டு எல்லோருக்கும் வியப்பளிக்கும் விளம்பரம் அறிவிக்கப்பட்டது. ‘இந்த நகரத்தில் கணகபுரி என்ற பெயர் உத்தோஷிக்கப் படுகிறதே. நம்மில் வயது முதிர்ந்தோராலும் ஒருபோதும் பார்க்கப்படாததும் கேட்கப் படாததுமான இந்தக் கணகபுரி எது?’ என்று பறையறிக்கையைக்கேட்டு நகரத்தனர் பேசிக் கொண்டனர். ஒழிய, ஒருவராவது ‘அதை நான் பார்த்திருக்கிறேன்’ என்று சொல்லவில்லை. அவர்களுள் அந்நகரில் வலிந்துவந்த பலதேவன் என்ற வனின் மகனான சக்திதேவன் என்று சொல்லப்பட்ட பிராம்மணன் அப்பறை யறிக்கையைக் கேட்டான். சக்திதேவன் யுவா; இன்பத்தில் ஈடுபட்டவன்; அப்பொழுதுதான் சூதாடிப் பணமெல்லாம் கொலைத்தவன்; ‘அரசுகுமாரியைக் கொடுக்கிறார்களாம்’ என்று கேட்டதும் ஆவல்கொண்ட மனத்தினனாய் யோஜித்தான் சக்திதேவன்: ‘சூதினால் பணமெல்லாம் அபஹரிக்கப்பட்ட எனக்கு, இப்பொழுது தகப்பனின் அகமுழு தழைவதற்கில்லை, தூளியின்கழும் தழைவதற்கில்லை; ஆகையால் கதியற்றிருக்கும் நான் பறையடிப்பவர்களிடம் ‘கணகபுரி நகரத்தை நான் கண்டிருக்கிறேன்’ என்று

பொய்யைத்தான் சொல்லிவிடுகிறேனே? எனக்குக் கனகபுரி தெரியாது என்று யார் கண்டு பிடித்து விடுவார்கள்? அந்த நகரத்தைத் தான் யார்தான் எப்பொழுதுதான் கண்டிருக்கிறார்கள்? இப்படிச் செய்வதால் ஒருவேளை ராஜபுத்திரியின் சேர்க்கை எனக்குக் கிடைக்கலாம்;” என்று சிரித்தித்து ராஜபுடர்சனையடைந்து, “அந்த நகரத்தை நான் பார்த்திருக்கிறேன்” என்று சக்திதேவன் பொய் சொல்லிவிட்டான். “நல்லவேளை, அப்படியானால், (நம் தலைவர்) ராஜத்வாரபாலகனிதம் வா” என்று அப்பமையர்கள் சொல்ல, அக்கணமே அவருடன் சக்திதேவன் ராஜத்வாரபாலகனை அடைந்தான். அவனிடமும் அப்படியே கனகபுரியைத் தான் பார்த்திருப்பதாகச் சொன்னான். “த்வாரபாலகன் சக்திதேவனை கௌரவித்து, அரசனிடம் அழைத்துப்போனான். ராஜ லன்னிதியிலுங்கூட ஒருவித புத்தித் தமொற்றமுமின்றி அப்படியேசொன்னான்; சூதிலடிப்பட்ட போக்கிரிக்கு எதுதான் செய்ய முடியாதது? அரசனும் சக்திதேவன் கண்டிருக்கிறான் என்று நிச்சயமாய்த் தெரிந்து கொள்வதற்காக அவனைத் தன்பெண் கனகரேகையிடம் அனுப்பினான். த்வாரபாலகனிதமிருந்து விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்ட கனகரேகை தன்னிடம் வந்திருக்கும் சக்திதேவனை, ‘கனகபுரியை நீ பார்த்ததாண்டா’ என்று கேட்டான். “நாம் கல்விக்குமாறு பூயியைச் சுற்றிவரும்போது அந்நகரைக் கண்டதாண்டு” என்று சக்திதேவன் பதிலளித்தான். “எவ்வழியாய் நீ அங்கு சென்றாய்? கனகபுரி எப்படியிருக்கும்?” என்று ராஜகுமாரி மேலும் வினவ, பிராம்மணன் சொன்னான்: “இங்கிருந்து ஹரபுரம் சென்றேன்; அங்கிருந்து முறையே காசியையடைந்தேன்; சிலநாட்களில் காசியிலிருந்து பெளண்ட்ர வர்த்தனம் என்ற நகரை அடைந்தேன்; அங்கிருந்து கனகபுரியடைந்தேன். கொட்டாத இமைகொண்டவரால் கண்டு களிக்கப்படும் இந்திர நகரம்போல் புண்ணியாத்தமாக் களின் இன்பவிலகாயிருந்த கனகபுரிக்குச்சென்ற வழியும் கனகபுரி இருக்கும் தன்மைபும் இதுதான்.” இப்படிப் போக்கிரியான சக்திதேவ பிராம்மணன் சொற்களை ஜோடித்

ததும், சிரித்துக்கொண்டு ராஜகுமாரி உரைத்தாள். “மஹாப்ராம்மணரே, ஆகா, உண்மையில் நீர் கனகபுரியைக் கண்டவரே. நீர் சென்றவழியை மேலும் சொல்லும்.” இப்படி சொல்லப்பட்ட சக்திதேவன் மறுபடியும் தன் தடித்தனமான தையியப்பேச்சைக் காண்பிக்க ஆரம்பித்ததும், தன் சேடிகளைக் கொண்டு ராஜகுமாரி சக்திதேவனை வெளியே தள்ளிவிட்டான். அவனை அப்புறப்படுத்திவிட்டு, உடனே தகப்பனிடம்போனான். தகப்பனும் “இந்த பிராம்மணன் சொன்னது உண்மையா” என்று கேட்டான். “அரசனுயிருந்து விசாரணை செய்யாமல் காரியம் செய்கிறாயே; போக்கிரிகள் வெகுளிகளை ஏமாற்றி விடுகிறார்கள் என்று தெரியாதா? பொய்சொல்லி என்னை அந்தப் பிராம்மணன் ஏமாற்ற எண்ணுகிறான். அப்பொய்யேன் கனகபுரியைக் கண்டதில்லை; இவ்வுலகில் வஞ்சகர் பலவீத ஏமாற்றங்களைச் செய்வார். சிவன், மாதவன் என்றவரின் வறலாற்றைச் சொல்லுகிறேன், கேள்” என்று சொல்லித் தகப்பனுக்குப் பின்வரும் கதையை கனகரேகை சொன்னான்.

உபகதை 2.

உண்மையான பெயர் பூண்ட ரத்னபுரம் என்ற நகரம்; அங்கு சிவன் மாதவன் என்ற இரண்டு போக்கிரிகள் இருந்தனர். பல போக்கிரிகளைப் பரிவாரமாகக் கொண்டு, அவ்விருவரும் வெகுசாலம் பல ஏமாற்ற வேலைகளால் அந்த நகரத்தின் செல்வவான்களனைவரையும் அடியோடு கொள்ளையடித்து வந்தனர். ஒரு சமயம் அவ்விருவரும் உறலையாய் மந்திரா சோசனை செய்தனர்: “இந்நகர் நம்மால் முழுதும் கொள்ளையடிக்கப்பட்டுவிட்டது. ஆகையால் இனி வஸிப்பதற்கு உஜ்ஜயினி நகரம் செல்லுவோம்; அங்கு அரசனுடைய உபாயயன் சங்கரஸ்வாயி என்றவன் மிகப் பெரிய செல்வம் படைத்தவனென்று கேள்வி; அவனிடமிருந்து யுக்தியாய் பொருளைப் பற்றிக் கொண்டு, மாவளதேச மாதர்களின் விலாஸங்களின் சலத்தைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். அரசன் கொடுக்கும் தகஷிணையில் பாதிமைய விழுங்கி, எப்பொழுதும் இது ப்ராம்மண

ரிடம் நெரித்த புருவத்தோடேயே இருந்து, எழுபெருஞ் செல்வக் குடங்களை அந்த யமன் சங்கராஸ்வாமி சேர்த்து வைத்திருக்கிறான் என்று ப்ராம்மணர்கள் எப்பொழுதும் வெளிப்படையாய்ச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த ப்ராம்மணனுக்கு ஒரு கன்னி ரத்தம் இருப்பதாயும் கேள்வி. அதுவும் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் அவளிடமிருந்து சிச்சயமாய் நமக்குக்கிடும்.” இப்படி நடத்தவேண்டியதைப் பற்றி ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டு சிவன், மாதவன் என்ற இரண்டு துஷ்டரும் தம்முரைவிட்டுக் கிளம்பினார். மெள்ள உஜ்ஜயினியை அடைந்து மாதவன் என்பவன் தக்க விப்பந்திகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு ஒரு அரச குமாரன் வேடத்தோடு ரகத்திற்கு வெளியில் தங்கினான்.

பலவித மாயங்களில் தேர்ந்த சிவன் என்பவனோ ப்ரம்மசாரி வேடம்பூண்டு ஒண்டியாக வே உஜ்ஜயினி நகரில் துழைந்தான். அங்கே சிப்ராநதியின் கரையிலுள் ஒரு சிறு மடத்தில் தங்கினான். சக்தி செய்துகொள்ளும் மண், தர்ப்பை, பிச்சையெடுக்கும் பாத்திரம், மண்தோல் இவற்றை மடத்தில் எல்லோருக்கும் தெரியும்படி வைத்தான். அவ்விசி என்ற நாகத்தில் தனக்கு ஏற்படப்போகும் சேற்றப்பூச்சிற்கு அடிபோடுவன் போல், கால்களில் அவன் தன்னை கனமான சேற்றால் பூசிக்கொண்டான். தன் கெட்ட செய்கைகளால் தனக்குப் பிற்காலத்தில் வரப்போகும் கிழப்போக்கை பழகிக்கொள்பவன் போல் சிப்ராநதியின் ரீரில் முழுகி கீழ்நோக்கிய முகத்தடன் வெகு நாழிகைகள் இருந்தான். ரீராடி எழுந்திருந்தவன் சூரியனை நோக்கினவனுப் ‘என்னை கழுவேற்றல் தகும்’ என்று காண்பிப்பவன் போல் உறையாத்தில் ஏறி வெகுதூரம் நிற்கான். சிறகு தர்ப்புகூர்ச்சமும்கையும்க்கடவுளின் உருவின்முன் பத்மாஸனம் போட்டுக் கொண்டு போலிக்கலையில் பிரம்மனாய் விளங்கிய அவன் ஜபஞ்செய்து கொண்டிருப்பான். தன் சூதினால் நல்லோரின் தூய மனங்களைப் பார்த்து விடுவதுபோல் நடுவே மாசற்ற மலர்களைப் பரித்த புரமெரித்த பெருமானைப் பூஜை செய்தான். பூஜை செய்த பிறகும் பொய்யாய் ஜபத்திலீடுபட்டவனவான்; கெட்ட வழிகளில் மனதையிருத்தியவன்

போல் தியானம் பெரிதும் செய்வான். பிற்பகலில் பிச்சை யெடுக்கவேண்டி, புள்ளிமாள் தோலையுடுத்து, வஞ்சனை செய்யும் தன் மாயப் பார்வை போலவே அவன் உலரில் அலைவான். தண்டத்தையும் மான்தோலையும் கொண்ட அவன் மோனமாயிருந்து அந்தனர் அகங்களிலிருந்து எடுத்த பிச்சையை ஸத்யத்தையே மூன்றாய் துண்டிப்பதுபோல், பகுத்து ஒரு பங்கை காக்கைகளுக்கு கொடுத்தான், ஒரு பங்கை விருந்தாய் வந்தவனுக்களித்தான், போலியை வித்தாய் கொண்ட மீதிப் பங்கைக் கொண்டு தன் வயிற்றுப்பையை நிரப்பினான். மறுபடியும் தான் செய்த பாவங்களை எண்ணுவன் போல், போலியாய் ஜபஞ்செய்யவன் போல் தன் ஜபமாலையை சுற்றிக்கொண்டிருப்பான். உலகின் துட்பமான யுக்திகளைச் சிந்தனை செய்துகொண்டு, இரவில் ஒண்டியாய் மடத்திற்குள்ளேயே இருப்பான். இப்படியாக ஒவ்வொரு நாளும் மிகவும் கஷ்டமான தொரு போலித் தவத்தைச் செய்துகொண்டு அந்நகரத்தில் வலிக்கும் ஜனங்களின் மனங்களைக் கவர்தான். இவனுக்கு எல்லா ஜனமும் பக்தியுடன் வணங்க, “ஆகா; இவன் தவலி, சார்தன்” என்ற பிரஸித்தி எங்கும் உண்டாய் விட்டது. இதற்குள் இந்த ஆஷாடபூதியின் தோழன் மாதவன், ஒற்றர்மூலம் இவையனைத்தையும் தெரிந்துகொண்டு, உஜ்ஜயினி நகரிலுள்ள துழைந்தான். கோவிலுக்கு அருகில் ஒரு வீட்டை எடுத்தக்கொண்டே அந்த ராஜகுமார வேடத்திலுள்ள மாதவன் குளிப்பதற்காக சிப்ராயின் கரைக்குப் போனான். குளித்தவிட்டு, தன் பரிவாரங்களுடன் கோவிலிற்கு எதிரில் ஜலத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் சிவனைப் பார்த்து, மிகவுர் வணக்கமாய் அவனுடைய கால்களில் விழுந்தான். ஜனங்களுக்குமுன், “இப்படிப்பட்ட தவலி மற்றெருவன் கிடையாது; பல தீர்த்தங்களைக் குறித்து ஸஞ்சாரம் செய்து கொண்டிருக்கும் இவரை நான் பலமுறை ஸந்தித்திருக்கிறேன்” என்று சொன்னான். சிவனோ, மாதவனைப் பார்த்தும் (பாராதவன்போல்) தர்ப்பத்தால் அசைவற்றுப்போன கழுத்தடன் அப்படியே இருந்தான்; மாதவன் தன் விடுதிகுப்பச் சென்றான். இரவில் இருவரும் ஓரிடத்தில் கூடி,

கீதப் பகுதி

திருக்குடந்தைக் கீழ்க்கோட்டத்துப் பெரிய நாயகி
அம்பிகை விஷயமான கீர்த்தனம்

[இது பெரிய திருக்குன்றம் சுப்பராமையர் இயற்றியது. இவர் வரலாறு சிப்பநூல் 137-141 பக்கங்களில் வந்துள்ளது. இக்கீர்த்தனமும் மஹாமஹோபாத்தியாய தாசுதினாத்திய கலாநிதி டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் உதவியது.]

சாகம் : பைரவி

தாளம் : ஆதி

பல்லவி

தினந்தினமுன் பதந்தனை நினைந்துநான்
பணிந்திடவும் வரம் தாருமேன்—அம்மா

அனுபல்லவி

அனந்தவிதம் நினைந்துபணி அணிந்து
கனம்பெறுமீன் னெனும்பெரிய நாயகி

(தினந்தினம்)

சரணங்கள்

பருந்தரள வடங்கலவை சேர்ப்பொடி
 பதிந்ததனம் மிகுந்தகனி வாங்கிளி
 திருந்துமொழி தேளிந்தபிறை வாணுதல்
 செயங்கொள்சிலை எனும்புருவமும்
 பொருந்துசேவி அணிந்தமணி ஓலைகள்
 புறந்தனிலே இறங்குகதிர் வீசிட
 விரிந்தமலர் புனைந்தகுழல் மேகலை
 விளங்குமிடை சிலம்பினோலி யோடனா (தினந்தினம்)

அருந்தமிழின் விதந்தேரிகி லாதவர்
 அகந்தனிலே இருந்துதமிழ் மாலிகள்
 சோரிந்துபல நெதோன்றியில் லாமலே
 சுழன்றலைய வும்என்துறைகளோ
 வருந்துயர மெனும்பிணிக ளான்மிக
 வருந்துமென தகந்தோலைய வேஒரு
 மருந்துதவி தேரிந்தடியன் மீதினில்
 மகிழ்ந்தருள்செய் தூர்த்தரி தயாபரி (தினந்தினம்)

பெரும்பிறவி எனும்கடலில் முழக்கியே
 பேரண்டேலம் வருந்துமேனை நீயுமுன்
 அரும்பதவி உகந்துதவி ஆதரி
 அரும்புநகை இலங்கமலை யே.
 சுரும்புவிழி மடந்தையர் சிரோமணி
 சுபம்பெருகு குடந்தைநகர் மேவிய
 அருந்தவமே புரிந்தமுத்து வேலரை
 அகங்கொளவே பெறும்பெரிய நாயகி (தினந்தினம்)

வாத்தியம்.

(விதஹஸ்யன்)

சில்பஹூயின் கையிலுள்ள உள்ளது 'பரிவாதினி' (செங்கோட்டியாழி) என்ற புராதன வீணையாகும். இது ஜாவாவிலுள்ள ஸர்வதிக்ஷிவரஹத்தின் கையிலுள்ளது. வீணை என்பது தந்தி வாத்தியங்களை யெல்லாம் குறிக்கும் ஒரு பொதுப் பெயர். இவற்றுள் 'ஏக தந்தர்' என்பது ஒரே தந்தியுடையது; ஒரே தந்தியுடையதாகையால், இவ்வீணையில் மெட்டுக்களில்லாமல், ஸ்வரங்கள் உத்பனிக்கமாட்டா. இப்பொழுது வழக்கத்திலுள்ள வீணை விதர் முதலிய மெட்டு வாத்தியங்களுக்கும், 'தில்லாபா' முதலிய வில் வாத்தியங்களுக்கும் மூலம், இவ் வேகதந்திரியே. பரிவாதினி முதலிய வீணைகளிலே, ஒவ்வொரு ஸ்வரத்தக்கும் மெட்டுக்களுக்குப் பதில் தந்திகளே அமைந்திருந்தன. ஏழு தந்திகள் கொண்ட செங்கோட்டியாழில், ஒரு ஸப்தகத்துக்குள் அடங்கிய பாட்டுக்களைத் தான் வாசிக்க இயலும். பதினென்கு தந்திகளமைந்த சகோடயாழில் இரண்டு ஸப்தகங்கள் வாசிக்க இயலும். இருபத்தொரு தந்திகள் கொண்ட மத்தகோகிலம் என்னும் பேரியாழில் மூன்று ஸப்தகங்கள் வாசிக்க இயலும். மகரயாழ் என்பது நான்கு முக்கியத்தகளுடனும், தற்காலத்து 'சாரங்கி' யைப்போல் அனுகாணுத்தமாக அமைக்கப்பட்ட பதினென்கு உபத்தகளுடன், வில்லாலும் வீரலாலும் வாசிக்கப்பட்டது போலும். இம்மகர வீணையின் சிற்பம் ஒன்று ஜாவாவில் உள்ளது.

சாரீரத்திலிருந்து உண்டானதும், சாரீரத்தைப் பிரதானமாகவுமுடைய கானமுறைக்கு

கீதம் என்று பெயர். வாத்தியத்திலிருந்து உண்டானதும், வாத்தியத்தையே பிரதானமாகவுமுடைய கானமுறைக்கு வாத்தியம் என்று பெயர். ஸங்கீதம் என்பது கீதம், வாத்தியம், நிருத்தம் இம்மூன்றையும் குறிக்கும் ஒரு சொல். முன் சொன்ன வாத்திய முறையில், பேரியாழே முக்கிய வீணையாகவும், சகோடம் முதலியவை உபவீணைகளாகவும் இருந்தன.

கீத வாத்திய நிருத்தங்கள், கங்கை ஸர்வதிக்ஷிவரணைகளைப் போல தனித்தனியாகப் பெருகி வந்தன. காலாந்தரத்தில் ஸர்வதிக்ஷிவரணைகளைப் போல, வாத்தியமுறையும் நம் நாட்டிலிருந்து மறைந்தது. வாத்தியமுறை மறையவும், வாத்தியங்களும் அழிந்தொழிந்தன. இவ்வாத்திய விசேஷங்கள், சூப்த மன்னர்களின் காலத்துச் சிற்பங்களிலே வெகு வாய்க் காணப்படுகின்றன.

சில்பஹூயின் கையிலுள்ள வீணையைப் பார்வையிட்ட டாக்டர் ஆந்த குமாரசுவாயி அவர்கள் 'இம்மாதிரி வீணை, 7வது நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு, இந்தியாவில் காணக்கிடைக்குமோ?' என்றார். இதற்கு பதில், 'இதுவரையில் அகப்படவில்லை' என்பதே. ஆனால் புராதன வாத்தியமுறை 7வது நூற்றாண்டுக்குப் பிறகும் ஜாவாவில் வழங்கி வந்ததால், இவ்வீணை அக்குள்ள சிற்பங்களில் காணப்படுகிறது. வங்காளத்தில், லக்ஷ்மணகுடி என்ற கிராமத்திலுள்ள சிற்பம் ஒன்றில், சம்பத்தில் பட்டு உருவமான கச்சபி வீணை ஒன்று அகப்பட்டுள்ளதாம். அதுவும் சூப்தமன்னர் காலத்ததே என்பர்.

சிற்பப் பகுதி

காஞ்சிபுரத்துக் கைலாஸ நாதர்.

(ஸாவேதஸன்)

பம்பாயினருகிலுள்ளனவும் உப்புக்காற்றினால் அழிந்து வருபவையுமான அத்தியாச்சரியமான திரிமூர்த்தி சிற்பங்களை அழியவொட்டாமல் தடுக்கும் சிகிச்சை, கிளாட்ஸ்டன் ஸாலமன் என்ற மஹோபகாரியால் செய்யப்படுவதுகேட்டு மகிழ்கிறோம். உடனே, 'இத்தகைய சிகிச்சை முறையை, காஞ்சிபுரத்துக் கைலாஸநாதர் கோயிலிலும் கையாளுவாரில் லேயே' என்று துக்கப்பட்டுவெண்டியிருக்கிறது. காலியம் என்பது எப்படி சிறிதும்பெரிதுமான பாடல்களால் ஆனதோ, அப்படியே கைலாஸநாதர்கோயிலும், சிறிதும் பெரிதுமான சிற்பகவிகளாலான அற்புதச் சிற்பகாலியம் ஆகும். இக்கோயிலில் ஓரிடத்தில் வீணை தரித்த தக்ஷிணமூர்த்தியாகவும், ஓரிடத்தில் பிஷாடனாகவும், இன்னொரிடத்தில் தேரேறித்திரிபுரத்தை எரித்த கோலத்திலும், பிறிதோரிடத்தில் அடிமுடி காணப்பெறாத அண்ணலாகவும், கலியாண ஸூத்தராகவும், ஸோமாஸ்கந்தராகவும் காட்சியளிக்கிறார் சிவபெருமான். ஆனால் இக்கோயிலை அமைத்த புராதன சிற்பி ஈடுபட்டது பகவானது நிருத்தத்திலேயே. முப்புரத்தை எரித்தவர், ஓரிடத்தில் முவுலகையும் பரவசமாக்கச் செய்யும் லிஷிதமான நிருத்தத்தை ஆடுகிறார்; இன்னொரிடத்தில் விஷ்ணுவை அனுகரிப்பவர்போல, பாதத்தை விண்ணுற உயர்த்துகிறார்; பிறிதோரிடத்தில் காளியும் வெட்கித் தேரற்குமாறு பாதம் கொண்டு லலாடத்தில் திகழ்கிறார். அடிமுடி காணாத தேவர்கள் இவரது ஸூத்தர நிருத்தத்

தில் அடிமுடிகளைக் கண்டு மகிழ்ந்தவராய் இட்டகால் இட்டகையராய் இருக்கின்றனர். அப்பரது இணையற்ற பக்தியே இறைவனது பாமாலையாக அமைத்ததுபோல் கைலாஸநாதர்கோயிலை இயற்றிய மஹாசிற்பியின் பக்தியானது இணையில்லாத சிற்பரூபமாக அமைந்தது.

7வது நூற்றாண்டில் காஞ்சியை வென்ற சளுக்கமன்னன் இத் திருக்கோயிலுள்ள பிம்பங்களில் பரவசனாகி ஒவ்வொரு பிம்பத்துக்கும் பொன் கவசம் அணிவித்தான் என்பது சரித்திரம். இவ்வரசன் ஸீஹாதரியே தன் ஊரான பட்டக்கல்லில் கைலாஸநாதர் கோயிலின் அனுகரமாக விருபாக்ஷர்கோயில் ஒன்று அமைத்தனன். சில வருஷங்களுக்குப் பிறகு எல்லோரா என்ற ஊரில் அமைக்கப்பட்ட அத்தியாச்சரியமான ஆலயத்துக்கு விஷயமும் கைலாஸநாதரே, அச்சிற்பிகளுக்கு ஆதர்சமும் கச்சித் திருக்கோயிலே. தமிழ்நாட்டுச் சிற்பிகளை எல்லோராவுக்குச் சென்று அத்திருக்கோயிலை அமைத்தனர் என்று எண்ணவும் இடமுண்டு.

இப்பொழுதோ காஞ்சிபுரத்துக் கோயிலிலுள்ள ஸூத்தர ரூபங்களை யெல்லாம், காரையால் மறைத்து, அவைகளின் ஸ்தானத்தில் சமீபத்தில் செய்யப்பட்ட கோர பிம்பங்களை அமைத்துள்ளனர். கிளாட்ஸ்டன் ஸாலமனைப்போன்ற ஆர்வமுள்ளவர் மம்ணரில் இல்லா மையாலன்றோ, இக்கோயிலுள்ள அதிசய பிம்பங்களும் சித்திரங்களும் கவனிப்பாரின்றி அழிகின்றன?

அனுஷ்டானப் பகுதி

சித்திர விழாக்கள்

(டாக்டர் வே. ராகவன்.)

அஷ்டமீ சந்திரகம்

வா தல்யாயனர் தம் காமஸூத்திரத்தில் மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் (5-25) அஷ்டமீ சந்திரகம் என்ற நோன்பொன்றைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். காமஸூத்திர உரையான ஜயமங்கலையில் இவ்விரதம் சிறிது விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. அஷ்டமீ சந்திரகம் முதலியவற்றில் பகல் உணவின்றிருந்து பூஜைசெய்து இரவு சந்திரன் உதயமாகுமளவும் விழித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று காணப்படுகிறது. சந்திரன் உதயமாகுமளவு உபவாஸத்துடனிருந்து, சந்திரன் உதயமானதும் அவனுக்குப் பூஜைசெய்து, பாரணை செய்யவேண்டும் போலும். நாழிகழித்து சந்திரன் உதயமாவதால் இது கிருஷ்ண பக்ஷத்தில்வரும் விரதம் என்று ஏற்படுகிறது.

இதனுடைய கருத்து யாதென்று ஊகத்தினால் சொல்லலாம் ஒழிய நூல்களில் சொல்லப்படவில்லை. இது மாதர்கள் செய்யவேண்டிய ஒழுக்கம் என்று சொல்லியிருப்பதிலிருந்து இது அவர்தம் கணவர், காதலருடன், தம் அன்பு குன்றாமல் இன்புற்றிருக்குமாறு, காதற் கடவுள்களில் ஒருவரான சந்திரனை

வேண்டிக் கொள்ளுதல், என்று அர்த்தம் செய்துகொள்ளலாம்.

ஸ்ப்ருஹயந்தீ விரதம்.

மேற்சொன்ன கருத்து பொருந்துமாறு போஜ தேவன் தன் அலங்கார நூல்களான ஸரஸ்வதீ கண்டாபரணத்திலும், சிருங்காரப் பிரகாசத்திலும் அஷ்டமீ சந்திரகம் என்பது ஸ்ப்ருஹயந்தீ விரதம், அதாவது காதல் கொண்ட மாதின் விரதம் என்று சொல்லுகிறான். தம் காதல் கைகூடும்படியோ, மனைவி தன் கணவனின் அன்பு நிலைத்ததாய் இருக்க வேண்டும் என்றோ மாதர் வேண்டிக்கொண்டு, சித்திரையில், கிருஷ்ண பக்ஷம், அஷ்டமியன்று உதயமாகும் சந்திரனைப் பூஜை செய்வது என்று ஸ்ப்ருஹயந்தீ விரதத்தின் பொருள் ஏற்படுகிறது.

காளிதாஸன் விக்ரமோர்வசிய நாடகத்தில் அரசன் புருவவரின் காதல் ஊர்வசியிடம் சென்றுவிட, பட்டமவிஷியான காசிராஜ புத்ரி ஒரு பெளர்ணியியில் மேல் மொட்டை மாடியில் பூர்ண சந்திரனின் கிரணங்கள் நன்றாய் விழுந்ததும், அந்த நிலவுக்கு ஒரு பூஜை

செய்யவேண்டித் தன் கணவரான அரசனையும் அங்கு அழைத்தது, நிலவு பூஜை செய்துவிட்டு, தன் கணவனுக்கும் தனக்கும் மனவொற்றுமை வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறார். இது பெளர்ணமியில் நடக்கும் பூஜையான தால் மேற்சொன்ன அஷ்டம் சந்திரகமோ, ஸ்ப்ருஹயந்தீ விரதமோ ஆகாதாகிலும், ஸ்ப்ருஹயந்தீ விரதத்தின் கருத்தையே கொண்டு ஏற்பட்ட மற்றொரு ஒழுக்கம்போல் தோன்றுகிறது.

இந்திர விழா.

சாரதாதனயன் தனது பாவப்ராசத்தில் சக்ரார்ச்சனை என்று இந்திர பூஜையொன்றை வஸந்த மாதங்களில் நடக்கும் கொண்டாட்டமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். இந்திரவிழா சிலப் பதிகாரத்தில் விரித்து வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது; அதிலும் சித்திரை மாதத்தைச் சார்ந்ததாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் மூல நூல்களான மஹாபாரதம், ராமாயணம், வேதம், புராணம், சிலப் நூல்கள்—முதலிய ஸம்ஸ்கிருத ஆதாரங்களில் இது சரத் காலத்தைச் சார்ந்த விழாவாகக் காணப்படுகிறது. ஆகையால் இதைப்பற்றிப் பின் எழுதப்படும். இதைப்பற்றிய விஷயங்கள் பல விருப்பதாலும் இதை ஒரு தனிக் கட்டுரையில் எழுதவேண்டியிருக்கிறது.

வஸந்தோத்ஸவம், ஸுவஸந்தகம்

இது வஸந்தருதுவைக் கொண்டாடும் அனுஷ்டானம். வஸந்தருது வென்றால் இன்பருது என்று கவிஞர் வர்ணிப்பார்கள். பூர்ஹாஷ மஹாராஜன் இயற்றிய ரத்னவளி நாடகம் ஒரு வஸந்தோத்ஸவத்தோடு தொடங்குகிறது. பாட்டு, நாட்டியம், ஒருவர்மேல் ஒருவர் வாஸனைப் பொழிக்கையும், ஜலத்தையும் வாரி அடித்தது கொள்வது, இவையெல்லாம் ஊர் அழுதும் சூது ஹஸத்தில் அல்லோல கல்லோலப்படுத்தும் வஸந்தக் கிரீடைகளாம். சர்ச்சரி என்பது ஒருவகை தாளத்தில் அமைந்த ஒரு பாட்டு; அந்த சர்ச்சரி லயத்தில் அமைந்த நாட்டியத்திற்கும் சர்ச்சரி என்று பெயர். இந்தப் பாட்டினாலும் ரர்த்தன அபிநயங்களாலும் மன்மதனை வஸந்தத்தில் கொண்டாடிய காரணத்தால் வஸந்த விழா

வுக்கே சர்ச்சரி யென்று பெயரும் அமைந்து விட்டது.

போஜதேவன் வஸந்தோத்ஸவ மென்று சொல்லாமல் 'ஸுவஸந்தகம்' என்று சொல்லுகிறார். 'ஸுவஸந்தகம்' என்றால் 'ஸுப்ரபாதம்' என்பதுபோல் பொருள் ஏற்படுகிறது. வஸந்தாவகாரம் ஏற்பட்டதும், பழைய இழையூர்ந்து மாங்கள் தளிர்ந்து, புதுமலர் மணங்கமழும் சோலைகளில் மார்தளிர்க்கையும் மாமலர்க்கையும் முகர்ந்து மதம் கொண்ட குயில்கள் தம் பஞ்சம நாதத்தைக் கூவ ஆரம்பித்ததும், மலயமாருதம் என்ற ரதமேறி, தந்தோழன் வஸந்தனுடன் காமதேவன் தன் ராஜ்யத்தை நடத்த ஆரம்பிக்கிறார்; இன்பமும் உத்ஸாஹமும் மேலிடும் இவ்வழகிய வஸந்தகாலம் வந்ததும், ஒருவரை யொருவர் பார்க்கும்போது, "உனக்கு வரும் வஸந்தன் நல்ல இன்பம் அளிக்கட்டும்" என்று உபசாரம் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள்; இவ்வூபசாரமே ஸுவஸந்தகம் என்பது.

மததேவமம்

மன்மதனைச் சைத்ர சக்ல திரயோதசியன்று மாதர் பூஜை செய்வதற்கு மததேவமம் என்று பெயர். இது சில வருஷங்களில் பங்குனி சக்ல த்ரயோதசியில் வருமாதலால் முன் பங்குனி விழாக்களில் இதைக் குறிப்பிட்டு எழுதினேன்.

பூர்ஹாஷதேவ மஹாராஜனின் ரத்னவளி நாடகத்தில் மஹாராணி இந்த மன்மத பூஜையை நடத்தும் காட்சி ஒன்று இருக்கிறது. மாதர்கள் ஸ்நானம் செய்து, அழகிய வஸ்திரம் தரித்து, அதிக ஆபரணங்கள் இல்லாமல் மன்மதனைப் பூஜை செய்யவேண்டும். தரையில் ஒரு அசோக மரத்தை எழுதி, அதனடியில் காமன், ரதி, வஸந்தன், சிவன், பார்வதி, கந்தர்வர்கள் இவர்களை எழுதவேண்டும். நடுப்பக்கவில் பலராய்க் கூடி காமதேவனை இவ்விடத்தில் பூஜை செய்யவேண்டும். தோட்டத்தில் அசோகமாயிருந்தால் அதனடியிலேயே இப்பூஜையைச் செய்யலாம். மாதர்கள் தம் கணவர்களைக் காமதேவனாய் நினைத்துப் பூஜை செய்யவேண்டும். வேண்டியவர்களுக்கெல்லாம் குங்குமம், கர்ப்பூம், சந்த

னம், தாம்பூலம் முதலியன வழங்க வேண்டும். வேலைக்காரர்களுக்கு பானகங்கள் வழங்க வேண்டும்.

இது ஒவ்வொரு வீட்டிலும் நடக்க வேண்டியது. பொதுவாய் அரசன் தன் மேற்பார்வையில் இவ்விழாவை தன்னூரில் நடத்தவும் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இரவு முழுதும் ஜனங்கள் பொதுவிடங்களில் கூடி, தூங்காதவர்களாய், ராணர்த்தனம் முதலிய ஆட்டங்களை ஆடி இன்புற்றிருக்க வேண்டும்.

ஏகசால்மலீ, கிரீடா சால்மலீ,
சால்மலீ-முல கேலனம்.

இம்முன்றும் ஒரே விளையாட்டின் பெயர்கள். ஆண்களும் பெண்களும் கூடி உத்யானங்களுக்குச் சென்று அங்கு அங்கு பூத்திருக்கும் பெருமாங்களுக்கிடையே, தாம் பறித்த பூக்களால் தம்மை அழகுபண்ணிக் கொண்டு விளையாடுவது விதர்ப்பதேசத்தில் காணப்படும் என்று 'ஜயமங்களை'யில் சொல்லப்படுகிறது. போஜ ராஜன் இவ்விளையாட்டை மாத்தடிகளில் தோப்புகளில் மறைந்து ஒருவரையொருவர் தேடிப்பிடிக்கும் விளையாட்டு என்றும், கந்தர்ப்பகுடாமணி நூலாகிரியர், இவ்விளையாட்டில் சிலர் மரங்களின் மேல் ஏறியும் ஒளிந்து கொள்வாரென்றும் சொல்லுகிறார்கள். சால்மலீ என்று மேற் குறித்த பெயர்களில் உள்ள பதம் ஒரு மரத்தைக் குறிக்கும்.

அசோகோத்தம்ஸிகை.

வஸந்தனின் சோபைகளில், தரைவரையில் தொங்கும் தன் கிளைகளில் சிவப்பாயும் கொத்து கொத்தாயும் பூக்கும் அசோகம் ஒரு தனியழகு. அதைக் கண்டாலே தயர் விலகுமென்றே அதற்கு அப்பெயர் இட்டனர்! இம் மரத்தின் ராஸிக்யத்தை என்ன வென்று சொல்வது? சில வருஷங்கள், தான் பூக்கவேண்டிய ஸமயம் பூக்கமாட்டேனென்று 'மொரைத்து'க் கொண்டுவிரிமாம்; இப்படி அது கோபித்துக்கொண்டு தன் பூங்கொத்துகளைக் கக்காவிட்டால், மாதர்களுள் மிகவும் அழகுவாய்ந்தவள் ஒருத்தி தன் காலில் சிலம்பணிந்து, நம்செம்பஞ்சுக் குழம்பு பூசிய

காலடியால் அம்மரத்தை ஒரு உதை உதைத்தால், காதலன்போல் மயிர்சிலிர்த்து, பூக்களைக் கக்க ஆரம்பிக்கும்படி.

மகிழ்மாம் நல்ல பானகம் குடித்து, தன் வாய் எச்சிலை ஒரு மாத உமிழ்தால்தான் புஷ்பிப்பேன் என்று ஏங்கிக் கிடக்குமாம். இப்படி மெல்லிய மாதரியின் ரஸமறிந்த அசோகம் பூத்ததும், அதன் பூவைச்சூட்டிக் கொண்டுவதென்று மாதர்கள் கூடி, பூச்சூட்டை ஒரு கொண்டாட்டமாய் நடத்துவார்கள். இதே அசோகோத்தம்ஸிகை என்ற கொண்டாட்டம். (அசோகம்—அசோகம். உத்தம்ஸம்—பூச்சூட்டு.) காளிதாஸரது மாளவிகாக்னிமித்ரா நாடகத்தில் காணலாம் இதன் அழகை.

சூத பஞ்ஜிகை.

சூதம் என்றால் மா; பஞ்ஜிகை என்றால் ஓடிப்பது. சூதபஞ்சிகை என்றால் மாம்பூக்களைப் பறித்து, மாம்பூவை தன் பாணங்களில் ஒன்றாய்க் கொண்டிருக்கும் காமதேவனுக்கு 'இந்தா' என்று, அவனைப் பாடிக்கொண்டு, அர்ப்பணம் செய்வது. இப்படி மன்மதனுக்கு அஸ்த்ரமான மாம்பூவை அவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்யும் கொண்டாட்டத்தை காளிதாஸரது சாகுந்தல நாடகத்தின், வேது அங்கத்தில் காணலாம்.

வகுள புஷ்பாவசாயிகை.

இது வகுளமரத்தின் அதாவது மகிழ்மரத்தின் பூக்களைப் பறித்துக்கொள்ளும் விழா. இதென்ன பெரிய விழாவா என்று கேட்கலாம். மேற்சொன்னபடி பாதி குடித்த தம் வாயிலுள்ள பானகங்களை இன்புற்றிருக்கும் அழகிகள் தன்மேல் உமிழ்தாலொழிய பூக்க மாட்டேனென்றிருக்கும் விரதம் கொண்டதாம் மகிழ்மரம். அதை, அதன் மனோரத்தின்படி மலரவைத்து, அது புஷ்பித்த பிறகு அதனடியில் கூடிக்கொண்டு, தம்மை மாதர் அலங்கரித்துக்கொள்வதே இவ்விழாவாகும்.

இதுபோல மற்றுமுள்ள பூமாங்களைப் பூக்கவைத்து அவற்றின் பூக்களால் அலங்கரித்துக்கொள்ள இதர விழாக்களும் ஸம்ஸ்கிருத

நூல்களில் காணப்படுகின்றன. உத்தாளக பூஷ்ப பஞ்ஜிகை, வாரண பூஷ்ப பஞ்ஜிகை, ஸால பஞ்ஜிகை முதலியவை இந்த வகுப்பைச் சார்ந்த வினாயாட்டுகள்.

வலந்தகாலத்தைச் சார்ந்த விழாக்கள் மேலும் சில உள. அவற்றை ஆனிப் பகுதிக்கு வைத்துக்கொண்டு, இங்கு நாம் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் பஞ்சாங்கத்தில் சித்திரை மாதத்தில் குறித்திருக்கும் சில அனுஷ்டானங்களை ஆராயலாம்.

அக்சய திருதீயை,

சித்திரை 9உ அக்சயதிருதீயை. பவிஷ்யத் புராணப்படி இது வைகாசி சக்லத்ருதீயையென்று ஏற்படுகிறது. இந்த நாளில் புமான்கள் ஸ்னனமானதும், விசேஷமான ஜபஹோமங்கள், பித்ருதர்ப்பணம், தேவபூஜை, ஸமாராதனை, தானம் முதலியன செய்யவேண்டும். இந்த நாளில் செய்த புண்ணியம் அழியவே அழியாது என்ற காரணத்தால் இதற்கு அக்சய திருதீயை என்று பெயர். அப்படியென்றன

(324ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

உண்டு, குடித்து, பாக்கி நடக்கவேண்டியதைப் பற்றி மந்திராலோசனை செய்தனர். இரவின் கடையாமத்தில் சிவன் தன் மடத்திற்கு வந்து விட்டான். விடிந்ததும், மாதவன் தன் போக்கிரிகளில் ஒருவனை ஏவினான்: “இவ்விரண்டு வஸ்திரங்களையும் காணிக்கையாய் எடுத்துக் கொண்டு ராஜகுருவான சங்கரஸ்வாமியிடம் செல்; “ஞாநிகளால் தாழ்த்தப்பட்ட மாதவன் என்ற ராஜகுமாரன், தன் தகப்பன் சேர்த்த பெரிய செல்வத்தை எடுத்துக் கொண்டு, தன்னை ஒத்த வேறு சில ராஜகுமாரர்களாலும் பின் தொடரப்பட்டு தென்னாட்டிலிருந்து இங்கு வந்திருக்கிறான். அம்மாதவன் இங்கு உம் அரசனை லேவிக்கப்போகிறான். அதுகாரணமாய், ஓய் புகழ் நிதியே, உம்மைக் கண்டு கொள்வதற்காக, என்னை அனுப்பிவைத்தான்” என்று நீ வணக்

இந்நாளுக்கு விசேஷமென்றால், முன் கிருத யுகம் தொடங்கிய நாள.

அக்சய திருதீயை பாசராமரின் திருநாளாகவும் பலராமருடைய திருநாளாகவும் சொல்லப்படுகிறது. நமது பஞ்சாங்கங்களிலும் அக்சய திருதீயையன்று பலராம ஜயந்தியென்றும் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

லாவண்ய கௌர் விரதம்.

சித்திரை 11உ பஞ்சமீ, லாவண்ய கௌர் விரதம் என்று பஞ்சாங்கத்தில் காணப்படும் விரதத்தை பழம் நூல்களில் தேடியும் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. பெயரைப் பார்த்தால் இது ஸ்தீரிகள் தங்களுக்கு அமுகு வித்திக்க வேண்டும் என்று கௌரியைப் பூஜை செய்யும் விரதம் என்று ஏற்படுகிறது. ஹேமாத்ரியின் சதூர்வர்க்க சிந்தாமணியில் பஞ்சமீ திதியின் விரதங்களில் சித்திரையில் சக்ல பஞ்சமியில் ஒரு லக்ஷ்மீ பூஜையும், ஒரு கௌர் பூஜையும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. பின் சொன்ன கௌர் பூஜைக்குக் காமாவாப்தி விரதம், அதாவது தன் இச்சை கைகூடுவதற்குச் செய்யப்படும் விரதம், என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கமுடன் அந்தப் புரோஹிதனிடம் சொல். இப்படிச் சொல்லியனுப்பப்பட்ட தூர்த்தன், காணிக்கையும் கையுமாய், புரோஹித சங்கரஸ்வாமியின் வீட்டிற்கு வந்தான். தக்க ஸமயத்தில் சங்கரஸ்வாமியை நெருங்கி, தனியிடில் அந்த காணிக்கையைக் கொடுத்து, மாதவன் சொல்லியனுப்பியதையும் எப்படி உசிதமோ அப்படிச் சொன்னான். வந்த காணிக்கையிலும் வரப்போகும் காணிக்கையிலும் உள்ள போரையினால், வரப்போவதை யெல்லாம் பலவாரூய்த் தானே மனதினுள் கற்பனை செய்து கொண்ட அந்த சங்கரஸ்வாமி சொல்லப்பட்டதை நம்பிவிட்டான். லஞ்சம் வாங்க ஆசை கொண்டவருக்கு, ஒன்று கொடுத்துக் காட்டுதலே அவரை இழுக்கும் மருந்து. சங்கரஸ்வாமியிடமிருந்து தூர்த்தன் திரும்பிவந்ததும், பின் ஒரு நாள் அந்த மாதவன் தானே புரோஹிதனைக்காண ஒரு ஸந்தர்ப்பத்தைப் பெற்று சங்கரஸ்வாமி வீட்டிற்குச் சென்றான்.

புஸ்தக விமர்சனம்

மாநாக்குரிய டிஸ்ட்ரிக்ட் கலைகள் 64 :—பண்டித T. K. ராமபத்ரா சர்மா எழுதியது. விலை அரை 9. ஞானபண்டிதர் அச்சுக்கூடம், கிருஷ்ணம்பேட்டை, சென்னை.

வட மொழியிலும் தென் மொழியிலும் வல்ல பண்டித ராமபத்ரா சர்மா அவர்கள், மாநாக்குரிய அறுபத்து நான்கு கலைகளை இந் நூலில் சுலபமான நடையில் குறிப்பாக விளக்கியிருக்கிறார். பழையதும் புதியதும் எல்லோரும் தெரிந்து கொள்ளத்தக்கதுமான பலபல வினாக்களை விஷயங்களை இந்நூல் கொண்டுள்ளது. 'பின்னையார் கோயில் சங்ககாதம் கேட்டால் புடலம் பூக்கள் குலுங்கச் சிரிக்குமாம்' என்று ஆசிரியர் எழுதியது ஒரு 'புதிய' பழ மொழி போலும்.

கீதக்குறிப்பில் 'பிரச்சேதகம்' 'கேயபதம்' 'லைந்தவபதம்' முதலியவைகளைக் குறிப்பிட்டவர் இவைகளை விவரிக்காமல் விட்டது குறையே.

நிருத்தக்குறிப்பில் தாண்டவத்தை லகு தாண்டவம், உத்தத தாண்டவம், கோமள தாண்டவம் என்று விபாகம் செய்து, இவைகள் முறையே ஹாலய வீர கருணாஸங்களை ஆசிரியத்தன என்றது பொருள் நிறைந்த கூற்றே. 'ஆக்ஷிப்தம்' முதலிய கரணங்களாலான விதாஷகக் கூத்தன்றியும், சும்மி கோலாட்டங்களிடங்கிய பால நர்த்தனங்களையும் லகு தாண்டவமாகக் கொள்ளலாம். உத்தததாண்டவத்தில் 'கருடப்பலுதகம்' 'தண்டரேசகம்' முதலிய கரணங்களாலான ஆடலன்றியும் ரொளதரப்பிரதானமான 'ஸீசீ' 'அபவித்தம்' முதலியவைகளும் அப்புதப் பிரதானமான 'மயூரவதிதம்' 'விஷ்ணுக்ார்த்தம்' 'லலாட்டிலகம்' 'லதா விருச்சிகம்' முதலிய கரணங்களாலான ஆடல்களும் அடங்கும். இதே மாதிரி கோமள தாண்டவத்தில் கருணாஸப்பிரதானமான 'ஸீனம்' 'வக்ஷஸ்வஸ்திகம்' அன்றியும் சிருங்கார ரஸப்பிரதானமான 'வலிதோருகம்' 'மத்தல்வி' முதலியவைகளையும் அழகையே ஜீவனாகவுள்ள 'லலிதம்' 'கரிஹஸ்தம்' முதலியவைகளையும், ஆநந்தத்தை விஷயமாகக்

கொண்ட 'சுவஸ்திகரேசித'த்தையும் லாலயத்தையும் லாலய அக்கங்கனையும், லங்கிரஹம் செய்யலாம். எப்படி மேளங்கள் எல்லா ராகங்களையும் இனப்படுத்தவனவோ அப்படியே, லகு, உத்ததம், கோமளம் என்ற விபாகங்களும், நூற்றெட்டு கரணங்களையும், எல்லா நர்த்தனங்களையும் இனப்படுத்தப் பெரிதும் உபயோகமாகாவன.

இப்படியே சித்திரக்கலையைச் சுருக்கமாய்த் தெரிவிக்கக்கூடிய 'ரூபம்' முதலிய ஆறு அங்கங்களையும் சர்மா அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆனால் இந்த லக்ஷணங்களுக்கேற்ற லக்ஷியங்கள் அஜண்டா, பாக் முதலிய இடங்களில் காணப்படும் நமது புராதான சித்திரங்களே யல்லாத, ரவிவர்மா சித்திரமல்ல என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

பழைய நூல்களில் உள்ளதும், சர்மா அவர்களால் எடுத்து ஆளப்பட்டதுமான மணங்களின் விவரணம் அபூர்வமான விஷயம். இதன் அருமைபை கந்தசாஸ்திரத்தில் பூர்ண ஞானமுள்ளவர்களே அறியலாம். இப்பாகு பாடு, கந்தயுக்தியில் நிபுணரான ஐரோப்பியரும் அறியாதது.

பாகசாஸ்திரக் குறிப்பில் "கேட்டால் நன்னயகவி பாரதம் கேட்கவேண்டும்; தின் ரூல் தமிழன் செய்த வடையைத் தின்னவேண்டும்" என்ற தெலுங்குக் கவி மொழி காணப்படுகிறது. தமிழ் வடை தெலுங்கு பாரதத்தை ஜயித்த சரித்திரத்தைத் தமிழர் மறக்காமலிருப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

சர்மா அவர்கள் குறிப்பிட்ட கலைகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு தனி நூல்வேண்டும். தமிழரும் இந்நூலை ஆதரித்து, ஆசிரியருக்கு உற்சாகமுட்டி, அவரை இன்னும் பலபல நூல்கள் எழுதி வெளியிடமாறு தூண்டவேண்டும்.

பார்க்கவன்.

தமிழர் யார்? (ஒரு சிறு ஆராய்ச்சி நூல்) நாரண. துரைக்கண்ணன் எழுதியது: சக்தி பிரசாராலயம், இராபர்ட்ஸன்பேட்டை, மயிலாப்பூர், சென்னை. 1939. விலை அணு நான்கு.

இந்நூலாசிரியர் தமிழ்ப்பிமானத்திற்கும் தேசாபிமானத்திற்கும் முன்னென்றும் இல்லை என்பதை நன்குணர்ந்தவர்; 'தமிழர் யார்?' என்ற வினாவை எழுப்பி அதற்குத் தாமே விடையளித்த ஸர். பன்னீர்ச்செல்வம் அவர்களின் உரையை இந்நூலின் தொடக்கத்தில் பதிப்பித்து அவ்வுரையை அலசிப்பார்க்கு தவறுகளை எடுத்துக் காட்டிக் கண்டனஞ்செய்ய முறை பெரிதும் பாராட்டத்தக்கது. பக்தியாதமின்றி ஆராய்ச்சி புரிவோர், இவர் மொழிகளை உண்மையென்று உணர்ந்து போற்றுவார்கள். திராவிடர் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் தமிழரும் இந்நாட்டுக்கு அன்னியர் என்றும், ஆரியதிராவிடப் பாகுபாடானது ஐசோப்பிய விஞ்ஞானிகள் இந்தியரைப் பிரிக்கும் நோக்கத்தோடு செய்த சூழ்ச்சி என்றும், 'தமிழ் நாட்டிலுள்ள பிராமணர்கள் எவ்வளவு காலங்களுக்குமுன் நம்மிடம் வந்து சேர்ந்தவர்களாயினும் இந்நாட்டிலேயே எப்போதும் இருக்கும் நோக்கத்துடன் உள்வார்களாயினும் தமிழ் மொழியைப் பழக்கவழக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஒரு காரணத்தைக் கொண்டு மாத்திரம் தமிழராகக் கொள்ளமுடியாது' என்று ஸர். பன்னீர்ச்செல்வம் தீர்மானித்தது முற்றிலும் தவறு என்றும், தோற்றம் மொழி நாகரிகம் ஆகியவற்றில் தமிழ்நாட்டுப் பிராமணர்களுக்குப் பிற தமிழர்களுக்கும் பாடொரு வித்தியாசமும் இல்லை என்றும், இவ்வாசிரியர் நன்றாக விளக்குகிறார். சங்க நூல்களிலும் சைவத் திருமுறைகளிலும் நாலாயிரப் பிரபந்தத்திலும் பிராமணர் பாடியுள்ள பாடல்களே அவ்வகுப்பாரைத் தமிழர் என்று நிரூபிக்குமென்றும், இன்னும் பல பிராமணர் தம்மைத் தமிழராகவே கருதிவருகிறார்களென்றும்

ஐயம் ஜெர்மனியிலுள்ள யூதர்கள் தமிழ்நாட்டுப் பிராமணருக்கு ஒப்பாவர் என்று கூறுவது பெருங்குற்றமாமென்றும் தமிழ்நாட்டுப் பிராமணரை வடநாட்டார் தம்மவராகக் கொள்ளாமலும் இவர்கள் வடநாட்டாரைத் தம்மவராகக் கொள்ளாமலும் இருப்பதே இவர்களைத் தமிழராக மதிப்பதற்குப் போதிய சான்றாகுமென்றும் தமிழ்ப் பற்று மிகுதியால் 'நாம் பேசும் மொழியால் தமிழர்களாயினும் வாழும் தேசம் காரணமாக இந்தியர்களே' என்பதை மறக்கக்கூடாது என்றும் வற்புறுத்துகிறார்.

இவ்வாறான சர்ச்சை எழுந்ததன் காரணத்தை ஆராய்ந்து, 'இந்நிலைமையிலே நமது கடமை என்ன?' என்பதை நிரூபிக்கிறார். "கால நிலையையொட்டி பிராமணர் அரசியல், சமூகம், சமயம் முதலிய துறைகளை விட்டு விலகிக்கொள்ளவேண்டும்; சட்ட ரீதியில் வகுப்பு வித்தியாசங்களைக்கொண்ட விதிகளை மாற்றி யாருக்கும் சம ரீதி வழங்கவேண்டும்; பிராமணர்க்குரிய விசேஷ உரிமைகளை மறுக்கவேண்டும்; சூற்ற பரம்பரைச் சட்டத்தை ஒழிக்க வேண்டும்; தமிழ் மொழியைத் தாய் மொழியாகவும் தமிழ் நாட்டைத் தாய் நாடாகவும் கொள்ள நிரும்புவோர் யாவரேயாயினும் அவர்களையெல்லாம் தமிழர்கள் என்றே ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்" என்று இவர் முடிவு செய்கிறார்.

இந்நூலிலுள்ள கருத்துகள் தமிழ்நாட்டுக்கும் பாவிலை வகுப்புத் துவேஷமாகிற பேய் நாட்டை விட்டுத் தானே விலகிவிடுமல்லவா?

அகஸ்திய தாலன்.

—

எம்பெருமானார் பன்னிரு திருநாமங்களின்பிரபாவங்கள்:—(இயற்றியவர் பி. கோபால சுவாமி ஶ்யாமி, 5, புதுப்பேட்டை தெருவு, பரங்கிமலை, சென்னை.) 1939.

இச்சிறு நூல் இராமானுஜாசாரியரின் பெருமைகளை அவருக்கிடப்பெற்ற பன்னிரண்டு பெயர்களைக் கொண்டு விளக்குவதாய் அவருடைய திவ்விய சரிதையைச் சுருங்கக்

கூறுகின்றது. இந்நூலின் நடையினின்றும் அறிதற்குரிய ஆசார்ய பக்தியானது சொல்லளவில் நில்வாது இந்நூலின் பிரதிகளை வேண்டுமொன்றாகக் கொல்லாம் வழங்குஞ் செயலில் இவ்வாசிரியரை ஊக்குகின்றது.

அமிர்தமும் விசமும் :—(கோகுலக் கவி' ந. மு. ரெ. ராமச்சந்திரன் இயற்றியது. நி. 128, பிளாங்ஸ்டீட், பிளாங்கு, ஏஸ். எஸ். மலேயர்) 1939. விலை அறு மூன்று.

ஐம்பது சிற்றின்பப் பாடல்களும் ஐம்பது பேரின்பப் பாடல்களுமாகச் சேர்ந்துள்ள நூறு பாக்களையுடைய இந்நூல் 18 வயதுள்ள ஒரு சிறுவராலே பாடப்பெற்றதாம். இவர் பிறந்த ஊர் பழனிக்குருகிலுள்ள நவக்காணி. பள்ளிப்பயிற்சி பெறாததால் இவருடைய பாடல்கள் இலக்கண வமைதிகள் பெற்று விளங்காவிடினும், தற்காலத்தில் இலக்கணத்

தைப் புறக்கணித்துப் பாடும் பாடல்களிலே யுள்ள அவலக்ஷணங்கள் இவற்றில் இல்லை; கவிதைக் கற்பனைகள் நிறைந்திருக்கின்றன; அவற்றுட் சில இவருக்கு கவிதாசக்தி யிருப்பதை விளக்குகின்றன; யாப்பிலக்கணத்தை இவர் கற்றுத் தேர்ந்தால், இவரது கவிதை இதிலுஞ் சோபிக்குமென்று உறுதி கூறலாம். விசாரதன்

மாதக் குறிப்புகள்.

சென்ற மாதம் கோமில்லா என்ற ஊரில் கூடிய வங்க ஸாஹித்ய ஸம்மேளனத்தின் தலைவரான ஸுரீதி சட்டர்ஜி என்பவர் ஹிந்தி பயிலாத மக்களுக்கு பலாத்காரமாக ஹிந்தி கற்பிப்பது அட்டுழியும் என்றும், அது தமிழறியாத வட இந்தியரைத் தமிழ் கற்குமாறு பலாத்காரம் செய்வதை ஒக்கும் என்றும் இம்மாதிரியான ஹிந்திப் பிரசாரத்தைக் கண்டித்தார். வங்க இலக்கியத்தைப்பற்றிப் பேசியபோது இவர் வடமொழியே வங்க பாஷைக்கு மூலம் என்றும், வடமொழியின் பேருதவியாலேயே வங்கமொழி விரந்தி அடைந்தது என்பதை விரிவாயுரைத்து வடமொழி துவேஷத்தைக் கண்டித்ததையும் மும்மவர் சிந்திப்பாராக. இந்த விபரீதமான புத்தி, வகுப்புவாதத்தின் பயனாக சிற்சில விடங்களில் சமீபகாலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிற தே ஒழிய, பாரதவர்ஷத்தின் எப்பகுதியிலும் எக்காலத்திலும் தேசபாஷைக்கும் தேவபாஷைக்கும் பகை இருந்ததேயில்லை. சங்கப்

புலவர், ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள், கம்பர், கூத்தர், வில்லிபுத்தூரர், அருணகிரி நாதர் முதலிய தமிழ்க் கவிஞளெல்லாம் வடமொழியைப்போற்றி வழிபட்டவரேயல்லாது விரோதித்தவரல்லர். இம்மஹாகவிகள் காட்டிய வழியையே நாமும் பின்பற்றுவோமாக.

இதே ஸம்மேளனத்தில், ஸ்ரீ காமினி தத்தர் 'நவீன வங்க ஆசிரியர்கள், ஐரோப்பிய இலக்கியத்திலே மோஹித்தவராய், தமது ஸ்வாதந்தர்யத்தை இழந்து, தேசிய இலக்கிய சம்பந்தம் ஒரு சிறிதும் இல்லாத விபரீதக் கட்டுரைகளை இயற்றுவராயினர்' என்றார். இக்கண்டனத்தைத் தமிழ் எழுத்தாளரும் கவனிப்பாராக.

மோஹஞ்சதாரு என்ற புராதன ஸ்தலத்தில் அகப்பட்டுள்ள லிபியை ஆராய்ந்து வருபவர் பலர். வடமொழியே ஒரு காலத்தில் இம் மாதிரியான சித்திர லிபியில் எழுதப்பட்டு வந்தது என்பது ஒரு புலவர் கொள்கை. இந்த லிபியை ஆராய்ந்தவருள் ஒருவரான ஸ்ரீ அஜித் குமார முக்கர்ஜீ என்பவர், தற்காலத்தில் வட இந்தியாவிலும் வங்காளத்திலும் வீடுகளில் இடப்பட்டு வரும் கோலங்களுக்கு விஷயம், மோஹஞ்சதாருவில் அகப்பட்டுள்ள எழுத்துக்களே என்கிறார். பொடிக்கோலம், மாக்கோலமன்றியும், வட இந்தியாவில் விசேஷமாக வழங்குவது பலபல கிறமுள்ள சூர்ணங்களாலான 'தூளிசித்திரமே,' தென் நாட்டிலோ 'தூளிசித்திர'மானது சில விசேஷ ஸந்தர்ப்பங்களில் மட்டுமே கையாளப்பட்டு வந்தது. இச்சித்திரக் கோலத்துக்கு விஷயங்கள், சந்திர ஸூர்யரும், சிங்கம், ரிஷபம் முதலிய தேவவாஹனங்களும், சூலம், சக்கி

ரம் முதலிய தேவாயுதங்களும், சிவலிங்கமும் பிறவுமாம். இக்கோலங்களையே நமது பெண்மணிகள் பாசிமணிகளைக்கொண்டு அனுகாரம் செய்து சித்திரித்து அவற்றை மங்களகரமாகப் பிற படங்களுடன் சுவற்றில் மாட்டியும் வந்தனர்.

* * * *

இந்திய சிற்பங்களில் மிகப்பற்றுள்ள கிளாட்ஸ்டன் ஸாலமன், இந்தியச் சித்திரசாலைகளில் கிரேக்க பிம்பமும் ரோமதேசத்து பிம்பமும் ஆதர்சமாயுள்ளனவேயன்றி, புராதன இந்திய பிம்பங்கள் ஒன்றையும் காணாமே என்று பிரலாபிக்கிறார். ஆச்சரியமான சிற்ப சம்பத்து படைத்த நமது நாட்டிலும், நமது பழஞ்சிற்பங்கள் ஆதர்சமாகக் கொள்ளப்படாததும் காலவிபரீதமே.

பத்திராதிபர்.

